

BÖLÜM II

YOLCULUK

SIRRI KEŞFETMEK

8 – Tanrı Nasıl Biridir?	18 – Tanrı'nın Sonsuz Tasarısı
9 – Hiç Kimse O'na Benzemez	19 – Kurban Yasası
10 – Özel Bir Yaratık	20 – Önemli Bir Kurban
11 – Kötü'nün Girişi	21 – Daha Çok Dökülen Kan
12 – Günah ve Ölüm Yasası	22 – Kuzu
13 – Adalet ve Yargı	23 – Kutsal Yazılar'ın Yerine Gelmesi
14 – Lanet	24 – Tamamı Ödendi
15 – Çifte Sıkıntı	25 – Ölüm Yenildi
16 – Bir Kadının Soy	26 – Dindar ve Tanrı'dan Uzak Olmak
17 – Bu Kişi Kim Olabilir?	

8

TANRI NASIL BİRİDİR?

Yolculuk, Tanrı'nın kitabının başladığı yerde, tüm zamanların en büyük duyurusu ile başlar:

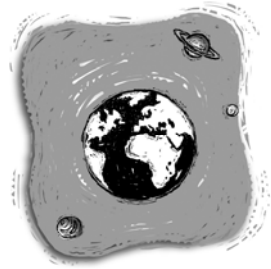
“Başlangıçta Tanrı yeri ve göğü yarattı.” (Yaratılış 1:1)

Tanrı'nın var olduğunu kanıtlamak için hiçbir girişimde bulunulmaz. Tanrı'nın var olduğu meydanda olan, aşikar bir gerçektir.

Eğer ıssız bir kumsal boyunca yürürken, kumun üzerinde bir çift taze ayak izine rastlarsanız, içgüdüsel olarak yalnız olmadığımız sonucuna varırız. Gördüğünüz bu bir çift ayak izi kendilerini yaratmadılar. Bu ayak izlerini rüzgarın ve suyun oluşturmadığını bilirsiniz. Biri, bu ayak izlerinin oluşmasına neden olmuştur.

Böyle olduğunu bilirsiniz.

Ancak pek çok kişi, ayak izlerinin meydana geldiği kuma ve bu ayak izlerine neden olan insanın varlığına Biri'nin neden olduğunu bilmediklerini ileri sürerler. Yarattığı, bir Yaratıcı olmadan açıklamaya girişimi konusunda insan, birçok ayrıntılı kuram oluşturmuştur;

kimileri, milyarlarca yıl gerilere uzanan bir nedenler dizisi hayal ederler. Ama bir kez “başlangıç” olarak adlandırdıkları noktaya ulaştıklarında, orijinal konuya yanıt verme noktasına yaklaşmış olmazlar: *Yaratığa neden olan nedir?*

*Kutsal Yazılar şöyle der: “Tanrı’ya ilişkin bilinen ne varsa gözlerinin önündedir; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. Tanrı’nın görünmeyen nitelikleri –sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri **O’nun yaptıkları ile anlaşılmakta, açıkça görülmektedir.** Bu nedenle özürleri yoktur.”* (Romalılar 1:18-20)

Mantık basittir: tasarı, bir tasarımcıyı gerekli kılar.

Aynı şey nasıl ayak izleri, arabalar ve bilgisayarlar gibi insanlar tarafından oluşturulan şeyler için geçerliyse, aynı şekilde ayaklar, hücreler ve takım yıldızlar gibi mekanizmalar için de geçerlidir. İster çıplak gözle ya da ister bir mikroskop ya da teleskop ile gözlemlensin, evrenin istenilen hale konulamaz karmaşıklığı ve anlaşılması güç düzeni bir Yaratıcıyı ve bir Sağlayıcıyı gerekli kılar.

Bir ayak izi nasıl o ayak izini meydana getiren birini gerektiriyorsa, bir evren de aynı şekilde bir Evreni Yaratan’ı gerektirir.

“Gökler Tanrı’nın görkemini açıklamakta, gökkubbe ellerinin eserini duyurmakta.” (Mezmun 19:1)

Peki, o zaman bu Evreni-Yaratan kimdir? O’nun nasıl biri olduğunu nereden bilebiliriz? *Bilebiliriz*, çünkü O, Kendisini *bildirmiştir*.⁹⁴

SONSUZ

Daha önce elektronik posta gönderen birinin şu alaylı sorusunu okuduk: “Tanrı’yı kim yarattı? Ben unuttum.” Yanıt verelim: *Hiç kimse.* Tanrı sonsuzdur. “*Başlangıçta TANRI*” bize, Yaratıcımızın hiç kimseye ve hiçbir şeye benzemediğini öğretir.

“Dağlar var olmadan, daha evreni ve dünyayı yaratmadan, öncesizlikten sonsuzluğa dek Tanrı sensin.” (Mezmun 90:2)

Geçmiş, şimdi ve gelecek Tanrı'nın önünde bir hiç gibidir. *Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Var olmuş, var olan ve gelecek olan!*" (Vahiy 4:8)

O, sonsuzdur, zamanla sınırlı değildir ve O'na akıl ermez.

Yaratılmış olan bir varlığın Tanrı ile ilgili her şeyi bilmesi imkansızdır ve asla bilmeyecektir. O, "*Yüce ve Görkemli Olan ve sonsuzlukta yaşıyandır.*" (Yeşaya 57:15)

Tanrı, asla değişmez. "*Ama sen hep aynısın, yılların tükenmeyecek.*" (Mezmun 102:27)

DAHA BÜYÜK

Tanrı, hayal edebileceğimiz her şeyden daha büyüktür. Varlığı aşikar olduğu için, sonsuz Olan, Varoluşunu *kanıtlamak* amacı ile nasıl hiçbir girişimde bulunmazsa, aynı şekilde Varoluşunu *açıklamak* amacı ile de hiçbir girişimde bulunmaz, çünkü bizim sınırlı zihinlerimiz zaman, yer ve maddenin dışında var olanı kavrama konusunda yetersizdirler.

Küçük bir çocukken gökyüzüne baktığımı ve yeterince yükseğe ve uzağa yolculuk edebildiğim takdirde, sonunda bir tavana ya da evrenin sonuna geleceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Bu düşüncelerimdeki hata, hayal ettiğim tavanın karşı tarafında sonsuz uzayın bulunduğunu dikkate almayışımdan kaynaklanıyordu!

Bazı şeyler yalnızca Yaratıcının açıkladığına inanarak anlaşılabilir.

Tanrı'nın tutarlı ve kanıtlanmış Sözü'ne iman etmek, bilgelik ve bilginin en üst düzeyine ulaştırır anahtardır.

"İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır, çünkü Tanrı'ya yaklaşan O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir... Evrenin Tanrı'nın buyruğu ile yaratıldığını, böylece görülenlerin görülmeyenlerden oluştuğunu iman sayesinde anlıyoruz."
(İbraniler 11:6,3)

Modern bilim, “*görülenlerin görülmeyenlerden oluştuğunu*” onaylar. Fizikçiler bize maddenin, görülmeyen atomlardan oluştuğunu, atomların elektronlardan meydana geldiklerini, bu elektronların protonlardan ve nötronlardan oluşan bir çekirdeğin çevresinde hızla döndüklerini, bu proton ve nötronların, maddenin esası olduğu var sayılan ve kısmen elektrik yüklü olan üç çeşit zerrecikten herhangi birinden meydana geldiğini söylerler, bu üç çeşit zerrecikten biri nasıl meydana gelmektedir...? İnsanlık çok şey keşfetmiştir, ama yine de çok az şey biliriz! Bilge olan insanlar, insan zihninin sınırlarını fark ederler.

Bilimin hiçbir zaman kanıtlayabileceği ya da kanıtlayamayacağı “*evrenin Tanrı'nın buyruğu ile yaratıldığıdır*”. Bu gerçeği yalnızca Tanrı tarafından bize verilen altıncı-duyu olan **iman** sayesinde *bilebiliriz*.

Yaşamın en önemli konularını ve sorularını “*iman aracılığıyla anlıyoruz*”. Böyle olmasının nedeni aşıkardır:

“*Tanrı, insandan daha büyüktür.*” (Eyüp 33:12)

Bakalım bu yüce Olan, Kendisi hakkında başka neler açıkladı?

SINIRSIZ

O, Her Şeye Gücü Yetendir. “*Ey Egemen RAB! Büyük gücünle, kudretinle yeri göğü yarattın. Yapamayacağın hiçbir şey yok.*” (Yeremya 32:17) Yaratıcı, yarattıklarından üstündür. O, bizim düşünebileceğimiz her şeyin üstünde ve ötesindedir.

O, her şeyi bilendir. “*Oturup kalkışımı bilirsin, niyetimi uzaktan anlarsın...*” (Mezmun 139:2) Yaratıcı her şeyi bilir – geçmiş, bugün ve geleceği. O'nun bilgeliği, zaman ilerledikçe artmaz. “*O'nun anlayışı sınırsızdır.*” (Mezmun 147:5)

O'nun varlığı her yerde mevcuttur. “*Nereye gidebilirim senin Ruhundan, nereye kaçabilirim huzurundan?*” (Mezmun 139:7) Sınırsız Olan, sizinle beraber olduğu aynı anda benimle beraber de ola-

bilir. Cennette meleklerle konuştuğu anda yeryüzündeki insanlar ile de konuşabilir.

O sınırsızdır.

RUH

Bu sınırsız Olan hakkında önemli olan bir başka bilgiyi aktaralım:

“*Tanrı, Ruh’tur.*” (Yuhanna 4:24)

Tanrı, her yerde her zaman var olan görünmeyen, sınırsız ve kişisel Ruh’tur. Bedene ihtiyaç duymamasına rağmen Kendisini istediği şekilde göstermek için yeterli ve özgürdür. Kutsal Yazılar, Tanrı’nın erkeklere ve kadınlara gözle görülebilir şekillerde görüldüğü çeşitli zamanları yazar – “*birinin bir arkadaşı ile yüz yüze konuştuğu gibi.*” (Mısır’dan Çıkış 33:11)

En Üstün Ruh olan Tanrı, yarattığı ruhsal varlıkların, yaratıldıkları amaca uygun olarak Kendisini tanımalarını, O’na güvenmelerini ve tapınmalarını ister.

“*Baba kendisine böyle tapınanları arıyor. Tanrı Ruh’tur, O’na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdır.*” (Yuhanna 4:23-24)

RUHLAR BABASI

Tanrı’nın unvanlarından biri “*ruhlar Babasıdır.*” (İbraniler 12:9)

Tanrı yeryüzünü yaratmadan önce⁹⁵, Kendi göksel evinde O’nunla birlikte yaşamaları için *melekler* olarak adlandırılan, sayısız milyonlarca güçlü, harikulade *ruhsal varlıklar* yarattı. *Melek*, “*haberci*” ya da “*hizmetkâr*” anlamına gelir. Sonsuzluğu paylaşabileceği sevecen bir tebaanın yaşadığı bir krallığa sahip olmayı amaçlayan Tanrı bu ruhları Kendisini tanımaları, O’na tapınmaları, itaat ve hizmet etmeleri ve sonsuza kadar O’ndan keyif almaları için yarattı.

“*Tahtın, yaratıkların ve ihtiyarların çevresinde çok sayıda melek gördüm... sayıları binlerce binler, on binlerce on binlerdi...*” (Vahiy 5:11)

Yeniden üretmek için tasarlanmadıklarından, Tanrı başlangıçta, istediği sayıda melek yarattı. Yaratıcıları ile belirli ölçüde bir benzerliği paylaşmalarına rağmen, bu melekler hiçbir şekilde Tanrı ile eşit değillerdi. Tanrı, onlara çok yüksek bir zeka düzeyi verdi. Ve onlara aynı zamanda duygular, bir irade ve Kendisi ile bir iletişim kapasitesi sağladı. Melekler de aynı Yaratıcıları gibi, görünür olmalarını gerektiren bir görev için gönderilmedikleri sürece insanlar tarafından görülemezler.⁹⁶

Tanrı, yaratılmış ruhsal varlıkların bulunduğu krallığında yaratılmamış, sınırsız, her şeye gücü yeten, her şeyi bilen, sınırsız Ruh’tur.

HER ŞEYDEN ÜSTÜN

“*Ruh bir... Rab bir... her şeyden üstün, herkesin Tanrısı ve Babası birdir...*” (Efesliler 4:4-6)

Her şeyden üstün Olan, zaman ve yer ile sınırlı olmamasına rağmen, evrende, konut kurduğu ve yönettiği belirli bir yer mevcuttur. “*RAB tahtını göklere kurmuştur, O’nun egemenliği her yeri kapsar.*” (Mezmun 103:19) Kral Süleyman, Tanrı’nın büyüklüğü ve yakınlığı hakkında düşünürken, Yaratıcısı’na şu sözlerle dua etti:

“*Tanrı gerçekten yeryüzünde yaşar mı? Sen, göklere, göklerin göklerine bile sığmazsın.*” (1. Krallar 8:27)

Kutsal Kitap, üç farklı gökyüzünden söz eder. Bunlardan iki tanesi insan tarafından görülebilir; bir tanesi görülemez.

Atmosferik gökyüzü – başlarımızın üzerindeki mavi gökyüzü.

Yıldızlar arasındaki mesafelere ait gökyüzü – Tanrı’nın gezegenleri ve yıldızları yerleştirmiş olduğu karanlık uzay.

Ve göklerin gökleri – Tanrı'nın konut kurmuş olduğu çok parlak alan. Yaratıcımızın bu göksel evi ve meleklerin bulunduğu bu alan aynı zamanda *en yüksek gökler, üçüncü gök, Baba'nın evi, O'nun konutu, Cennet* ve sadece basit olarak *Gök* olarak da adlandırılır.⁹⁷

“Rab göklerden bakar, bütün insanları görür. Oturduğu yerden, yeryüzünde yaşayan herkesi gözler. Herkesin yüreğini yaratan, yaptıkları her şeyi tartan O'dur.” (Mezmun 33:13-15)

TANRI TEKTİR

Kutsal Kitap'ın ilk ayeti, yalnızca bir Tanrı'nın var olduğunu onaylar: *“Başlangıçta Tanrı.”*

Hem Eski hem de Yeni Antlaşma Yazıları şunu beyan ederler: *“Tanrımız Rab, tek Rab'dir.”* (Yasa'nın Tekrarı 6:4) *“Tanrı tektir.”* (Romalılar 3:30)

Tanrı TEKTİR.

Tanrı'nın rakibi yoktur. Tanrı'nın eşi yoktur.

Bu konu teolojik terimlerle *monoteizm* olarak adlandırılır: yalnızca tek bir Tanrı'ya inanmak. Monoteizm, *politeizm* (çok sayıda tanrı ve tanrıçalara inanmak) ve *panteizm* (Tanrı'nın her şey ve her şeyin Tanrı olduğu inancı) ile tam bir karşıtlık içindedir. Politeist ve panteistler, Yaratıcı ve O'nun yaratığı arasındaki farklılığı bulanıklaştırırlar. Ve bunun bir sonucu olarak Tanrı'nın, karakter özelliklerine sahip bir kişilik olduğunu inkar ederler.

BİLEŞİK

“Başlangıçta Tanrı” ifadesi, bir ilk gerçektir, ama *öz bir gerçek değildir.*

Sınırsız Olan, basit değildir. Tanrı, bileşiktir. Tanrı'nın tekliği, çok boyutlu bir tekliktir. Grameri tekil (bir), çift (yalnızca iki), ve çoğul (üç ya da daha fazla) isim şekillerine sahiptir. *Elohim* gramer açısından çoğuldur, ama tek bir anlama sahiptir.

Tek gerçek Tanrı, kapasiteleri yönünden bileşik ve sınırsızdır. Kut-sal Yazılar'ın ilk üç ayeti şunu beyan ederler:

“Başlangıçta **Tanrı**, (çoğul isim) göğü ve yeri **yarattı** (tekil fiil çekimi). *Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin ka-ranlıklar ile kaplıydı. **Tanrı'nın Ruh'u** suların üzerinde dalgalanıyordu. Sonra **TANRI**, 'Işık olsun' diye **BUYURDU** ve ışık oldu.” (Yaratılış 1:1-3)*

Böylece, Tanrı Kitabının açılış ifadesi, bize O'nun yaratma işini *nasıl* yaptığını açıklar. Tanrı, yaratma eylemini *Ruhu ve Sözü* aracılı-lığıyla tamamladı.

Önce, *Tanrı'nın Kendi Ruhu*, O'nun buyruklarını yerine getirmek için gökten aşağı gönderildi. Bir güvercinin yuvasının üzerinde süzülmesi gibi “**Tanrı'nın Ruhu**” yeni doğan dünya üzerinde “*dalgalanıyordu.*” İbranice'de “*Ruh*” için kullanılan sözcük, “*ruah*”tır; *ruh, soluk* ya da *enerji* anlamına gelir. Bu “*Tanrı'nın Ruhu*” Tanrı'nın Kendisinin enerji veren varlığıdır.

“**Ruhun'u** (*ruah*) gönderince var olurlar. (Mezmun 104:30)

Sonra *Tanrı konuştu*. Yaratılış kitabının ilk bölümü on kez aynı ifadeye yer verir: “*Tanrı buyurdu...*” Tanrı konuştuğu zaman, buyurduğu şey yerine geldi.

“*Gökler **Rab'bin Sözü ile** ve gök cisimleri ağzından çıkan **soluk** (*ruah*) ile yaratıldı.*” (Mezmun 33:6)

Tanrı dünyayı, Sözü ve Ruhu aracılığıyla yarattı.

İLETİŞİM KURAN

Tanrı'nın her şeyi *konuşarak* yarattığı gerçeği, bize Tanrı hakkında başka bir şey daha öğretir.

Tanrı iletişim kurar.

Yaratılış gerçekleşmeden önce iletişim vardı.

“Başlangıçta **Söz** vardı. **Söz**, Tanrı ile birlikteydi ve **Söz** Tanrı’ydı. **Başlangıçta O Tanrı ile birlikteydi.**” (Yuhanna 1:1-2)

Bu “Söz” kelimesi, Yunanca’daki *logos* kelimesinden gelir, anlamı; *düşüncenin ifade edilmesidir*.⁹⁸ Kutsal Yazılar’da *Logos* Tanrı’nın kişisel unvanlarından biridir. *Söz*, Tanrı ile birdir.

Her şey *Söz* aracılığıyla yaratıldı.

Tanrı, yalnızca *düşünerek* dünyayı var edebilirdi ve bir an içinde her şey yerine gelir ve işler durumda olurdu. Ama Tanrı böyle yapmadı. O, düşüncelerini *ifade etti*. Tanrı *konuştu*.

Söz, konuşarak, dünyayı altı günlük bir düzen içinde var etti.

Her Şeye Gücü Yeten’in görevi tamamlamak için altı güne *ihtiyacı* var mıydı?

Hayır, zaman ile sınırlı Olmayan, herhangi bir zaman miktarına ihtiyaç duymaz. Ama yine de, Tanrı dünyamızı bu şekilde yaratarak yalnızca yedi günlük bir hafta oluşturmadı,⁹⁹ aynı zamanda bize O’nun kişilik ve karakterini tanımamız için anlayış da sağladı. Bu sağlayışı önemlidir, çünkü tanınmayan bir Tanrı’ya güvenilemez, itaat edilemez ve tapınılamaz.

Şimdi Yaratıcının Kendisi tarafından anlatılan yaratılış öyküsüne bakalım, bu öyküye kulak verelim ve ondan öğrenelim.

1. GÜN: IŞIK VE ZAMAN – TANRI KUTSALDIR

“Tanrı, ‘Işık olsun’ diye buyurdu ve ışık oldu. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve onu karanlıktan ayırdı. Işığa ‘Gündüz’, karanlığa ‘Gece’ adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oluştu.” (Yaratılış 1:3-5)

Birinci günde Tanrı, yaratılış sahnesine ışığı getirdi. Ve böylece zamanı da oluşturdu, yeryüzü yirmi dört saatlik devrine başladı: günü ve geceyi düzenleyen astronomik saat. Ama Tanrı, güneşi, ayı ve yıldızları dördüncü güne kadar yaratmadı.

Bir zamanlar bilim adamları, *güneş* var olmadan *ışığın* var olmasının bilimsel açıdan imkansız olduğu konusunda tartışmışlardı. Ancak artık bu tartışma sona ermiş durumdadır. Bugün yaratılış hakkındaki kayıtlara inanmayan bilim adamları bile *ışığın*, yeryüzünün güneşinden önce ve ondan bağımsız olarak var olduğunu öne sürerler.¹⁰⁰

Yaratıcı, yeryüzünün *ışık-taşıyıcılarını* (4. Gün) yaratmadan önce *ışığı* yaratarak (1. Gün), Kendisinin, *ışığın* –fiziksel ve ruhsal– yaratılmamış Kaynağı olduğunu gösteriyordu. O olmadığı takdirde yalnızca karanlık mevcut olurdu.

Kutsal Yazılar’da yolumuza devam ederken, sürekli olarak *ışığın* Kaynağı ile karşılaşacağız ve bu karşılaşma, Tanrı halkının “*çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinmeleri olmayacağı, çünkü Rab Tanrı’nın onlara ışık vereceği*” Cennete bir göz attığımız zaman doruk noktasına ulaşacak. (Vahiy 22:5)

Işık, en iyi düşünebilen zihinler için bile bir sır olarak kalır. Fizikçilerin *ışığın* ne *yaptığı* hakkında biraz bilgileri vardır, ama *ışığın* ne *olduğunu* çok az anlarlar. Bilim alanında ışık *mutlak ve sonsuzdur*. Saniyede 300.000 kilometre (186.000 mil) hızla ilerler. Ünlü fizikçi Albert Einstein $E=mc^2$ (enerji eşittir kütle çarpı ışık karesinin hızı) keşfinde bulunduğu zaman, müthiş ve dehşet verici atom nükleer çağı başladı. Işık, bulunduğu çevre tarafından etkilenmez. Kötü kokan bir çöp kutusunun üzerinde parlayabilir, ama *ışığın* kendisi bulunduğu çevreye rağmen temiz kalır. Işık karanlık ile birlikte var olamaz. Karanlığa üstün gelir.

ışığın Kaynağı olan Tanrı, *nihai mutlak ve sonsuzdur*. O’nun huzurunda yaşayabilmek için donatılmamış olan bir varlık, O’nun görkemini müthiş ve korku verici bulur.

Tanrı saf ve kutsaldır.

Kutsal sözcüğünün anlamı, *ayrılmış* ya da *başka*’dır. Tanrı, *başka Olan*’dır. O’nun gibisi yoktur. O’nun Cennetteki göz kamaştırıcı tahtını çevreleyen melekler sürekli şöyle bağırlar: “*RAB, kutsal, kutsal, kutsaldır!*” (Yeşaya 6:3) Kutsallık, Tanrı’nın, Yazılarda

vurgulama amacı ile peş peşe üç kez tekrarlanan tek özelliğidir. O kutsaldır, “yaklaşılması imkansız ışıktadır.” (1. Timoteos 6:16)

Tanrı, kötü ile bir arada var olamaz. O, ışığı karanlıktan ayırır. Yalnızca saf ve doğru varlıklar O’nunla birlikte oturabilirler.

“Tanrı ışıktır. O’nda hiç karanlık yoktur. O’nunla paydaşlığımız var deyip de karanlıkta yürürsek, yalan söylemiş, gerçeğe uymamış oluruz.” (1. Yuhanna 1:5-6)

Yaratılışın ilk günü Tanrı’nın *kutsal* olduğunu beyan eder.

2. GÜN: HAVA VE SU – TANRI HER ŞEYE GÜCÜ YETENDİR

“Tanrı, ‘Suların ortasında bir kubbe olsun, suları birbirinden ayırsın’ diye buyurdu. Ve öyle oldu. Tanrı gökkubbeyi yarattı. Akşam oldu, sabah oldu ve ikinci gün oluştu.” (Yaratılış 1:6-8)

Yaratılışın ikinci günü, tüm canlı organizmaların bağımlı olduğu iki unsur üzerinde odaklanır: hava ve su.

İbranice’deki *gökkubbe* sözcüğü, içinde atmosfer ve bulutların yerleştirilmiş olduğu ve yıldızların görülebileceği başlarımızın üzerindeki büyük kemerli geniş alana işaret eder. Oksijen ve nitrojen, su buharı ve karbon dioksit, ozon ve diğerleri gibi atmosferin mükemmel dengelenmiş gaz bileşimi üzerinde düşünün. Karışımı değiştirdiğiniz an ölürüz. Tanrı, ne yaptığını biliyordu.

Üzerimizdeki atmosferin içinde asılı duran trilyonlarca su buharının ağırlığını aklınıza getirin. Hangi bilgelik ve güç, hava ve suyun bu kusursuz bileşimini yalnızca konuşarak yaratabilir ve koruyabilirdi?

“O söyleyince her şey var oldu; O buyurunca her şey belirdi.” (Mezmun 33:9)

Yaratılışın diğer her günü gibi ikinci günü de bize Yaratıcımızın **gücünün her şeye yettiğini hatırlatır.**

3. GÜN: TOPRAK VE BİTKİLER – TANRI İYİDİR

“Tanrı, ‘Göğün altındaki sular bir yere toplansın, kuru toprak görünsün’ diye buyurdu ve öyle oldu...Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. Tanrı, ‘Yeryüzü bitkiler, tohum veren otlar, türüne göre tohumu meyvesinde bulunan meyve ağaçları üretsın’ diye buyurdu... Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü.” (Yaratılış 1:9-12)

Tanrı, üçüncü günde toprağı sulardan ayırdı ve tüm bitkilerin var olmalarını buyurdu. *“Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü.”* O, gezegenimize, tam yeterli olacak miktarda suyu yerleştirdi. O günden bu yana asla tekrar su eklemesi gerekmedi.¹⁰¹

Tanrı, her bitkiyi ve ağacı tohum vermesi ve *türüne göre* sebze ya da meyve üretmesi için meydana getirdi. Tanrı tüm bu yiyecekleri neden yaptı? Bu yiyecekleri yaptı, çünkü *“üzerinde yaşansın diye dünyayı biçimlendirdi.”* (Yeşaya 45:18) Yeryüzü, güneş sistemimizin içinde eşsizdir. Yeryüzü, yaşamı desteklemek ve zenginleştirmek için tasarlanmış olan tek gezegendir.

Örneğin, bitkilerden elde ettiğimiz bazı yararlı ürünleri düşünün: yaşam için gerekli olan oksijen, besleyici sebzeler, lezzetli meyveler, sıcaklarda bizi tazeleyen ağaç gölgeleri, yararlı ormanlar, gerekli ilaçlar, renkli ve kokulu çiçekler, güzel manzaralar ve daha pek çok şey.

Yiyecek konusuna gelince, Tanrı yememiz için yalnızca birkaç şey yaratmış olabilirdi – muz, fasulye ve pirinç gibi. Bu yiyeceklerle yaşayabilirdik. Ama Tanrı böyle yapmadı. Bilim adamları yeryüzünde yiyecek ve hayvan yemi olarak kullanılan iki milyon çeşit bitki bulunduğunu söylüyorlar.

Yaratılış kitabının 1. bölümünde Tanrı yedi kez, yarattıklarının *“iyi”* olduğunu söyler. Kutsal Yazılar’da yedi rakamı mükemmelliği sembolize eder. Tanrı’nın yaptığı her şey mükemmellik derecesinde iyiydi.

Çünkü Tanrı mükemmel derecede iyidir.

“Tanrı...zevk almamız için bize her şeyi bol bol **verir.**”
(1. Timoteos 6:17)

Üçüncü gün bize, Tanrı'nın **iyi** olduğunu öğretir.

4. GÜN: GÖĞE AİT IŞIKLAR – TANRI SADIKTIR

“Tanrı şöyle buyurdu: ‘Gök kubbede gündüzü geceden ayırarak, yeryüzünü aydınlatacak ışıklar olsun. Belirtileri, mevsimleri, günleri, yılları göstereyim.’ Ve öyle oldu. Tanrı, büyüğü gündüze, küçüğü geceye egemen olacak iki büyük ışığı ve yıldızları yarattı.” (Yaratılış 1:14-16)

Dördüncü gün, bir düzen Tanrı'sını açıklar. O, “gündüz ışık olsun diye güneşi sağlayan, gece ışık olsun diye ayı, yıldızları düzene koyan” (Yeremya 31:35) Tanrı'dır. Geceleri yıldızların düzeni, karada ve denizde yolculuk edenlere güvenilir bir harita sağlar. Gündüzleri ise güneş, günlere ve yıllara güvenebilecekleri ışığı verir.

Güneş ve yıldızlar gibi yeryüzünün ayı da kendisini Yaratana güvenebileceğine sürekli tanıklık eder. Tanrı, ayı “göklerde güvenilir bir tanık” (Mezmun 89:37) olarak adlandırır. Gezegen ay yeryüzünün her konumundan sürekli yeryüzüne bakar, asla sırtını çevirmez.¹⁰² Bir saat dakikliği ile büyür ve küçülür. Ay sadıktır, çünkü onu yaratan sadıktır.

Tanrı sadık olduğu için *yapamayacağı* bir şey vardır. Kendi doğasına aykırı davranamaz ve kendi yasalarını önemsememesi mümkün değildir. “Biz sadık kalmamız da O sadık kalacak, çünkü kendi özüne aykırı davranamaz... Tanrı'nın yalan söylemesi imkansızdır.” (2. Timoteos 2:13; İbraniler 6:18) Pek çok kişi Tanrı'nın çok büyük olduğu için, Kendi karakterine aykırı olanı yapabileceğini ya da sözünden dönebileceğini düşünür. Ama Tanrı “büyüklüğü” böyle tanımlamaz.

Tanrı'nın karakterinde *dönellik* yoktur. *Sadakat* vardır. Gezegenlerin ve takımyıldızların sabit düzeni gibi Yaratıcımız ve Tedarik Edenimiz Kendisine Güvenilendir.

O'na güvenebilirsiniz.

*“Her nimet her mükemmel armağan yukardan, kendisinde **değişkenlik** ya da döneklık gölgesi olmayan **Işıklar Babasından** gelir.”* (Yakup 1:17)

Yaratılışın dördüncü günü Tanrı'nın **sadık** olduğuna tanıklık eder.

5. GÜN: BALIKLAR VE KUŞLAR

Tanrı, beşinci günde sınırsız bilgeliği ve gücü ile denizde ve gökte yaşamaları için her türlü canlı varlığı yarattı ve onlara kendilerine özgü çevrelerde yeterli olacakları biçimde donanım sağladı – suyun içindeki balıklara solungaçlar ve yüzgeçler ve havadaki kuşlara hafif kemikler ve tüyler verdi.

“Tanrı, ‘Sular canlı yaratıklar ile dolup taşsın, yeryüzünün üzerinde gökte kuşlar uçuşsun’ diye buyurdu. Tanrı büyük deniz canavarlarını, sulara kaynaşan canlıları ve uçan çeşitli (türüne göre) varlıkları yarattı. Bunun iyi olduğunu gördü.” (Yaratılış 1:20-21)

“Sular, canlı yaratıklar ile kaynaşsın” ifadesindeki yazılış tarzına dikkat edin. *Kaynaşmak*, “çok dolu, sıkı sıkıya dolu” anlamına gelir. Mikrobiyolojistler bize, havuz suyunun tek bir damlasında milyonlarca canlı mikro organizmaların bulunabileceğini ve bunların çoğunun daha büyük hayvanlar kadar karmaşık olabileceklerini bildirirler! Okyanusun inanılmaz bir düzene sahip yaratıklarından en büyüğü olan mavi balinanın tek besini planktonlardır – denizde yüzen ufak bitkiler ve hayvancıklar.

Okyanus, Tanrı'nın yaşayan mucizelerinin çok büyük bir koleksiyonudur.

Aynı şey, gökte uçan, insanı şaşırtacak kadar çok çeşitli türdeki kuşlar için de söylenebilir.

Aynı zamanda, “türüne göre” ifadesine de dikkat edin Bu sözcükler, Yaratılış kitabının birinci bölümünde her tür canlı organizmanın dengesini beyan ederek tam on kez tekrar edilirler. Yaşam Ya-

zarı, her bitkinin ve yaratığın “*kendi türüne göre*” üremesi gerektiğini buyurdu. İnsanın evrim kuramı, bu değişmeyen doğal yasaya karşıdır. Her tür yaşayan canlının içinde dönüşmeler, değişmeler ve uyarlamalar meydana gelse de, hiçbiri Yaratıcı tarafından konulmuş olan farklı sınırların ötesinde “evrim geçiremezler”. Fosiller hakkındaki kayıt buna tanıklık eder.

Yaşam olarak adlandırılan bu eşsiz enerjinin tek Kaynağı ve Sağlayıcısı yalnızca Tanrı’dır. O’nun olmadığı takdirde, var olan tek şey ölümdür.

“Her şey O’nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O’suz olmadı. Yaşam O’ndaydı.” (Yuhanna 1:3,4)

Beşinci günde yaratılan bol sayıdaki canlı yaratıklar bize, Tanrı’nın **yaşam** olduğunu öğretirler.

6. GÜN: HAYVANLAR VE İNSAN – TANRI SEVGİDİR

Altıncı günün başlangıcında Yaratıcı, on binlerce hayranlık verici memelileri, sürüngenleri ve böcekleri yarattı:

“Tanrı çeşit çeşit (türüne göre) yabanıl hayvan, evcil hayvan, sürüngen yarattı. Bunun iyi olduğunu gördü.” (Yaratılış 1:25)

Tanrı, bazılarını küçük bazılarını büyük olarak hepsini, her birine yaşamak ve doğal dünyaya katkıda bulunmak için gerekli olan sezgisel bilgiyi vererek yarattı; her biri kendi benzerliğindeki soyunu üretecek ve yavrusu ile ilgilenecekti.

Tanrı hayvanlar krallığını yarattığı zaman her şey “*iyiydi.*” Ortada hiçbir kötülük yoktu ya da henüz hiç kan dökülmemişti. Hayvanların yalnızca sebze ve meyve yiyerek yaşamaları tasarlanmıştı.

Tanrı, “*Yabanıl hayvanlara, gökteki kuşlara, sürüngenlere –soluk alıp veren bütün hayvanlara– yiyecek olarak yeşil otları veriyorum.*” (Yaratılış 1:30) Yaratığın-yaratığı-yediği yiyecek zinciri oluşmamıştı. Düşmanlık ve korku bilinmiyordu. Yaratılan her şeyden Tanrı’nın iyiliği yansiyordu. Bir aslan, bir kuzuya sürtünerek

geçiyor ve bir kedi ile kuş bir arada olmaktan zevk alıyorlardı. Dünyada, kusursuz bir esenlik hüküm sürmekteydi.

Tanrı'nın, hayvanları yaratması sona erdiğinde sıra O'nun baş yapıtını yaratmaya geldi: *erkek ve kadın*. Tanrı'nın planı, insanların, sevginin görkemli, sevinçli ve sonsuz krallığında Kendisine adanmış bir tebaa olarak yaşamalarıydı.

Sevgi, Yaratıcımız için bir eylemden çok daha fazlasıdır. Sevgi, O'nun *özüdür*.

“Tanrı sevgidir.” (1. Yuhanna 4:8)

Tanrı'nın altıncı gündeki yaratma eylemleri O'nun **sevgi** olduğunu beyan ederler.

“YARATALIM”

Tanrı sevgi olduğu için sevgisinin hedefi ve alıcıları olacak olan insanlar için güzel bir dünya yarattı. Ve böylece altıncı günde:

“Tanrı, ‘İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım’ dedi.” (Yaratılış 1:26)

Durun bir dakika! Bekleyin! Bu da ne? Tanrı, gerçekten, *“İnsanı **Kendi benzeyişimizde yaratalım**”* dedi mi?

Tanrı TEK olduğuna göre, o zaman “BİZ” ve “BİZİM” sözcükleri kimi belirtmektedirler?

Tanrı kiminle konuşuyordu?

9

HİÇ KİMSE O'NA BENZEMEZ

“Tanrınız Rab... ulu, güçlü, heybetli Tanrı'dır.”

--Musa Peygamber (Yasa'nın Tekrarı 10:17)

UYARI: Yolculuğun bu bir sonraki aşaması, yolcuları rahat ortamlarından dışarı çıkartacaktır. Zihinler gerilerek uzatılacak ve yürekler kontrol edilecektir. Ama her şeye rağmen, yolculuğun bu bölümünü başarıyla tamamlayanlar, önlerinde uzanan daha sonraki meydan okumalar karşısında tam donanıma sahip olacaklardır.

TANRI, TANRI'DIR

Çoğumuz, Tanrı'nın, bizim O'nu doğal olarak algıladığımızdan çok daha büyük olduğu inancını paylaşıyoruz.

Şimdi bu inancımızın içtenliği kontrol edilmek üzeredir.

Yaratılışın altıncı gününde, Tanrı, hayvanlar krallığını yaratmayı bitirdikten sonra şöyle dedi: *“İnsanı, kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım.”* (Yaratılış 1:26)

Bir sonraki bölümde ilk erkeğin ve kadının Tanrı'nın doğasını ve benzerliğini yansıtmak için yaratıldıkları hakkındaki bazı yollar

üzerinde derin düşüneceğiz, ama bundan önce yanıtlanması gereken başka bir soru üzerinde duracağız.

Tanrı Tek'tir, o zaman neden "*Yaratalım*" dedi? Neden "*İnsanı kendi suretimde, kendime benzer yaratacağım*" demedi? Tanrı neden bazen Kendisinden *Bize*, *Bizim* ve *Biz* kelimelerini kullanarak söz eder?¹⁰³

Bazı kişiler, Tanrı'nın kullandığı *Bizim* ve *Biz* kelimelerinin, kendisinden söz ederken "biz" kelimesini kullanan bir kralın yaptığı gibi, sahip olduğu haşmetin bir unvanı şeklinde ifade edildiğini ileri sürerler. Tanrı'nın, güç ve görkem konusunda kıyas kabul etmez bir heybete sahip olduğu doğrudur, ama İbranice dilinin grameri, bu "heybet unvanı" belirten "çoğul şahıs zamiri" açıklaması konusunda sağlam temelli bir sağlayış sunmaz.

Diğerleri ise Tanrı, "*İnsanı kendimize benzer yaratalım*" dediği zaman, metinde meleklerden söz edilmemesine ve insan meleklerin benzeyişinde yaratılmamasına rağmen, Tanrı'nın meleklerle hitap ettiğine inanırlar.

Kutsal Yazılar sıradan bir şekilde okunduğu ve gramer incelendiği zaman Yaraticımızın, Kendisini çoğul ama yine de tekil bir üslup ile tanımlamayı seçtiğini açık bir şekilde görürüz.

ÇOĞUL: "*Tanrı, 'İnsanı kendimize benzer yaratalım' dedi.*"

TEKİL: "*Böylece Tanrı, insanı kendi suretinde yarattı.*" (Yaratılış 1:26-27)

Tanrı'nın Kendisini hem çoğul hem de tekil olarak tanımlaması, şimdiki ve her zamanki kimliği ile tutarlıdır.

Tanrı'nın Kendisi hakkındaki hem çoğul hem de tekil tanımlaması, O'nun şimdiki ve her zamanki kimliği ile tutarlıdır.

Tanrı'nın tekliğinin karmaşıklığı ve harikalığı, pek çok kişinin "tek" sözcüğü hakkındaki yüzeysel ve üstünkörü tanımlamalarının çok çok ötesinde bulunan bir gerçektir. Sınırsız Olan, insanın kendi kavrayışının kalıbına girmeyecektir.

Tanrı, Tanrı'dır.

“Öncelikten sonsuzluğa dek, **Tanrı Sen'sin.**” (Mezmunur 90:2)

TANRI'NIN KARMAŞIK TEKLİĞİ

Tanrı'nın kitabı şu sözlerle başlar:

“Başlangıçta **Tanrı** (Elohim – eril çoğul isim) ...yarattı (tekil fiil çekimi)...**Tanrı'nın Ruh'u** suların üzerinde dalgalanıyordu. Sonra **Tanrı**, 'Işık olsun' diye **buyurdu** ve ışık oldu.”¹⁰⁴

TANRI, her şeyi Sözü ve Ruh'u aracılığıyla yarattı.

“Gökler **Rab'bin** sözü ile ve gök cisimleri O'nun ağzından çıkan soluk ile yaratıldı.” (Mezmunur 33:6)

TANRI'NIN SÖZÜ

Kutsal Yazılar, bileşik Yaratıcıları hakkında bilgi edinmek isteyen herkese geniş bilgi sağladılar. Örneğin, Yuhanna Müjdesi şu sözlerle başlar:

“Başlangıçta **Söz** verdi.
Söz **Tanrı ile birlikteydi**,
Ve Söz **Tanrı'ydı**.
O, Tanrı ile birlikteydi.
Her şey **O'nun** aracılığıyla var oldu...”
(Yuhanna 1:1-3)

Bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, “Söz”, *Tanrı'nın içsel düşüncelerinin dışsal ifadesidir*. Nasıl siz, düşünceleriniz ve sözleriniz ile tek bir kişi iseniz, Tanrı da aynı şekilde Sözü ile Bir'dir. “Söz”, hem “*Tanrı ile*” (O'ndan ayrı olarak) hem de “*Tanrı*” (O'nunla bir olarak) şeklinde beyan edilir.

Aynı zamanda “O” ve “O'nunla” gibi kişi zamirlerinin, “Söz'e” işaret ettikleri zaman kullanıldıklarını gözlemlemek de yararlı olur.

O'NUN RUHU

RAB Tanrı *Sözü'nü* nasıl farklı ve kişisel bir biçimde tanımlıyorsa, *Ruhu'nu* da aynı şekilde farklı ve kişisel bir biçimde tanımlar.

*“Ruhun'u gönderince var olurlar,
Ve Sen yeryüzüne yeni yaşam verirsin.”* (Mezmun 104:30)

“Gökler O'nun soluğu ile açılır.” (Mezmun 26:13)

*“Nereye gidebilirim Senin Ruhun'dan?
Nereye kaçabilirim Senin huzurundan?”* (Mezmun 139:7)

“Kutsal Ruh ... O size her şeyi öğretecek.”
(Yuhanna 14:26)

Kutsal Ruh (*Söz'ün* buyruklarını yerine getiren)da aynı **Söz** (aracılığıyla yaratılışın gerçekleştiği) gibi Tanrı ile mükemmel bir şekilde Tek'tir.

TANRI BÜYÜKTÜR

Tektanrıcuların çoğu Kral Davud'un kaydedilmiş pek çok dualarından biri olan aşağıdaki seçme parçayı kabul etme konusunda sorun yaşamazlar: *“Yücesin, ey Egemen Rab. Bir benzerin yok, senden başka Tanrı da yok! Bunu kendi kulaklarımızla duyduk.”* (2. Samuel 7:22)

Ancak, “Tanrı yücedir! Tanrı Tanrı'dır, bir benzeri yoktur!” gerçeğini onaylamakta çabuk davranan pek çok kişi, Tanrı'nın çoğul ama yine de tekil doğası hakkındaki Kendi açıklamasını reddetmekte eşit derecede hızlı davranırlar.

“O'nun benzeri olmadığına” göre, Her Şeye Gücü Yeten, Kendisinin bizim doğal hayal gücümüz ile algılayabileceğimizden daha büyük ve daha karmaşık olduğunu açıkladığı takdirde buna şaşırmanın mı gerekir? Tanrı, bizim, Kendisi hakkında doğru düşüncelerle düşünmemiz için ısrar eder.

“Beni kendin gibi sandın; seni azarlıyorum!” (Mezmun 50:21)

TANRI TEKTİR

Ortodoks Yahudiler İbranice’de *Şema* olarak bilinen bir duayı düzenli olarak tekrarlar; bu sözcük şu ifadeyi belirtir. “*Adonay Eloheynu, adonay ehad,*” anlamı şöyledir: “*Tanrımız Rab, Rab tektir.*” Bu dua Tevrat’tan alınmıştır: “*Dinle (Şema) ey İsrail! Tanrımız RAB (YHWH) tek (ehad) Rab’dır!*” (Yasa’nın Tekrarı 6:4)

Tanrı’nın tekliğini tanımlamak için kullanılan sözcük “*ehad*” dır. Bu sözcük genellikle bir *salkım* üzüm gibi, *çok yönlü* bir *birliği* tanımlamak için kullanılır. Kutsal Yazılar’ın diğer bölümlerinde *ehad* komutan ve askerlerine işaret eden “*bir birlik*” olarak tercüme edilir.¹⁰⁵ bir sonraki bölümde bu sözcük ilk erkek ve karısı *ehad* olduklarında, yani, “*tek beden*” (Yaratılış 2:24) oldukları belirtilirken tekrar ortaya çıkacaktır. Bu aynı İbranice sözcüğün kullanıldığı diğer ayetlere baktığımız zaman, Tanrı’nın, tekliğini belirtmek için söz edilen bu ifadenin birden fazla varlığı kapsayabileceği belirginleşir.

Eski Antlaşma Tanrı’nın çoğul birliğini ima eden ve onaylayan çok miktarda ayet içerir.¹⁰⁶ Bu konuyla ilgili bir örnek verelim:

“*Başlangıçtan beri...Ben oradayım. Egemen Rab şimdi Beni ve Ruhunu gönderiyor.*” (Yeşaya 48:16)

“*Egemen Rab*” kimdir?

“*Ruhu*” kimdir?

“*Ben*” ve “*Rab Tanrı ve Ruhu*” tarafından gönderilen “*Beni*” kimdir?

Bu sorular, Kutsal Yazılar’daki yolumuz üzerinde düşünüldüğü zaman açık bir şekilde yanıtlanacaktırlar.

KABUL ETTİĞİMİZ ÜÇ-BİRLİK

İngilizce’de kullandığımız “birlik” sözcüğü, Latince’deki *unus* sözcüğünden gelir, anlamı “tek” demektir. Pek çok kişi, Tanrı’nın

sonsuz bir üçlü-birlik olduğu hakkındaki kavramı reddetmelerine rağmen, yalnızca çok az kişi günlük yaşamlarımız içinde yer alan birde-üç birliklerini inkar etme cesaretini gösterir.

Örneğin, **zaman** kavramı *geçmiş, şimdi ve gelecek* gibi olguları ile bir tür üçlü birliği biçimlendirmektedir.

Yükseklik, uzunluk ve genişlik içeren **uzay**, bir başka örnek oluşturur.

Bir insan ruh, can ve bedenden oluşan bir bileşimdir.

Aynı zaman da **güneş de bir üçlü birliktir**. Yeryüzü yalnızca tek bir güneşe sahip olmasına rağmen, biz bu

göksel varlığı güneş,

ışığını güneş,

ve sıcaklığını güneş olarak adlandırırız.

Bu durum, üç tane güneş olduğu anlamına mı gelir? Hayır. Güneş üç değil, tektir. Güneşin tek ve üçlü-birlik olması arasında hiçbir çelişki yoktur. Nasıl ışığın güneşi ve sıcaklığı güneşten çıkıyorlarsa, aynı şekilde *Tanrı'nın sözü* ve *Tanrı'nın Ruhü* da Tanrı'dan çıkarlar. Ama güneşin tek olduğu gibi yine de tektirler.

Elbette tek gerçek Tanrı'nın bileşikliğini açıklamak için verilecek olan tüm yersel örnekler tam olarak yeterlilik sağlayamayacaklardır. Tanrı, güneşe benzemeyen, kişisel, sevecen ve bilinebilir bir Varlık'tır. Ancak yine de bu tür örneklerin tümü yaratılışta üçlü birliklerin mevcudiyetini ve çoğu Yaratan'ın Yaratığından üstün olduğunu kabul ettikleri için, bizi genel bir temele yönlendirmeleri gerekir.

“Evi yapan evden daha çok saygı görür. Çünkü her evin bir yapıcısı vardır, her şeyin yapıcısı ise Tanrı'dır.” (İbraniler 3:3-4)

Eğer Tanrı'nın yaratılışı bileşik birlikler ile doluyorsa, Tanrı'nın Kendisinin birleşik bir birlik olmasının bizi şaşırtması mı gerekir? Eğer bizler sahip olduğumuz tüm bilgiye rağmen, yaşadığımız

dünyayı tam olarak açıklayamıyorsak, bu dünyayı yaratan Kişi'yi nasıl açıklayabiliriz?

Tanrı Tanrı'dır.

“Tanrı'nın derin sırlarını anlayabilir misin? Her Şeye gücü Yeten'in sınırlarına ulaşabilir misin? Onlar gökler kadar yüksektir –ne yapabilirsin? Ölüler diyarından derindir– nasıl anlayabilirsin? Ölçüleri yeryüzünden uzun, denizden geniştir.” (Eyüp 11:7-9)

“Tanrı'nın sırlarını araştırırken O'nun sonsuz doğasının en harika özelliklerinden birini keşfetme ve tecrübe etme ayrıcalığına sahip olacağız.

“Tanrı sevgidir.” (1. Yuhanna 4:8)

TANRI KİMİ SEVDİ?

Tanrı'nın sevgisi, O'nun Baba-yüreğinden akan ve kendisini pratik yollarla ifade eden anlaşılamayacak kadar derin bir sevgidir.¹⁰⁷ Tanrı sevgi **olduğu** için O'nun sevgisi sevdiği kişinin sevinebilir olması koşuluna bağlı değildir.

“Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize ‘Tanrı'nın çocukları’ deniyor.” (1. Yuhanna 3:1)

Burada üzerinde düşünülmesi gereken bir nokta var. Sevgi, bir alıcı gerektirir. Yalnızca, “seviyorum” diyemem, ama “Eşimi seviyorum, çocuklarımı seviyorum, komşularımı seviyorum” diyebilirim.

Sevgi bir obje olmasını gerektirir.

O zaman Tanrı, sevgisinin objeleri olarak özel canlı varlıkları yaratmadan önce kimi sevdi? Melekleri ve insanları yaratmaya *ihtiyacı var mıydı?* Hayır. Yaratıcımız, *kendi kendine yeterlidir.* O, ruhsal varlıkları ve insanları onlara *ihtiyaç duyduğu* için değil, onları *istediği* için yarattı. Burada sözü edilen bu farklılık önemlidir.

Daha önce öğrenmiş olduğumuz gibi, Tanrı **konuşur.**

Konuşmak yalnızca bir ilişkinin çevre ve koşulları içinde anlamlı bir şekilde var olabilir. *Melekleri ve insanları yaratmadan önce Tanrı kiminle konuştu?* Birinin Söзlerini anlaması için diğеr varlıkları yaratmaya **ihtiyacı var mıydı?** Hayır, Tanrı'nın "ihtiyaç duyduğu" her şey Tanrı'nın Kendisinin içindedir. O'nun hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Tanrı kendisine yeterlidir ve kendisi ile tatmin olur. Ama yine de doğasının içinde öyle bir parça vardır ki, konuşmayı ve kendisiyle konuşulmasını, sevmeyi ve sevlmeyi ister.

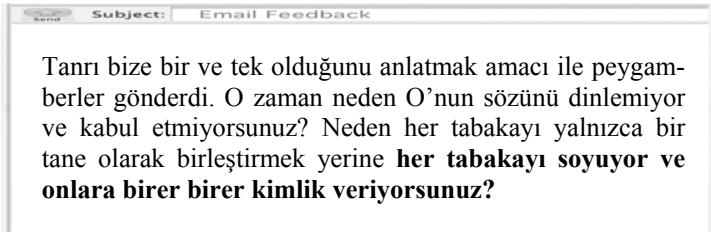
Bu gerçek bizi bir başka gerçeğe yönlendirir: **Tanrı ile ilişki kurulabilir.**

Sevmek ve konuşmak, yalnızca bir ilişkinin çevre ve koşulları içinde anlamlı bir şekilde var olabilirler. *Tanrı diğеr varlıkları yaratmadan önce, kiminle bir ilişki yaşamaktan zevk aldı?* Bu sorunun yanıtı Tanrı'nın bileşik birliğinin içinde mevcuttur.

İlişki kurulabilir Tanrımız, sonsuzlukta melekleri ya da insanı yaratmadan önce, sevgi ve iletişimin doyurucu ve yakın ilişkisinin zevkini kişisel Sözü ve kişisel Ruhu ile Kendisinin içinde yaşadı.

TABAKALARI SOYMAK

Tanrı'nın çoğul, üç-kişi doğası hakkındaki bu derin düşüncelere karşılık olarak biri şu elektronik postayı gönderdi:

Sınırsız Yaratıcımız hakkında bilinecek her şeyi hiçbir zaman anlayamayacağımız gerçeği doğru olmasına rağmen, yine de Tanrı, peygamberlerinin yazılarında Kendisi ile ilgili pek çok büyük gerçeği açıklamış olduğu için bu gerçekleri anlamamız için uğraşmamız gerekmez mi? Eğer Tanrı hakkında düşüneceksek, bunu titizlik

ve dikkatle yapmak zorundayız. Çoğumuz Tanrı'nın TEK olduğunu kabul ederiz, ama bu TEK TANRI Kendisi hakkında ne açıklamıştır? “Her tabakayı soyduğumuz” zaman O'nun hakkında Kutsal Yazılar'da neyi keşfedebiliriz?

Karşımıza *Sözü* ve *Ruhu* ile BİR olan tanıyabileceğimiz, kişisel ve güvenilir bir Tanrı çıkacaktır.

Tanrı, sınırsız büyüklüğü içinde Kendisini **Baba**, Sözünü **Oğul**, ve Ruhu'nu **Kutsal Ruh** olarak belirtmiştir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, tek ve gerçek Tanrı'nın içinde var olan üç kişisel farklılıktır. Şimdi bu gerçeğin “kabuğunu soyan” birkaç ayete bakalım.

TANRI'NIN OĞLU

Kutsal Yazılar, başlangıçta Tanrı ile bir olan aynı *Sözün* aynı zamanda Tanrı'nın *tek ve biricik* “*Tanrı Oğlu* olarak adlandırıldığını açıkça bildirirler.

“Başlangıçta Söz vardı ve Söz Tanrı ile birlikteydi. Ve Söz Tanrı'ydı...Tanrı'yi hiçbir zaman hiç kimse görmedi. Baba'nın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul O'nu tanıttı...O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır, çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir.” (Yuhanna 1:1,18; 3:18)

Senegal'de insanlar bazen “*Tanrı'nın Oğlu*” ifadesine “*Estağfurullah!*” diye mırıldanarak karşılık verirler. Bu Arapça sözcük şu düşüncüyü ifade etmektedir: “*Tanrı böyle bir küfür ettiğiniz için sizi bağışlasın!*” (Küfür etmek, “*Tanrı ile alay etmek*” olarak tanımlanabilir.) Yerinde olacağını düşünerek onların bu azarlamasına kendilerine ait olan bir özdeyişten alıntı yaparak şu karşılığı verdim: “Çobanın ağzına vurmadan önce neden ıslık çaldığını anlamanız gerekir.” Güldüler ve ben de onlara sonra şunu söyledim: “*Tanrı'nın Oğlu*” ifadesini reddetmeden önce, Tanrı'nın bu konuda ne söylediğini araştırıp bulmanız gerekir.”

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın *Oğlu* ifadesine doğrudan işaret eden yüzden fazla ayet içerirler, ama yine de bu ayetlerden hiçbiri bazı kişi-

lerin bu ifadeyi yorumlamayı tercih ettikleri gibi hem “birden fazla Tanrı” olduğunu ima etmezler hem de “Tanrı’nın bir eşe ve oğula sahip olduğunu” bildirmezler. Böyle bir düşünce yalnızca küfür değildir; aynı zamanda Kutsal Yazılar hakkında sahip olunan sığ davranışı açıklar.¹⁰⁸

Tanrı bizi, O’nun düşünceleri ile düşünmeye davet eder.

*“Çünkü gökler nasıl yeryüzünden **daha yükseğe** yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim düşüncelerinizden **daha yüksektir.**” (Yeşaya 55:9)*

Yıllarca önce çok iyi tanınan Senegalli bir iş adamı bir araba kazasında ölmüştü. Senegal’deki ulusal bir gazete, bu adamın iki bin işçisinin “onun kendi çocukları gibi” olduklarını yazmış ve “onu Senegal’in büyük bir evladı” olarak adlandırarak övmüştü.¹⁰⁹ Bu sözler, Senegal’in bir kadın ile ilişkisi olduğunu ve ondan bir oğlu olduğunu mu ima ediyorlardı? Elbette hayır! Senegal halkının çok sevdiği bir vatandaşlarını bu unvan ile onurlandırma konusunda bir sorunları yoktu. “Senegal’in oğlu” ifadesinin ne anlama geldiğini anlıyorlardı. Aynı zamanda bu ifadenin neyi kastetmediğini de biliyorlardı.

“Oğul” ifadesi çeşitli şekillerde kullanılır. Kuran ve Araplar *yolculuk eden birinden* ‘yolda kalmış’ *‘ibn el-sebil’* (Sure 2:177, 215) olarak söz ettikleri zaman, biz onların ne demek istediklerini biliriz. Gücü Her Şeye Yeten Tanrı *Sözü’nden Oğlu* olarak bahsettiği zaman, O’nun ne demek istediğini de bilmemiz gerekir.

Yaratıcımızın yücelttiği unvanlar ve ifadelerle alay etmeyelim:

*“**Tanrı** eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeye mirasçı kaldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı **kendi Oğlu ile bizlere seslenmiştir.** Oğul, kendi yüceliğinin parıltısı, O’nun varlığının öz görünümüdür. **Güçlü sözü** ile her şeyi devam ettirir.” (İbraniler 1:1-3)*

Tanrı, Kendisinin bize **“Oğlu aracılığıyla konuğuğunu”** bilmemizi ister. O, aynı zamanda *Oğlu’nun*, aracılığıyla göklerin ve yeryüzünün yaratıldığı ve devam ettirildiği *Söz* olduğunu anlamamızı da ister. Kutsal Kitap’ın Arapça çevirilerinde Oğul’un **“Tanrı Sözü”** olan unvanı hem Kutsal Kitap’ın hem de Kuran’ın Mesih’e atfettikleri bir unvan olan **“Kalimat Allah”** olarak tercüme edilir. Yolculuğumuzun ilerideki aşamalarında bu konuyu daha yakından inceleyeceğiz.

TANRI’NIN RUHU

Tanrı nasıl *Sözü-Oğlu* ile Bir ise, aynı şekilde *Kutsal Ruh* ile de Bir’dir.

Tanrı’nın Kutsal Ruhu hem dünyanın yaratılması hem de Tanrı’nın yazılı Sözü’nün vahyedilmesinde görev aldı. Kutsal Kitap’ın ikinci cümlesinde Tanrı’nın dünyayı yaratmasından söz edilirken, şu beyanda bulunulur: **“Tanrı’nın Ruh** *suların üzerinde dalgalanıyordu.”* Ve Kutsal Yazlar daha sonra şunu belirtirler: **“Hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar Tanrı’nın sözünü iletiler.”** (2. Petrus 1:21)

Bazı kişiler, Kutsal Ruh’un, melek Cebrael olduğunu öğretirler. Diğerleri ise, Tanrı’nın Ruhu’nun bir peygamber olduğuna kendilerini ikna etmiş kişilerdir. Vardıkları bu sonuçlar, peygamberlerin Yazılarından kaynaklanmamaktadırlar. Melekler ve insanlar yaratılmış varlıklardır. Oysa Kutsal Ruh, yaratılmamış olan **“sonsuz Ruh’tur.”** (İbraniler 9:14)¹¹⁰

Kutsal Ruh, **“gerçeğin Ruhu’dur.”** (Yuhanna 14:17), Tanrı, dünya için tasarladığı amaçlarını Kutsal Ruh aracılığıyla gerçekleştirir. Kutsal Ruh Tanrı’nın mesajına inanan herkese Tanrı’yı yakından ve tecrübe edebilecekleri şekilde açıklayan **“Yardımcı’dır.”** (Yuhanna 14:16) Bugün yeryüzündeki pek çok insan *Tanrı’yı tanımaz*, yalnızca, Tanrı *hakkında* bilgiye sahiptir. Bu tür bilgi Tanrı’yı da insanı da tatmin etmez. İnsanların Tanrı ile kişisel bir ilişki yaşayarak bu ilişkinin tadını çıkarmalarını mümkün kılan Kutsal Ruh’tur.

Tanrı'nın harika Kutsal Ruhunu hakkında ileride daha çok şey öğreneceğiz.¹¹¹

Yolculuğunuz nasıl geçiyor? Biraz bunaltıcı mı? Bu düşünceler, kolayca kavranabilecek düşünceler değildirler. Bazı kişiler dinlerinin ve Tanrı hakkındaki tanımlarının doğru olması gerektiğini ileri sürerler, “çünkü bu tür konular çok basittir.” Bu kişilerin Tanrı hakkındaki tanımlamaları basit olabilir, ama Tanrı basit değildir.

‘Benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil’ diyor Rab. (Yeşaya 55:8)

SONSUZA KADAR TEK

Kutsal Yazılar'ın anlamı açıktır. Tüm sonsuzlukta Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un var olmadığı bir zaman asla mevcut olmamıştır.¹¹² Onlar her zaman TEK olmuşlardır. Kutsal Yazılar, insan tarihinin çevre ve koşulları içinde *Baba'yı gökyüzünden konuşan, Oğul'u yeryüzünde konuşan ve Kutsal Ruh'u yüreğe konuşan Biri* olarak açıklarlar.¹¹³ Her biri, kendi üstlendiği rol içinde diğerinden farklıdır, ama yine de TEK'tirler.

İnsanlar, sevgi Olan ve sınırsız Sevgisi'ni pratik yollarla gösteren TEK'in zenginliğinden, Tanrı'nın Kendisi hakkındaki açıklamasının bilgisinde büyüdüğü zevk almaya başlarlar.

Sevgi, yalnızca bir ilişkinin çevre ve koşulları içinde anlamlı bir şekilde var olabilir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, mükemmel sevgi ve birliğin yakın ilişkisinden her zaman zevk almışlardır. Kutsal Yazılar'ın diğer bölümlerinde Oğul'un şu sözlerini işitiriz: “*Baba'yı severim*” ve “*Baba, Oğul'u sever.*” Kutsal Yazılar, aynı zamanda, “*Kutsal Ruh'un meyvesinin sevgi*” olduğunu da beyan ederler. (Yuhanna 5:20; 14:31; Galatyalılar 5:22)

İnsan ilişkilerinin en iyisi –erkeğin ve kadının bir beden olması, baba, anne ve çocuk arasındaki bağ– *sevgi olan* Tanrı ile dolu olanıdır. Sözü edilen bu tür yersel ilişkilerin en iyisi bile Tanrı'nın huşu-esinleyen teklifinin ve sevgisinin yalnızca soluk bir yansıma-

sıdır. Yaratıcımız, iyi olan her şeyin orijinal kaynağı, örneği ve amacıdır.

“*Tanrı sevgidir.*” (1. Yuhanna 4:8)

“*Tanrı sevgidir*” ifadesinin en iyi yanı, O’nun sizi ve beni Kendisi ile sonsuza kadar sürecek olan yakın bir ilişkinin tadını çıkarmaya davet etmesidir! O, tam olarak açıklanamasa bile, bizden istediği yalnızca O’na güvenmemizdir.

TANRI GÜVENİLİRDİR

Yaratılışın altı gününe bakarak Tanrı hakkında gözlemlediğimiz şeyleri tekrar düşünelim.

Bunu matematiksel bir denkleme dönüştürecek olursak, şöyle bir görünüm karşımıza çıkar:

1. Gün: Tanrı *kutsaldır*
 - + 2. Gün: Tanrı *her şeye gücü yetendir*
 - + 3. Gün: Tanrı *iyidir*
 - + 4. Gün: Tanrı *sadıktır*
 - + 5. Gün: Tanrı *yaşamdır*
 - + 6. Gün: Tanrı *sevgidir*
- = **GÜVENİLİR TANRI**

Bu özelliklere sahip olmayan kişilere hemen güvenirken, mükemmel tek karaktere sahip Olan’a güvenme konusunda gösterdiğimiz isteksizlik garip değil midir?

Mektup kutusuna bir mektup attığım zaman, posta servisine bu mektubu yerine ulaştıracağı konusunda güvenirim. O zaman evrenin Yaratıcısı-Tedarik Edeni ve Sahibine vaatlerini yerine getirmesi konusunda çok daha fazla güvenebilmem gerekir!

“*İnsanların tanklığını kabul ediyoruz, oysa Tanrı’nın ta-nıklığı daha üstündür...Tanrı’ya inanmayan ise, O’nu yalancı durumuna düşürmüş olur.Çünkü Tanrı’nın, Oğlu ile ilgili tanıklığına inanmamıştır.*” (1. Yuhanna 5:9-10)

TANRI'NİN KİŞİSEL ADI

Tanrı O'nu tanımamızı, O'na güvenmemizi ve O'nun adını çağır-mamızı ister.

*“Seni tanıyanlar Sana güvenir, çünkü Sana yönelenleri hiç terk etmedin, ya **Rab**.”* (Mezmur 9:10)

Pek çok kişi, Tanrı'nın adının yalnızca “*Tanrı*” olduğunu düşünür – *Elohim* (İbranice), *Allah* (Arapça¹¹⁴), *Alaha* (Aramice), *Dieu* (Fransızca), *Gott* (Almanca) ya da konuştukları dilde hangi sözcü-ğü kullanıyorlarsa....

Gerçekten de Tanrı Tanrı'dır (En Üstün Olan Varlık). Ama O'nun *adı* Tanrı mıdır?

Bu durum, benim, adımın “İnsan” olduğunu söylememe benzemez mi? Ben bir insanım, ama aynı zamanda bana ait bir ada da sahi-bim. Tanrı Tanrı'dır, ama aynı zamanda Kendisini açıkladığı isim-lere sahiptir ve bu isimler aracılığıyla bizi, O'na bir Kişi olarak hitap etmeye davet eder.

Pek çok kişi, Tanrı'nın, yerçekimi, rüzgar ya da rağbet gören bir bilim kurgu filmleri dizisinde karakterize edilen “Güç” gibi bilin-meyen bir tür enerji kaynağı olduğunu düşünürler. Kutsal Kitap'ta bildirilen Tanrı kavramı bu tür düşünceler içeren bir kavram değıl-dir.

Tanrı, O'nu kişisel bir şekilde bilmenizi isteyen Nihai Kişilik'tir.

Tanrı kavramı, yalnızca bir Kutsal Kitap kişiliğı olmakla kalmaz, aynı zamanda akla da uygundur. İnsanlar nasıl yalnızca kozmik enerji küreleri değıllerse, aynı şekilde her şeyi Yaratan da değıldir. O, bir adı olan Kişisel bir Varlık'tır.

Tanrı'nın ilk kişisel adı, Yaratılış'ın ikinci bölümünde ilk kez açık-lanır.

*“Göğün ve yerin yaratılış öyküsü: **RAB** Tanrı göğü ve yeri yarattığında...”* (Yaratılış 2:4)

Tanrı'nın Kendisini belirttiği isme dikkat ettiniz mi?

O'nun adı, "RAB'dir." En azından dilimize bu şekilde çevrilmiştir. Tanrı'ya, tüm dilleri akıcı olarak konuştuğu ve bizden, Kendisine belirli bir dilde hitap etmemizi istemediği için minnettarım. Bizi Kendisi ile ana dilimizde konuşmaya davet ettiği zamanın, yerin, ya da yönün hiçbir önemi yoktur, O'nun gözünde önemli olan, O'nunla yürek dilimizle konuşmamızdır.

BEN'İM

Tanrı'nın ilk kişisel adı olan "RAB" İbranice'de dört sessiz harf ile yazılır: **YHVH**. Bu dört sessiz harfe sesli harfler eklendiği zaman, sözcük YaHVeH ya da YeHoVa olarak telaffuz edilir. İsim, İbranice'deki "imek" yardımcı fiilinden türetilmiştir ve birebir anlamı, "**BEN İM**" ya da "**O DUR**" şeklindedir. Bu açıklama ile şunu öğreniriz: Tanrı, *Kendiliğinden Var Olan Sonsuz Olan'dır*. Tanrı'nın bu kişisel adı, Eski Antlaşma'da 6.500'den fazla sayıda geçer ve diğer adlarından daha çok kullanılır.

Çoktanrılı Mısır'da yetişen Musa, Tanrı'ya O'nun adını sorduğu zaman Tanrı'nın verdiği yanıtı dinleyin:

*"Tanrı Musa'ya, 'Ben **Ben'im**' dedi. 'İsraillilere de ki, 'Beni size Ben **Ben'im**' diyen gönderdi.'" (Mısır'dan Çıkış 3:14)*

Yalnızca kişisel bir varlık, "ben..im" diyebilir.Tanrı bizden O'nun Nihai Kişi olduğunu anlamamızı ister.

O, O *OLAN* Biri'dir.

Geçmiş, şimdi ve gelecek O'nun için hiçbir şey ifade etmez. O'nun Varlığı, zaman ve uzaydan üstündür.

O, kendi kendine yeterlidir.

Siz ve ben yaşamak için hava, su, yiyecek, barınak ve diğer unsurlara ihtiyaç duyarız, ama O, hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. O, kendi gücü aracılığıyla mantık yürüten ve var olan Biri'dir. O,Büyük

BEN'İM'dir – O, RAB'dir. (Dikkat: İngilizce Kutsal Kitap'ta RAB sözcüğünün tamamı büyük harflerle yazıldığı zaman, İbranice'de RAB manasını taşıyan orijinal sözcük, *Kendiliğinden Var Olan Sonsuz Olan* anlamına gelen, YHVH'dir.)

Tanrı, Kendisini tanımlama görevini insana bırakmamıştır. O, Kendi Kendini Tanımlayan'dır.

YÜZLERCE İSİM

RAB'bin, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olarak sahip bulunduğu sonsuz varlığı, yüzlerce ad ve unvan taşır. Tanrı'nın adları O'nun karakterini yansıtır. Tanrı'ya ait her unvanın amacı bizim, Tanrı'nın kim ve nasıl olduğunu daha iyi anlamamıza yardımcı olmak içindir. Örneğin, şu isimlerle adlandırılır:

Gökyüzünün ve yeryüzünün Yaratıcısı, Yaşam Yazarı, En Yüce Olan, Gerçek Işık, Kutsal Olan, Adil Yargıç, Tedarik Eden Tanrı, Şifa Veren Tanrı, Doğruluğumuz Olan Rab, Esenliğimiz Olan Rab, Çobanım Rab, Sevgi ve Esenlik Tanrısı, Lütuf Kaynağı Tanrı, Sonsuz Kurtuluş'un Yazarı, her zaman Yakınlığımızda Olan Rab...

Yaratıcımız hakkındaki şimdiki anlayışımız ne olursa olsun, her birimizin *O'nun Tanrı olduğunu ve hiç kimsenin O'na benzemediğini* alçak gönüllülikle itiraf etmemiz gerekir.

Tanrı'nın tam olarak açıklanması ya da anlaşılması imkansız olmasına rağmen, O, bizim O'nun adını bilmemizi, O'na güvenmemizi ve O'nu sevmemizi, O'nunla sonsuza kadar yaşamamızı ister. Tanrı, zihninde tasarlamış olduğu amacını şu sözleri ile ifade eder:

"İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım."
(Yaratılış 1:26)

Tanrı bu sözleriyle ne demek istedi? Gözle görülebilen insan nasıl olur da gözle görülemeyen Tanrı'nın benzeyişine sahip olabilirdi?

ÖZEL BİR YARATIK

İki bölüm önce, tüm zamanların en büyük beyanı üzerinde durmuştuk: “Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı.” (Yaratılış 1:1) Tanrı’nın beyan ettiği önemli bir diğer ifadeye daha değinelim:

“**Tanrı, insanı kendi benzeyişinde yarattı.**” (Yaratılış 1:27)

Tanrı, insanları Yaratılış’ın tacı olmaları için tasarladı.

TANRI’NIN BENZEYİŞİNDE

“**Tanrı, ‘İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım’ dedi. ‘Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.’ Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı.**” (Yaratılış 1:26-27)

Tanrı’nın insanı, “kendi benzeyişinde” yaratmış olması, ilk insanların her şekilde Tanrı’ya benzedikleri anlamına gelmez. Tanrı eşsizdir.

“**Tanrı insanı kendi benzeyişinde yarattı**” ifadesi, insanların Tanrı’nın doğasına ortak olacakları anlamına gelir. İnsan, Tanrı’nın

karakterini yansıtmak için tasarlandı. Tanrı, ilk erkeğe ve kadına Kendisi ile anlamlı bir ilişkinin tadını çıkarmalarına izin verecek nitelikler sağladı.

Tanrı insanları, onlara önemli sorular sorma, mantıklı olarak muhakeme etme ve Yaratıcıları hakkındaki derin gerçekleri kavrama yeteneği vererek, *zeka* ile bereketledi.

Tanrı, insanların sevgi ve empati gibi duyguları tecrübe edebilmeleri için onlara *duygular* verdi.

Tanrı aynı zamanda insanlara, sonsuz sonuç konusunda seçim yapmaları için hem özgürlüğü hem de sorumluluğu kapsayan bir *irade* verdi.

Tüm bu verdiklerine ek olarak onlara iletişim –konuşma, jest ve şarkı söyleme– yeteneği bağışladı. Aynı zamanda insanların uzun vadeli planlar yapmalarını ve bu planları şaşırtıcı bir yaratıcılık ile uygulamalarını mümkün kıldı. En önemlisi de, Yaratıcılarına-Sahiplerine tapınabilmeleri ve O’ndan zevk alabilmeleri için *sonsuz bir can ve ruh* sağladı.

İnsanoğluna bağışlanan bu tür kapasiteler, onları hayvanlardan ayırır.

Tanrı, insanları *Kendisi için* yarattı. “*Sevgi olan*” Tanrı (1. Yuhanna 4:8), erkeği ve kadını onlara *ihtiyacı olduğu* için değil, onları *istediği* için yarattı. İnsanlar, O’nun sevgisinin alıcıları ve yansıtıcıları olacaklardı.

İNSAN BEDENİ

Yaratılış kitabının birinci bölümü Tanrı’nın dünyayı nasıl yarattığı hakkında özlü bir öykü sunar, ikinci bölüm ise özellikle insanların yaratılışına ilişkin ayrıntılar ile doludur.

“*RAB Tanrı Adem’i topraktan yaratı ve burnuna yaşam so-luğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu.*” (Yaratılış 2:7)

RAB gökleri ve yeryüzünü yoktan var etmiş olmasına rağmen, ilk insanı *topraktan* yaratmayı seçti. Günümüzdeki biyologlar bu gerçeği onaylarlar: “Beden neredeyse hiç etkileyici değilmiş gibi görünür. Bedeni oluşturan yirmi küsur sıradan unsurun tamamı yeryüzünün kuru *toprağında* mevcuttur.”¹¹⁵

İnsan bedeni böyle mevkice aşağı unsurlardan oluşturulmasına rağmen, yaklaşık yetmiş beş trilyon (75.000.000.000.000) canlı hücre ile bir araya getirilmiş hünerli bir işin mucizevi bir parçasıdır. Bu canlı hücrelerin her biri kendi özel rolünü üstlenmiştir.

Hücre, yaşamın temel birimidir. Bir hücre öylesine küçüktür ki, görülebilmesi ancak güçlü bir mikroskop aracılığıyla mümkündür. Buna rağmen bir hücre yine de, işlev gören milyonlarca kısım ile doludur. Her hücre, iki metre uzunluğunda bulunan ve bir insanın temel özelliklerinin genetik kodu olan DNA'nın ancak mikroskop ile görülebilecek ufaklıktaki bükülmüş kenarını içerir.

Ünlü bilgisayar programcısı Bill Gates, şu beyanda bulundu: “İnsan DNA'sı, bir bilgisayar programı gibidir, ama şimdiye kadar yaratılmış olan herhangi bir bilgisayar programından çok fazla ileride olan bir programdır bu.”¹¹⁶ İnsan bedeninde en azından iki yüzden fazla farklı hücre tipi mevcuttur. Bu hücre tiplerinden bazıları kan gibi sıvılar meydana getirirler; diğerleri ise yumuşak dokuları ve organları yaratırlar, bazıları da katı kemikler oluşturmak için bir araya gelirler. Bazı hücreler bedenin kısımlarını bir araya bağlarlar, diğerleri ise sindirim ve üreme sistemleri gibi beden işlevlerini organize ederler.¹¹⁷

Bedeninizin yapısı ve işleyen sistemleri üzerinde düşünün: kemikleri ve başka organları birbirlerine rapteden bağlar, tendonlar, kaslar, cilt ve saçlar ile bağlanmış ve donatılmış 206 kemiği ile iskelet; ya da yaşamın kendisine ait maddeleri ulaştırın, damarları, atar damarları ve kan ile dolaşım sistemi. Bu arada midenin, bağırsakların, böbreklerin ve karaciğerin varlıklarına da değinelim. Aynı zamanda beyniniz ile temas halinde olan karışık olarak teller ile bağlı sinir sistemi de mevcuttur. Ve kalp olarak adlandırılan sadık pompayı, ya da Tanrı'nın size sağladığı gözleri, kulakları, burunu,

ağız ve dili, ses kirlişlerini, papillayı ve dişleri de unutmayın! Eller ve ayaklar da son derece yararlıdır! Size baş parmaklarınızı verdiği için Tanrı'ya hiç teşekkür ettiniz mi? Bir süpürge ya da çekici baş parmağınızdan yararlanmadan kullanmayı deneyin! Sahip olduğunuz şu tırnaklarınız da oldukça yararlıdır....

Peygamber Davud'un yazdığı şu sözlere şaşırılmamak gerekir:

“Sana övgüler sunarım, çünkü müthiş ve harika yaratılmışım. Ne harika işlerin var! Bunu çok iyi bilirim.” (Mezmun 139:14)

CAN VE RUH

İnsan bedeni ne kadar harika yaratılmış olursa olsun, insanların böylesine özel olmalarının nedeni beden değildir. Hayvanların, kuşların ve balıkların da hayranlık uyandıran bedenleri vardır. İnsanın eşsizliği, onun *insan canından* ve *eşsiz ruhundan kaynaklanır*. “Tanrı'nın benzeyişinde” özel varlıklar olarak yaratılan ilk erkeği ve kadını diğer yaratıklardan ayıran, onun canı ve ruhudur.

Tanrı, insanın bedenini topraktan biçimlendirmeyi sona erdirdikten sonra, insanın *“burnuna yaşam soluğunu üfledi ve böylece insan yaşayan bir varlık oldu.”* (Yaratılış 2:7)

Tanrı'nın Adem için yarattığı beden, Tanrı'nın Adem'in ruhunu ve canını içine yerleştirdiği beden insan için yalnızca bir ev ya da çadırdı

Tanrı, insana bedeni çevresindeki dünyadan, canı iç varlığından ve ruhu Tanrı'dan haberdar olabilsin diye verdi.

Can, *bedeni*,

Ruh, *canı* yönetecek

Ve *ruh* Tanrı'nın Kendisi tarafından yönetilecekti.¹¹⁸

“Tanrı Ruh'tur, ve O'na tapınanlar ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar. (Yuhanna 4:24)

BİR AMAÇ İÇİN YARATTI

Hünerli Usta insanı üçlü-birliğin bir türü olması için “*ruh, can ve bedeni*” birleştirerek yarattı. (1. Selanıklılar 5:23) ve insanların Yaratıcıları ile yakın bir ilişkinin tadını çıkarmalarını mümkün kıldı. Tanrı insana yaşam vermişti ve şimdi insanın Yaratıcısının-Sahibinin zevki ve övgüsü için yaşaması insanın yüceltilmiş ayrıcalığı olacaktı.

“Yüceliğim için yaratıp biçim verdiğim, adım ile çağrılan herkes... Kendim için biçim verdiğim bu halk bana ait olan övgüleri ilan edecek.” (Yeşaya 43:7,21)

İnsanlar Tanrı'nın yüceliği için yaratıldılar.

Yeryüzü insanlık için yaratıldı, ama insanlık Tanrı için yaratıldı. Yaratıcının amacı, ilk insanların O'nu tanıyabilmeleri, O'ndan zevk almaları ve O'nu sonsuza kadar sevmeleriydi. Tanrı aynı şeyi sizin ve benim için de amaçlamıştır.

“Tanrın RAB’bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin.” (Markos 12:30)

MÜKEMMEL BİR ÇEVRE

Tanrı Adem'i yarattıktan sonra, *Aden* adında bol bereketli bir bahçe tasarladı ve bu bahçeyi dikti.

“Rab Tanrı doğuda Aden’de bir bahçe dikti. Yarattığı Adem’i oraya koydu. Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında yaşam ağacı ile iyiyi ve kötüyü bilme ağacı vardı. Aden’den bir ırmak döküyor, bahçeyi suluyup orada dört kola ayrılıyordu.” (Yaratılış 2:8-10)

Yeri büyük olasılıkla bugün Irak¹¹⁹ olarak bilinen Aden, harika görünüşler, sesler ve kokular, sınırsız güzelliklerle dolu büyük bir bahçeydi. Parlayarak akan bir nehir bahçeyi suluyordu. Lezzetli meyve ağaçları nehrin kenarına dizilmişlerdi. Tadına varılması için anlatılamayacak çeşitlilikte meyveler, hayranlık uyandıran tatlı

kokulu çiçekler, gözlerin bakmaya doyamayacağı lezzetli çayırlar, incelenecek kuşlar ve böcekler, keşfedilecek gizemli ormanlar, ortaya çıkarılacak altın ve taşlar bu bahçeye yerleştirilmişlerdi. Tanrı, gerçekten de Adem'in "*zevk alması için her şeyi bol bol vermişti.*" (1. Timoteos 6:17)

Tanrı, aynı zamanda bahçenin ortasına iki özel ağaç da dikti: yaşam ağacı ve iyilikle kötülüğü bilme ağacı.

Aden *keyif* anlamına gelir. Tanrı, bu harika yuvayı insanın zevk alması için yaratmıştı. Ama insan için keyiflerin en büyüğü, Yaratıcısı ile paydaşlıktan zevk almak olacaktır.

Tanrı'yı kişisel olarak tanımak ve O'nunla birlikte olmaktan daha harika bir şey yoktur. "*Bol sevinç vardır Senin huzurunda; sağ elinden mutluluk eksilmez.*" (Mezmun 16:11)

TATMİN EDİCİ BİR GÖREV

Bahçenin hazırlığı tamamlandıktan sonra RAB insanı bahçeye koydu. Tanrı Adem'e bu bahçede yaşamayı isteyip istemediğini sormadı. Tanrı, insanın Yaratıcısıydı ve bu nedenle insanın Sahibi idi. RAB, insanlık için neyin en iyi olduğunu bilir ve Yaptıkları ile ilgili hiç kimseye yanıt vermek zorunda değildir.

"RAB Tanrı, Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu." (Yaratılış 2:15)

Tanrı, Adem'e yeni yuvasında iki sorumluluk verdi.

Birinci sorumluluk şuydu: Adem bahçeyi "*işleyecekti.*" Ama bu görevi terlemeden, zahmete girmeden ve yorulmadan yapacaktı. Her şey iyi olduğu için bu görevi zevk alarak yapacaktı. Bahçede battığında acı verecek dikenler ve çıkarıp temizlenecek zararlı otlar yoktu.

Adem'e verilen ikinci sorumluluk, bahçeye "*bakmasıydı.*" Bu son ifade evrende pusuya yatmış kötü ve tehlikeli bir unsurun varlığını ima ediyor olabilir miydi?

Bu sorunun yanıtı gereken zamanda verilecektir.

BASİT BİR KURAL

İnsan bir kukla değil bir kişi olduğu için, Tanrı, Adem'e aynı zamanda itaat etmesi için anlaşılması çok kolay bir kural verdi.

“Ona, ‘Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin’ diye buyurdu. ‘Ama iyi ile kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün ölürsün.’” (Yaratılış 2:16-17)

Tanrı bu buyruğu erkeğe kadını yaratmadan önce verdi. Tanrı, Adem'in insan soyunun başı olmasını kararlaştırmıştı ve Adem'e yalnızca bu kurala uyma sorumluluğunu yüklemişti.

İLK KADIN

Tanrı, sonra kadını yarattı. Ve kadın çok özel bir yaratıktı!

“Sonra, ‘Adem'in yalnız kalması iyi değil’ dedi. ‘Ona uygun bir yardımcı yaratacağım’...RAB Tanrı Adem'e derin bir uyku verdi. Adem uyurken, RAB Tanrı onun kaburga kemiklerinden birini alıp yerini etle kapadı. Adem'den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Adem'e getirdi. Adem, ‘İşte, bu benim kemiklerimden alınmış kemik, etimden alınmış ettir’ dedi. ‘ona kadın denilecek, çünkü o adamdan alındı.’ Bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak. Adem de karısı da çıplaktılar, henüz utanç nedir bilmiyorlardı.” (Yaratılış 2:18,21-25)

Böylece Tanrı ilk eylemini gerçekleştirdi, Adem'in kaburga kemiğinden güzel ve zarif bir eş yarattı ve sonra onu Adem'e takdim etti.

Adem, Tanrı'nın kendisi için sağlamış olduğu bu yakın ve sevecen eşten ve “yardımcıdan” dolayı büyük sevinç duydu! Kutsal Kitap araştırmacılarından biri olan merhum Matthew Henry şöyle yazmıştı: “Kadın, Adem'in kaburga kemiğinden yaratıldı; Adem'in üzerinde egemenlik sürmesi için onun başından ya da onu ayakları altına alması için onun ayaklarından yaratılmadı, onunla eşit olma-

sı için onun kaburga kemiğinden, korunması için kolunun altından ve sevilmesi için yüreğinin yanından yaratıldı.”¹²⁰ Kadın da aynı erkek gibi *Tanrı'nın suretinde ve benzeyişinde* yaratıldı – Tanrı'nın karakterini yansıtması ve O'nunla beraber ruhsal birliğin tadını çıkarması için yaratıldı. Yaratıcı, erkek ve kadın için kesin bir düzen ve farklı roller belirledi; onların değerleri ve önemleri konusunda eşit olduklarını beyan etti.

Bugün, Tanrı'nın amacına aykırı olarak pek çok toplum, kadınlarına bir mal parçası gibi davranıyor. Ben, bir erkek çocuk doğduğu zaman sevinen ve bir kız çocuk doğduğu zaman hayal kırıklığı yaşayan insanlar gördüm. Bazı erkekler canlı hayvanlarına eşlerinden daha fazla ilgi ve özen gösterirler. Başka toplumlar bir diğer aşırı uca yönelmişler ve erkek ve kadınların farklı rollerini önemsememeyi tercih ederek Tanrı'nın her bir cinsiyete verdiği sorumlulukları reddetmişlerdir. Her iki aşırı uç da kadınları hor görmektedir.

İLK NİKAH

İlk evlilik törenini kimin yönettiğine dikkat edin.

Yöneten, RAB'di. Kutsal Yazılar şöyle der: “*Tanrı onu Adem'e getirdi.*” Yaratıcı, en başından beri, Kendisi için yaratmış olduğu insanların yaşamlarına doğrudan müdahale etti. “*Erkek annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak ve ikisi tek beden olacak*” beyanında bulunan Tanrı'dır. “Tek” sözcüğü için İbranice'de kullanılan sözcük “ehad”dır. Bu sözcük, tekliği ve birliği ifade eder. Tanrı, ilk çifti mükemmel uyum içinde sonsuza kadar birbirlerinden zevk almaları ve birbirlerine hizmet etmeleri ve O'NDAN zevk almaları ve O'NA hizmet etmeleri için tasarladı. O, kadının ve erkeğin Yaratıcılarını-Sahiplerini bireysel ve birlikte sürdürdükleri yaşamlarının merkezi yapmalarını istedi.

Günümüz dünyasında, pek çok kişi Tanrı'nın evlilik hakkındaki orijinal planını trajik bir şekilde umursamazlar ve bir erkek ve kadının arasındaki ilişkinin yıllar geçtikçe nasıl daha harika olabileceğinin farkında bile değildirlir. Bu umursamazlıklarının bir sonucu

olarak Rab'bin başlangıçtan beri bir erkek ve karısı için tasarlanmış olduğu sevecen, sadık, bencil olmayan ve birbirlerini bağrılarına basan ilişkiyi yansıtmada başarısız olurlar.

Yaratıcının erkek ve karısı arasındaki evliliğin yazarı olması, Tanrı'nın ölçülmesi mümkün olmayan sevgi yüreğinin bir yansımasını ortaya koyar. Tanrı, evlilik bağı ile şu örneği vermeyi amaçlamıştır: Tanrı, insanları şimdi ve sonsuzluk boyunca Kendisi ile erkek ve kadın arasındaki ilişkiden daha yakın, daha harika ve gelişen bir *ruhsal* ilişkinin tadını çıkarmaya davet eder.

Evliliğin Yazarının evliliği nasıl tanımladığına dikkat ettiniz mi? *“bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına **bağlanacak**, ikisi **tek beden olacak.**”* Ve Kutsal Yazılar bu ifadeye şunu ekler: *“Adem de karısı da çıplaktılar, henüz **utanç nedir bilmiyorlardı.**”*

Tanrı'nın evlilik için planı bir çiftin, utanç nedir bilmeyerek amaçlarında ve bedenlerinde birleşmeleridir. Hatta Tanrı'nın planı bundan daha da yüksek bir aşamada insanların sonsuzluk boyunca Kendisi ile birlikte utanç duymadan *ruhsal* birliğin keyfine varmalarıdır.

İNSANLIĞA EGEMENLİK VERİLDİ

Tanrı, kadını erkeğin yanına götürdüktan sonra onlara doğrudan ve kişisel olarak hitap etti. Kutsal Yazılar, *“bahçede **yürüyen RAB Tanrı**”* (Yaratılış 3:8) dan söz ettikleri için, Tanrı'nın ilk erkek ve kadına gözle görünür bir şekilde göründüğünü anlıyoruz.

Şimdi Rab'bin erkeği ve karısını Yaratıcının görkemli ve bozulmamış yaratılışına gözlerini dikerek bakabilecekleri yüksek bir dağa götürdüğünü hayal edelim...

*“Onları kutsadı ve **‘Verimli olun, çoğalın’** dedi. **Yeryüzünü doldurun ve denetimimize alın;** denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara **egemen olun**, İşte yeryüzünde tohum veren her otu, tohumu meyvesinde bulunan her meyve ağacını size veriyorum. Bunlar size yiyecek olacak.”* (Yaratılış 1:28-29)

Tanrı Adem ve Havva'yı¹²¹ ve onların soylarını Yarattılış üzerinde egemen yaptı. Onlara, insan soyunun “başlangıç çifti” olma ayrıcalığını ve sorumluluğunu verdi. Tüm yaratılış üzerinde “*egemenlik*” bağışladı. *Egemenlik*, “*yetki*” ve “*kontrol*” anlamına gelir. Adem, Havva ve onların soyu yeryüzünden zevk alacaklar, ona bakacaklar ve onu bilgelikle yöneteceklerdi. Yeryüzü onlara yeryüzüne zarar getirmeleri için değil onu kullanmaları için verildi.

Yaratıcı yaratılışı insanlık ile uyum içinde bulunması için tasarladı. Yeryüzü, başlangıçta insanın istediği ve ihtiyacı olan her şey ile iş birliği yaptı. Adem ve Havva hiçbir zaman bir sonraki yiyeceklerinin nereden geleceği konusunda merak ve endişe duymadılar. Yapmaları gereken tek şey, sayısız çeşitlilikteki meyve ağaçlarının herhangi birine uzanmaları ve bu ağacın meyvelerinden koparmalarıydı. Alın teri dökmek, diken ve çalı veren toprak, hastalık ve ölüm mevcut değildi. Yarattılışın her köşesi Adem ve Havva'ya boyun eğmişti. İnsan egemendi.

Yarattılış, insan Yaratıcısına boyun eğdiği sürece insana boyun eğecekti.

TANRI VE İNSAN BİRLİKTE

RAB Tanrı başlangıçtan beri insanların Kendisi ile yakın ve tatlı bir paydaşlık içinde yaşamalarını amaçlamıştı. Adem ve Havva'ya Kendisini anlamaları ve sevmeleri için *zihinler ve yürekler* (zeka ve duygular) ve O'na güvenip güvenmeyeceklerine ve itaat edip etmeyeceklerine karar verecekleri *seçim* özgürlüğünü (irade) vermesinin nedeni buydu. Gerçek sevgi ve sadakat zorlanamayacağı ve baskı altında tutulamayacağı için seçim yapma unsuru kesinlikle gerekliydi. Egemen Rab, Adem ve Havva'yı yapacakları seçimlerden sorumlu tutacaktı.

Lütfen şu konuda hataya düşmeyin: Evrenin yaratıcısı ve Sahibi hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyaç duymamasına rağmen, derin ilişki kurmayı isteyen bir Tanrı'dır.

Bizler nasıl tanınmak ve sevilme istiyorsak, aynı şekilde Tanrı da Kendisi için yaratmış olduğu insanlar tarafından tanınmayı ve sevilmeyi arzular. *Kendi benzeyişinde yarattığı* bu kişilerle yürek seviyesinde bir dostluk arzulanması, O'nun sonsuz doğasının bir parçasıdır.

İnsanların, “*Ben Tanrı'nın bir kuluyum ve bundan fazlası da değilim*” dediklerini duyuyorum. Tanrı'ya, Efendisi için çalışan istekli bir hizmetkâr olarak hizmet etmenin büyük bir onur olduğunu kabul ediyorum, ama Kutsal Yazılar'ın bu konudaki ifadeleri oldukça anlaşılırdır: Tanrı, hiçbir zaman insanın *bir kul* olmasını tasarlamadı, aksine onun *bir evlat* olmasını istedi. (Galatyalılar 4:7) “*Köle ev halkının sürekli bir üyesi değildir, ama oğul sürekli üyesidir.*” (Yuhanna 8:35) Tanrı, yüreğinin arzusunu insanbıçimciliğe özgü bir şekilde ifade ederek (insan terimlerle) Kendisine güvenen herkes için ne planladığını bize anlatır:

“Size Baba olacağım ve siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız.” (2. Korintliler 6:18)

Tanrı, bize olan sevgisini, anne ve babaların çocuklarına olan sevgilerine benzetmekle yetinmez, bu konuda başka bir örnek daha verir; benzetmesini bir diğer seviyeye taşıyarak insanlara olan sevgi bağını ve sevgisinin derinliğini bir erkeğin biricik gelinine olan sevgisi ile karşılaştırır.

“*Ve o gün gelecek*’ diyor Rab, ‘Bana **Kocam diyeceksin, artık Efendim demeyeceksin. **Seni sonsuza dek kendime eş alacağım.** Doğruluk, adalet, sevgi, merhamet temelinde seninle evleneceğim. Sadakat ile seninle evleneceğim. **Ve sen Rab’bi tanıyacaksın.**”** (Hoşea 2:16, 19-20)

Yeryüzünde bulunan iki birey arasındaki en tatmin edici ilişkiyi hayal edin ve sonra şu konu üzerinde düşünün: Tanrı'nın bizi Kendisi ile tecrübe etmeye davet ettiği ilişki, yeryüzünde bulunması mümkün olan en iyi ilişkiden sınırsız derecede daha harikadır.

Yaratıcınız ile kişisel bir ilişkiye girmediğiniz takdirde, yaşamınızda eksiklik olacak ve hayatınızda tatmin bulamayacaksınız. Yersel

mülkün miktarı, zevk, eğlence, prestij, insanlar ya da dualar, canınızdaki boşluğu doldurmaya yetmeyecektir. Kendisi için tasarlanmış olduğu yüreğinizdeki o boş odayı yalnızca Rab'bin Kendisi doldurabilir.

“O susamış canın susuzluğunu giderir, aç canı iyiliklerle doldurur.” (Mezmun 107:9)

Burada kaçırılmaması gereken bir nokta bulunur: Tek gerçek Tanrı *dini törenlerden* hoşlanmaz, ama Kendisine güvenenlerle *içten bir ilişki* arzular ve bundan zevk alır.

Tanrı, farklı düzeylerde aşağıda belirtilen kişilerle paydaşlıktan hoşlanmıştı ve sonsuza kadar da hoşlanacaktır:

KENDİSİ İLE. Tüm sonsuzluk boyunca Sonsuz Baba, Sonsuz Oğul ve Sonsuz Kutsal Ruh arasında sevgi ve paydaşlık akmıştır. Örneğin, Kutsal Yazılar, Oğul'un Baba'ya söylediği şu sözleri kaydederler, *“Baba...Sen Beni dünyanın başlangıcından önce sevdin.”* (Yuhanna 17:24)

MELEKLER İLE. Tanrı melekleri Kendisini tanımaları, sevmeleri ve O'nun sonsuz kadar sürecek olan huşu dolu görkemini takdir etmeleri için yarattı. *“Tanrı'nın bütün melekleri O'na tapınsın.”* (İbraniler 1:6)

İNSANLAR İLE. Tanrı insanları, Yaratıcılarından, meleklerin aldıkları zevkten daha büyük zevk almaları ve Yaratıcıları ile meleklerin sahip oldukları ilişkiden daha yakın bir ilişkiye sahip olmaları için yarattı. Kral Davud'un yazdıklarını okuyalım: *“Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, oraya koyduğun ayı ve yıldızları, soruyorum kendi kendime: ‘İnsan ne ki onu anasın, ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?’ Neredeyse bir tanrı yaptın onu, başına yücelik ve onur tacı koydun.”* (Mezmun 8:3-5) Tanrı, halkı ile birlikte olmak istedi. Ama yine de insanın önce test edilmesi gerekir.

7. GÜN: YARATILIŞ TAMAMLANDI

Yaratılış öyküsü önemli bir bilgi ile son bulur:

*“Tanrı yaratıklarına baktı ve her şeyin **çok iyi** olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu ve altıncı gün oluştu. Gök ve yer bütün öğeleri ile **tamamlandı**. Yedinci güne geldiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. **Yaptığı** işten o gün dinlendi.”* (Yaratılış 1:31; 2:1-2)

Tanrı'nın yaratma eylemi tamamlandı. Artık yaptığı her işten zevk alma zamanı gelmişti. RAB, yedinci günde yorgun olduğu için dinlenmedi. Kendiliğinden Var Olan ve adı Ben'im Olan hiçbir zaman yorulmaz. Tanrı dinlendi – çalışmaya son verdi – çünkü yaratma eylemi **sona erdi**.

RAB Tanrı tatmin oldu.

Her şey mükemmeldi.

Mükemmel Yaratıcıları ile gelişen bir dostluğun tadını çıkarma ayrıcalığı verilmiş iki mükemmel kişinin yaşadığı mükemmel bir dünya hayal edin. Gezegenimizin başlangıçtaki durumu buydu.

Ancak ne yazık ki bu eski yeryüzü bugün mükemmellikten çok uzaktır. Kötülük ve ahlaksızlık, üzüntü ve acı, yoksulluk ve açlık, nefret ve şiddet, hastalık ve ölümün kol gezdiği bir yeryüzü haline gelmiştir.

Tanrı'nın mükemmel dünyasına ne oldu?

Bu sorunun yanıtı öykünün bir sonraki bölümünü oluşturmaktadır.

KÖTÜ'NÜN GİRİŞİ

“RAB’be övgüler sun ey canım, **iyiliklerinin hiçbirini unutma...**
RAB’be övgüler sunun, ey sizler,
O’nun melekleri...söylediklerini yerine getirenler.
RAB’be övgüler sunun ey sizler,
O’nun bütün göksel orduları...isteğini yerine getirenler.
RAB’be övgüler sunun,
ey O’nun egemen olduğu yerlerdeki bütün yaratıklar.

-- Kral Davud (Mezmur 103:2, 20-22)

Tanrı insanları yaratmadan önce, *melekler* olarak adlandırılan sayılamayacak kadar çok ruhsal varlıklar yaratmıştı. Melekler, “**O’nun bütün göksel ordularıydı**”, Yaratıcılarını-Sahiplerini sonsuza kadar tanımak, yüceltmek, O’ndan zevk almak, O’na hizmet etmek amacıyla tasarlanmışlardı. Tanrı, melekleri, temelde içgüdüleri ile yaşayan hayvanlardan farklı şekilde yarattı. Tanrı, insanoğlu ile birlikte meleklerle de Sözü’ne itaat etme, İsteğini yerine getirme ve O’na övgü sunma gibi konularda kendi iradelerine göre seçim yapmaları için ahlaki zorunluluk verdi.

PARILDAYAN MELEK

En güçlü ve en büyük ayrıcalığa sahip ruhsal varlık *Lüsifer* olarak adlandırıldı, adının anlamı “*parıldayan*”dı.¹²² Bu ışıl ışıl parlayan melek, “*kusursuzlukta örnekti, bilgelik ve güzelliği eksiksizdi.*” (Hezekiel 28:12)

Tanrı tüm ayrıntıları açıklamamış olmasına rağmen biz, kötülüğün ve kusurluluğun evrene ilk kez bu muhteşem meleğin varlığı aracılığıyla girdiğini biliyoruz.

Tanrı'nın Lüsifer hakkında söylediklerini okuyalım:

“Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun!... Güzelliğinden ötürü yüreğin gurura kapıldı... Çünkü içinden şöyle dedin:

*‘Göklere çıkacağım,
Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım,
İlahların toplandığı dağda,
Safon'un doruğunda oturacağım.
Bulutların üstüne çıkacağım.
Kendimi Yüceler Yücesi ile eşit kılacağım.’”*
(Hezekiel 28:15,17; Yeşaya 14:13-14)

Tanrı'yı övmek ve O'na itaat etmek yerine Lüsifer beş kez, “**Ben yapacağım, ben olacağım!**” dedi. Lüsifer, *Yüceler Yücesi ile kendisini eşit kılmak* istiyordu.

Kendisine verilmiş olan güzellik ve zeka Lüsifer'in gözlerini kör etti ve sahip olduğu her şeyi kendisine KİMİN verdiği unuttu. Melek olan bu varlık, Tanrı'dan daha bilge olduğunu düşünerek kendi kendisini aldattı. Melekler ordusunun, tapınma ve övgüye tek layık olan Yaratıcılarını övmesi yerine *kendisini* övmelerini istedi.

Lüsifer aynı zamanda Tanrı'ya karşı başlattığı isyana katılmaları için cennet meleklerinin üçte birini de ikna ederek kendi yanına çekti.¹²³ Böylelikle, *parıldayan melek* Tanrı'nın egemenliğini devirmeyi ve cennetin tahtına oturmayı tasarladı. Günah, Tanrı'nın evrenine girmişti.

GÜNAH NEDİR?

Kutsal Yazılar günahı bize şöyle tanımlarlar.

“Günah işleyen, **yasaya karşı gelmiş olur.**” (1. Yuhanna 3:4)

“Her **kötülük günah**tır.” (1. Yuhanna 5:17)

“Günah, yapılması gereken iyi şeyi bilip de **yapmamaktır.**” (Yakup 4:17)

“Günah her türlü **açgözlülüğü** üretti.” (Romalılar 7:8)

“Günah, Tanrı'nın yüceliğinden **yoksun kalmaktır.**” (Romalılar 3:23)

“Tanrı'nın Yüceliği” Tanrı'nın mutlak saflığına ve lekesiz mükemmelliğine işaret eder. “Yoksun kalmak” mükemmel doğruluk hedefi üzerindeki “hedef merkezine” isabet ettirememek anlamına gelir.

Günah, Tanrı'nın kutsal doğasına ve isteğine tam uyum sağlayarak yaşama konusunda gösterilen başarısızlıktır.

Öz anlamı ile **günah**, melek ya da insan olan sonsuz bir varlığın, Tanrı'nın yolunu yüceltmek ya da izlemek yerine kendini yüceltmeyi ve “*kendi yoluna dönmeyi*” (Yeşaya 53:6) seçmesidir.

Tanrı'dan bağımsız düşünmek ya da hareket etmek, **günah**'tır.

Lüsifer ve ona sempati duyan meleklerin seçtikleri yol buydu. Yaratıcılarına bağımlı olmak yerine yüreklerinde gurura kapıldılar ve kendi yollarına döndüler.

“*Rab, **yüreği gururlu olandan öğrenir**, bilin ki öyleleri cezasız kalmaz.*” (Süleyman'ın Özdeyişleri 16:5)

İğrenmek çok güçlü bir anlama sahip olan bir sözcüktür; “*bir nefret objesi, tiksindirici bir eylem, bir murdarlık ya da putperestlik*” gibi anlamlar taşır. Tanrı, ben-merkezli gururdan nefret eder. Çünkü, bu günahdır.

Tanrı'nın, Huzurunda günahın var olmasına izin vermesi, sizin, evinizde çürümüş anlamına gelen bir domuz leşinin bulunmasına

vereceğiniz tiksinti dolu tepkinizden çok daha iğrenç bir durumdur. Nasıl çayımın içinde bulunan tek bir damla zehiri bile kabul etmem imkansız ise aynı şekilde Tanrı da tek bir günahı bile kabul edemez. Evimizde çürümüş, kokmuş bir cesede ya da çayımızdaki bir damla zehire katlanabilmemiz neden mümkün değildir?

Bu tür şeyler doğamıza aykırıdır.

Günah da Tanrı'nın doğasına aykırıdır; onu kabul edemez.

“Ya RAB, kutsal Tanrım! Öncesizlikten beri var olan sen değil misin? ...Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin, haksızlığı hoş göremezsin.” (Habakkuk 1:12-13)

ŞEYTAN, CİNLER VE CEHENNEM

Lüsifer, Tanrı'nın yüceliğini çalmak ve O'nun yetkisini gasp etmek istediği için Tanrı onu kendisiyle birlikte olmayı seçen meleklerle birlikte en yüce göklerdeki yerinden kovdu. Lüsifer'in adı, **“düş-man”** anlamına gelen *Şeytan* olarak değiştirildi. Aynı zamanda **“suçlayıcı”** anlamına gelen *İblis* adı ile de bilinir. Düşmüş melekler kötü ruhlar ya da *cinler* olarak da bilinirler; cin sözcüğü **“bilenler”** anlamına gelir.

Şeytan ve *cinleri* Tanrı'nın kim olduğunu bilirler ve O'nun önünde titrerler, ama yine de O'nu yenilgiye uğratmak için ellerinden geleni yaparlar.

Ancak O'nu asla yenemeyeceklerdir.

Kutsal Yazılar, önceden belirlenmiş olan bir günde Şeytan'ın ve cinlerinin **“İblis ve melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe”** (Mat-ta 25:41) atılacaklarını söyleyen ön bildirimler içerirler. Sözü edilen bu **“sonsuz ateş”** Tanrı'nın kutsal doğası ile uyum sağlamayan her şeyin sonsuza kadar Tanrı tarafından karantinaya konacağı gerçek bir yerdir.

Grekçe Yeni Antlaşma'da Şeytan ile güç birliği yapanların cezalandırılacakları yeri tanımlamak için kullanılan sözcüklerden biri

'gehenna'dır, genellikle "cehennem" olarak tercüme edilir.¹²⁴ Bu sözcüğün birebir anlamı, "yanan bir çöplüktür."

Senegal'de eşimin ve benim çocuklarımızı yetiştirdiğimiz yerin yakınlarında insanların çöplerini ve artıklarını attıkları bir çöplük vardı. Çevrede oturan kişilerin kötü kokan çöpleri yakma girişimleri, çöplüğün için için yanarak boğucu kesif dumanlar çıkarmasına neden olurdu. İnsanlar, değersiz gördükleri her şeyi bu için için yanan ateşe atarlardı.

Cehennem, günahları içinde ölenlerin tutuldukları bir tür "çöplüktür." Bir gün Şeytan, cinleri ve cehennemde ikamet eden herkes *ateş ve kükürt gölü* olarak adlandırılan nihai yargı yerine atılacaktır.¹²⁵

Günah, Tanrı'nın evrenini sonsuza kadar kirletemeyecektir.

ŞEYTAN'IN HEDEFİ

Şeytan'a ve cinlerine gelince, onlar henüz ateş gölünde değildirler. Dünyamızdadırlar ve boş durmamaktadırlar. Kutsal Yazılar Şeytan'ı, "havadaki hükümrانlığın egemeni, yani, söz dinlemeyen insanlarda **şimdi** etkin olan ruh" (Efesliler 2:2) olarak tanımlarlar.

Şeytan'ın güçlü olmasına rağmen, tüm güce sahip olmadığını anlamak önemlidir. O yaratılmış bir varlıktır ve düşmüştür. Şeytan asla RAB'be rakip olamaz. Şeytan, "bu çağın tanrısı" olarak da adlandırılır. Hedefi, insanların tek gerçek Tanrı'yı tanımalarına ve yaratılmış oldukları amacı benimsemelerine engel olmaktır.

"Yaydığımız Müjde (Tanrı'nın kurtuluş hakkındaki iyi haberi) örtülüyseniz de, mahvolanlar için örtülüdür... Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasını diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir." (2. Korintliler 4:3-4)

Şeytan'ın hedefi nedir? O zihinleri kör etmek ve insanların Tanrı'nın mesajını işitmelerine ve inanmalarına engel olmak ister. Şeytan, Tanrı ile savaş halindedir. Bu savaş, Şeytan'ın kazanamayacağı bir savaştır, ama o yine de mümkün olduğu kadar çok sayıda

insanı da kendisi ile birlikte mahvolmaya sürüklemek için elinden geleni yapar. Ve sizin de bu mahvolacak insanların arasında bulunmanızı ümit eder.

Şeytan, Adem ve Havva'nın Tanrı'nın yüceliği ve zevki için yaratılmış olduklarını bildiğinden, Tanrı ve insan arasında var olan dostluğu bozmayı planladı. "Yüreğın gizlerini bilen" (Mezmun 44:21) RAB Tanrı, Şeytan'ın yapmayı planladığı ve gerçekleşmek üzere olan her şeyi elbette biliyordu.

Tanrı'nın da Kendisine ait bir planı vardı.

TEK BUYRUK

Tanrı, insana Yaratıcısını sevmesi ya da sevmemesi, övmesi ya da övmemesi ve itaat etmesi ya da etmemesi için seçme özgürlüğü verdi. Gerçek sevgi zorlanamaz ya da önceden programlanamaz. Sevgi, bir kişinin zihnini, yüreğini ve iradesini kapsar. Tanrı'nın, yarattığı evren üzerinde Egemen Kral olduğu gerçek olmasına rağmen, Tanrı'nın, insanı etkisi sonsuz olan bir konuda seçim yapmaktan sorumlu tuttuğu da aynı şekilde gerçektir.

Tanrı, daha kadını yaratmadan önce erkeğe bir buyruk verdi. Adem, insan soyunun başı olacağı için, Tanrı, onun önüne bir deneme koydu.

RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işleme için Adem'i oraya koydu. Ona, 'Bahçedeki istediğın ağacın meyvesinden yiyebilirsiniz' diye buyurdu. 'Ama iyi ile kötüyü bilme ağacından yeme, çünkü ondan yediğın gün kesinlikle ölürsün.' (Yaratılış 2:16-17)

Tanrı'nın basit talimatlarına dikkat edin. Adem, *bir ağacın dışında* bahçedeki her ağacın bütün lezzetli meyvelerinden özgürce yiyebilirdi. Tanrı, itaat etmediği takdirde ne olacağını Adem'e önceden söyledi. "Ondan yediğın gün **kesinlikle ölürsün.**"

Bu çizginin dışına çıkmak, *yasaya karşı gelmek* olacaktı; yasaya karşı gelmek, *günah* sözcüğünün bir başka ifade edilış şeklidir.

Lüsifer'in yaptığı gibi evrenin RAB'ine baş kaldırmak, ciddi sorunlarla sonuçlanacaktı.

İlk insan mükemmel olmasına rağmen, olgunlukta mükemmel değildi. Bu tek buyruk ile insana, Yaratıcısı ile olan ilişkisinde büyüme fırsatı tanınmıştı. Tanrı, Adem'in Kendisine şükran ve sevgi dolu bir yürekle itaat etmeyi seçmesini istedi. Tanrı'nın, Adem için yaptıkları göz önüne alındığı takdirde, Adem'in itaat etmesinin yeterince kolay olması gerektiği akla gelecektir.

Bir düşünün! Tanrı, Adem'e bir beden, can ve ruh vermişti. Ona, Yaratıcısının kutsal ve sevecen doğasını yansıtmaya ayrıcalığı ile bereketledi. Onu görkemli bir bahçeye koydu ve yaşamını sevinçli ve doyumlu yapmak için düşünülebilecek her iyi şeyi bağışladı. Tanrı Adem'e aynı zamanda sorumluluk içeren seçimler yapması için gerekli özgürlüğü ve kapasiteyi de sağladı. Adem'e sevimli bir eş verdi ve yarattığı dünyanın gözetimini ve bakımını da Adem'in ve eşinin üstlenmelerini istedi. Tüm bu sağlayışlarının arasında en iyisi de RAB'in Kendisinin Adem ve Havva ile yürümek ve konuşmak için bahçeye gelmesiydi. Tanrı, onlara Yaratıcılarını-Sahiplerini yakından tanıma fırsatı verdi. Dünya, mükemmel bir dünyaydı.

Sonra bir gün, yılan ortaya çıktı.

“TANRI GERÇEKTEN SÖYLEDİ Mİ?”

İnsan tarihinde mevcut olan en trajik ve en etkili olay, Yaratılış kitabının üçüncü bölümünde kaydedilmiştir.

Bir gün Havva ve Adem yasaklanmış olan ağacın yanında dururlarken, Şeytan bir yılan şekline bürünerek onlara göründü. Bu yılanın Şeytan olduğunu biliyoruz, çünkü daha sonra Kutsal Yazılar, onu “*İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan*” (Vahiy 12:9) şeklinde tanımlarlar.

Tanrı'nın insanlık için nasıl bir planı varsa, Şeytan'ın da aynı şekilde insanlık için bir planı vardı.

“RAB Tanrı'nın yarattığı yabani hayvanların en kurnazı yıldı. Yılan kadına, ‘**Tanrı gerçekten** ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ **dedi mi?**’ diye sordu.” (Yaratılış 3:1)

Şeytan erkekle değil, kadınla konuşmayı seçti. Havva’ya söylediği ilk şeyin ne olduğunu duydunuz mu?

“*Tanrı gerçekten... dedi mi?*”

Şeytan, Havva’nın **Tanrı’nın sözüne** inanmamasını istedi. Amacı, Havva’nın, Tanrı’nın bilgeliğini ve yetkisini sorgulamasıydı. Lüsifer olarak aynı kendisinin yapmış olduğu şeyi Havva’nın da yapmasını ve Yaratıcısına meydan okuma cüretini göstermesini istedi. Şeytan, o günden beri gerçeğe karşı savaşır, çünkü gerçek onu aşağılar ve güçsüz bırakır. Işık karanlığı nasıl yok ederse, Tanrı Sözü de aynı şekilde Şeytan’ın yalanını yok eder.

Şeytan aynı zamanda Havva’yı **Tanrı’nın iyiliğinden** kuşku duyması için teşvik etmekle Tanrı’nın karakterine de saldırmış oldu.

“*Tanrı gerçekten, ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesinden yemeyin’ dedi mi?*”

Şeytan, Adem ve Havva’ya yaşam ve bahçedeki bir ağacın dışındaki tüm ağaçlardan özgürce yeme hakkı veren cömert Yaratıcı sanki onlardan nihai iyiyi esirgemek istiyormuş gibi konuşarak Tanrı’nın sözünü çarpıttı.

“KESİNLİKLE ÖLMEZSİNİZ!”

“*Kadın, yılanı, ‘Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz’ diye yanıtladı. Ama Tanrı, ‘Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın, yoksa ölürsünüz’ dedi. Yılan, ‘Kesinlikle ölmezsiniz’ dedi. Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesinin yediğiniz zaman gözleriniz açılacak, iyi ile kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.*” (Yaratılış 3:2-5)

Şeytan, Havva'nın yalnızca Tanrı'nın sözünden ve iyiliğinden kuş-
kulanmasını istemiyordu, amacı aynı zamanda **Tanrı'nın doğru-
luğundan** da kuşkulanmasıydı; Havva yasak meyveden yediği
takdirde, Tanrı'nın Havva'nın üzerine koyacağını söylediği ölüm
cezasını gerçekten uygulamayacağını düşünmesini istiyordu.

Oysa Tanrı, açıkça belirtmişti:

*“Ondan yediğin gün kesinlikle **ölürsün!**”* (Yaratılış 2:17)

Şeytan, “Kesinlikle **ölmezsiniz!**” diyerek, Tanrı'nın sözünü inkar
etti.

Şeytan'ın temel yöntemi değişmemiştir. Tanrı'nın mesajını *çarpıt-
maya* ve *inkar etmeye* devam eder. *Tanrı'nın Sözü'nden, iyiliğin-
den ve doğruluğundan kuşku duymamızı* ister.

Şeytan bizim Tanrı'nın güvenilemeyeceğine, O'nun gerçekten
söylediği gibi biri olmadığına inanmamızı ister.

ŞEYTAN ÇOK DİNDARDIR

Şeytan, dinden aşırı derecede hoşlanır. Bugün dünya üzerinde on
binden fazla din bulunmasının nedeni budur. Şeytan'ın Havva'ya,
“*Ağacın meyvesini yediğinizde gözlerinizin açılacağını **Tanrı bili-
yor***” derken, nasıl Tanrı'nın Sözü'nü çarpıtarak konuştuğuna dik-
kat edin.

Şeytan, Her Şeye Gücü Yeteni taklit etmeye bayılır. Tanrı'nın ger-
çeğini alarak onu kendi yalanlarıyla karıştırma konusunda uzman-
dır. Birbirinden farklı ilkeleri birleştiren bir taklitçi ve sahtekârdır.
Dünya üzerindeki en garip inanç sistemleri bile gerçek ile ilgili
imalar içerirler. Bu inanç sistemlerini inanılabilir hale getiren de bu
gerçek ile ilgili imalardır. Bir Arap özdeyişi bu sözü edilen durumu
çok iyi ifade eden bir örnektir: “*Uyanık olun: bazı yalancılar ger-
çeği söylerler!*”

Sahte bir din başlatma konusundaki ilk çabasını gösteren Şeytan,
Havva'ya: “*İyi ve kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız*” dedi.
Şeytan, Havva'ya, “*Tanrı gibi olacaksınız*” dediği zaman, bir ya-

lan söyledi, çünkü günah işleyen Tanrı gibi değil, Tanrı'nın yetki-sini gasp etmek isteyen Şeytan gibidir. Ama yine de Şeytan, “*İyi ile kötüyü bileceksiniz*” derken *gerçeği* söyledi, ama onlara, böyle bir bilgiye eşlik edecek olan acılıktan, sıkıntıdan ve ölümden söz etmedi.

Şeytan'ın, Tanrı'dan söz ederken yalnızca genel olarak *Tanrı* kelimesini kullandığına dikkat edin. Tanrı'yı uzak ve tanınması imkansız olarak algıladığımız sürece, tek bir Tanrı'ya inanmanız Şeytan'ı mutlu eder.

“Sen Tanrı'nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar!” (Yakup 2:19)

Şeytan ve cinlerinin hepsi Gücü Her Şeye Yeten Tanrı'nın önünde titreyen tektanrıdırlar. Bu gerçek bundan sonraki birkaç bölümde şok edici bir netlikle açıklanacaktır. Şeytan ve düşmüş melekleri yalnızca tek bir gerçek Tanrı'nın olduğunu bilirler ve O'ndan nasıl da nefret ederler!

Onlar *sizin* Yaratıcınızı-Sahibinizi bilmenizi, sevmenizi, O'na tapınmanızı ve itaat etmenizi istemezler.

SEÇİM

Adem ve Havva'nın sevecen Rablerinin sözü ve baş düşmanlarının sözü arasında seçim yapmaları gereken an gelmişti.

Zaferi sağlayacak olan formül belliydi: *Yaratıcının bilgeliğine güven!* Ne kadar basit bir formül! Adem ve Havva'nın yapmaları gereken tek şey, Tanrı'nın esinlediği yanılmaz Sözü tekrarlayarak, “Rab bize, *İyilik ile kötülüğü bilme ağacının meyvesinden yemeyeceksiniz*’ diye buyurdu’ demeleriydi. Bu ağacın meyvesinden yemeyeceğiz! Nokta.”

“Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi.” (Yaratılış 3:6)

Kadın meyveyi yedi. Erkek meyveyi yedi.

Kutsal ve sevecen Yaratıcılarının sözüne ve isteğine boyun eğmek yerine, Tanrı'nın düşmanına boyun eğdiler. Yasak bölgeye girerek yasaya karşı geldiler.

Adem yasa dışı meyveyi tadar tatmaz ani sonuçlar ortaya çıktı.

“İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar. Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler.” (Yaratılış 3:7-8)

Değişime dikkat edin. RAB onları ziyaret etmeye geldiği için sevinmek yerine korku ve utanç ile doldular.

Tanrı ile yakın bir ilişki yaşayan bu varlıkları şimdi sevecen Rab'lerinden kaçmak isteyen kişiler haline dönüştüren neydi? Onlara her şeyi gören Yaratıcılarından saklanabileceklerini düşündüren şey neydi? İlk anne-babamız bedenlerini neden yapraklarla örtme ihtiyacı hissetmişlerdi?

Çünkü günah işlemişlerdi.

12

GÜNAH VE ÖLÜM YASASI

“Günah işleyen herkes, günahın kölesidir.”

--Nasıralı İsa (Yuhanna 8:34)

Adem ve Havva, Yaratıcılarına-Sahiplerine itaatsizlik etmişlerdi. Şeytan gibi onlar da Tanrı ile bağlantılarını kaybettiler ve günahın kölesi oldular. Babalarının belirgin buyruğuna itaat etmeyen çocuklar gibi Adem ve Havva da onları seven ve ilgilenen Kişi ile artık birlikte olmak istemediler. Zevk alma ve güven duyma gibi duygularının yerine şimdi korku, kirlilik ve utanç duyguları geçmişti.

“Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler.” (Yaratılış 3:8)

Adem ve Havva şimdi günah tarafından kirletilmişlerdi ve günah onların Yaratıcılarından ve Efendilerinden saklanmak istemelerine neden oluyordu. Yeni elde ettikleri vicdanları, onlara kutsal bir Tanrı'nın huzurunda yalnızca kutsal insanların yaşayabileceklerini içgüdüsel olarak öğreterek iyi ve kötü kavramlarının varlığını bil-

dirdi. Adem ve Havva Tanrı'nın önünde artık saf değillerdi ve bunu biliyorlardı. Tanrı ve insan arasındaki yakın bağ kırıldı.

İlişki öldü.

KIRIK BİR DAL

Bir gün, bir caminin yanındaki bir ağacın altında birkaç erkek ile sohbet ediyordum, sohbet günah ve ölüm konusuna yöneldi.

Ağacın dallarından birini kırdım ve onlara şunu sordum: “Bu dal ölü mü, canlı mı?”

Adamlardan biri, “Dal ölüyor” diye yanıtladı.

Bir başkası, “Dal ölü” dedi.

Onun söylediğine karşı çıkarak: “Dalın ölü olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Ne kadar yeşil olduğunu görmüyor musun?” dedim.

Adam şu karşılığı verdi: “Canlı gibi görünüyor, ama yaşamını aldığı kaynaktan ayrıldığı için aslında ölü.”

Ona şunları söyledim: “Bu söylediğin çok doğru. Biraz önceki sözlerinle Kutsal Yazılar’da ÖLÜM hakkında ifade edilen tanımın aynısını yaptın. ÖLÜM bir yok oluş değildir; Yaşam Kaynağı’ndan AYRILIŞTIR. Bu nedenle, sevdiğimiz biri öldüğü zaman, bedeni daha gömülmeden önce, o kişi hakkında, “Gitti” deriz. Kişinin ruhunun bedeninden ayrıldığını bildiğimiz için bu şekilde konuşuruz. *Ölüm, ayrılık* anlamına gelir.

Sonra, beraber olduğum bu kişilere Tanrı'nın Adem'e verdiği buyruktan söz ettim. Ve onlara şu soruyu sordum: “Tanrı, Adem O’na karşı günah işlediği takdirde, ne olacağını söyledi? Tanrı, Adem’e,

yasak meyveyi yediği takdirde, dini törenler yapmaya, dua etmeye, oruç tutmaya, ondalık vermeye ve bir cami ya da kiliseye devam etmeye başlaması gerekeceğini söyledi mi?

“Hayır”, diye yanıtladılar, “Tanrı Adem’in öleceğini söyledi.”

“Doğru. Tanrı bunu açıkça belirtti; günahın cezası ÖLÜM olacaktı. Ama sizden şu soruma cevap vermenizi istiyorum: Adem ve Havva Tanrı’ya itaatsizlik ettikten ve yasak meyveyi yedikten sonra aynı gün öldüler mi?”

“Hayır!”

“Peki o zaman Tanrı Adem’e, ‘Bu meyveyi yediğin gün kesinlikle ölürsün’ dediği zaman neyi kastediyordu?”

Bu noktadan hareket ederek konuştuğum kişilere Tanrı’nın ölüm hakkındaki tanımını anlattım: insanın Yaratıcısına itaatsizlik etmeyi seçmesi sonucunda ortaya çıkan üç-boyutlu bir ayrılık.

GÜNAHIN NEDEN OLDUĞU ÜÇ-BOYUTLU AYRILIK:

1. Ruhsal ölüm: Kişinin ruhunun ve canının Tanrı’dan AYRILMASI

Adem ve Havva Tanrı’ya karşı ilk kez günah işledikleri gün *ruhsal olarak öldüler*. Adem ve Havva’nın RAB Tanrı ile olan yakın ilişkileri dalından koparılan bir dal gibi, ölmüştü. Ve haberler daha da kötüleşir. Adem ve Havva’nın soyundan gelen herkes, bu aynı ruhsal ölü “dalın” bir parçasıdır.

“Herkes nasıl Adem’de ölüyorsa...” (1. Korintliler 15:22)

Kutsal Yazılar’ın anlaşılır öğretişine rağmen, insan soyunun Adem’den geldiğini kabul eden pek çok kişi, aynı zamanda yeni doğan bebeklerin saf ve günah-

sız bir doğa ile dünyaya geldikleri konusunda ısrar ederler. Ağaçtan koparılan dal üzerinde tekrar düşünelim.

Ağaçtan ayrılmasının bir bölümü olarak dalın hangi parçası “ölüdür?” Ucundaki küçük sürgünler de dahil olmak üzere dalın tamamı ölüdür. Eğer bu sürgünler ve yapraklar konuşabilselerdi, belki de şuna benzer bir şeyler söylerlerdi: “Şimdi bir dakika durun! Dalın ağaçtan kırılması bizim hatamız değil! Biz başka birinin yaptığı bir şeyden etkilenmeyiz!” böyle söyleyebilirler, ama gerçek, başka birinin yaptığından etkilendikleridir. Aynı şekilde Tanrı Sözü tüm insan soyunun “*Adem’de olduğunu*” beyan eder. Her birimiz, ağaçtan ayrılan, aynı düşmüş “dalın” bir parçasıyız ve bunun sonuçlarının acısını çekeriz. Hoşunuza gitse de gitmese de Adem günah işlediğinde, kendini lekeledi ve insan ailesinin tamamının onun soyundan geldiği bir gerçektir.

Yaşadığım köyün suyu, kilometrelerce ötede bulunan Senegal Nehri’nden gelir. Köyümüzde bir kuyu vardır, ama hiç kimse bu kuyunun suyundan içmez. Bu kuyunun suyu tuzludur. Bu kuyudan çekilen her kova su tuz ile kirlenmiştir. Bu suyun tek bir damlası bile saf değildir, her damlası tuz ile kirlenmiştir.

Benzer şekilde Adem’den doğan her kişi günah ile kirlenmiştir. Küçük çocukların bile günah işlemesinin nedeni bu günahlı doğadır. Günah, doğalarının bir parçasıdır. İyi ve nazik olmak bilinçli bir çabayı ve mücadeleyi gerektirir. Oysa bencil olmak ve insanları yaralamak için özel bir çaba sarf etmek gerekmez. Peygamber Davud neden içgüdüsel olarak günah işlediğimizi şöyle açıklar:

“Suç içinde doğdum ben, günah içinde annem bana hamile kaldı.” (Mezmun 51:5) *“Kötüler daha ana rahmindeyken yoldan çıkar, doğdu doğalı yalan söyleyerek sapar.”* (Mezmun 58:3) *“Hepsi saptı. Tümü yozlaştı. İyilik eden yok, bir kişi bile!”* (Mezmun 14:3)

Senegal’in Wolof halkı, bazı kişilerin bu gerçeği anlamalarına yardım etmiş olan birkaç güzel özdeyişe sahiptir. İlk örnek şöyledir: *“Bir sıçan, kazmayan bir soy vücuda getirmez.”* Aynı şekilde gü-

nah ile lekelenmiş Adem de günah işlemeyen bir soy vücuda getiremez.

Bir başka özdeyiş ise şöyle der: “*Bir salgın hastalık, kendisini ortaya çıktığı kişi ile sınırlamaz.*” Çok üzücü, ama gerçek. Doğum ile geçen bir kusur ya da bulaşıcı bir hastalık gibi, Adem’in günahlı doğası da bize ve çocuklarımıza geçmiştir.

“Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi.” (Romalılar 5:12)

İlk ifadeye dikkat edin: “*Günah bir insan aracılığıyla girdi.*” Ve son ifade üzerinde de duralım: “*Hepsi günah işledi.*” Her birimiz doğum ve eylem aracılığıyla günahkârız. Bizim işlediğimiz günahlar yüzünden Adem’i suçlayamayız. Kutsal Yazılar şöyle der:

“Ama sizin suçlarınız sizi sizin Tanrı’nızdan ayırdı; ve sizin günahlarınızdan ötürü O’nun yüzünü göremez oldunuz.” (Yeşaya 59:2)

Bir insan doğru ve yanlış birbirinden ayıracak yaşa geldiği zaman, Tanrı o kişiyi günahlarından sorumlu tutar.¹²⁶ İnsan “dalının” tamamı Yaratıcısından ayrılmıştır. İnsan ruhsal olarak “içinde yaşadığı suçlardan ve günahlardan ötürü ölüdür.” (Efesliler 2:1)

2. Fiziksel ölüm: Bir kişinin ruhunun ve canının bedeninden AYRILMASI

Adem ve Havva günah işledikleri zaman, yalnızca ruhsal olarak ölmekle kalmadılar, aynı zamanda fiziksel olarak da ölmeye başladılar. Kırılmış bir dalın yaprakları nasıl hemen kurumuyorsa, Adem ve Havva’nın bedenleri de aynı şekilde hemen günah işledikleri gün ölmedi. Ama yine de bedenleri, kaçamayacakları bir düşman olan ölümün istilasına uğramıştı.

Adem, Havva ve soyları için, fiziksel ölümün onları ele geçirmesi yalnızca bir zaman meselesiydi. Arap özdeyişlerinden biri, “Ölüm,

hızlı giden bir deveye biner” der. Ölüm’den hiç kimse kaçamaz. Tanrı’nın Sözü ise bunu şöyle ifade eder:

“Bir kez ölmek sonra da yargılanmak insanların kaderidir.” (İbraniler 9:27)

3. Sonsuz ölüm: Bir kişinin ruhunun, canının ve bedeninin Tanrı’dan sonsuza kadar AYRILMASI

Canlı bir dalın yaprak, çiçek ve meyve taşıması tasarlanmıştır. Ölü dallar toplanıp bir araya getirilerek yakılırlar. Adem Tanrı’ya karşı günah işlediği zaman, kendisi için tasarlanmış olan ayrıcalık hakkını –Tanrı’yı yüceltmek ve sonsuzluk boyunca O’nun ile birlikte yaşamak– ceza olarak kaybetti. Sonsuza kadar var olmak için yaratılan insan, sınırsız Yaratıcısına–sahibine itaatsizlik etmişti. Bu itaatsizliğin cezası, Tanrı’dan *sonsuza kadar* ayrı kalmaktı.

Eğer Rab merhameti sayesinde Adem ve Havva’nın günahı için bir çözüm sağlamasaydı, Adem ve Havva’nın bedenleri bir kez öldüğünde, Şeytan ve cinleri için hazırlanmış olan “çöplükte” sonsuza kadar karantinaya alınmanın dehşeti ile karşı karşıya kalacaklardı. Kutsal Kitap bunu “*ikinci ölüm*” olarak adlandırır, çünkü bu ölüm fiziksel ölümden sonra meydana gelir. Diğer bir adı da “*sonsuza kadar süren ceza*”dır.¹²⁷ İnsanların bir gün kurtulacakları, geçici olarak günah cezası çekilen bir yer düşüncesi yalnızca insanların icat ettikleri bir yerdir.

Eğer “*sonsuza kadar süren ceza*” adaletsiz ya da mantıksız görünüyorsa, bunun nedeni belki de Tanrı’nın doğasını, günahın yer çekimini ve sonsuzluk kavramını anlama konusundaki başarısızlığımızdır.

Daha sonra Tanrı’nın saflığı ve günahın murdarlığı üzerinde duracağız.

Sonsuzluk kavramına gelince, şunu itiraf edebiliriz: *sonsuzluk* sözcüğünün kendisi bile zihinsel kapasitemizi aşar, çünkü bizim referans çerçevemiz *zaman*’dır.

Sonsuzlukta *zaman yoktur*.

Bir kişinin cehennemde milyarlarca yıl geçirdiğini düşünecek olursak, bu düşüncemiz yanlış olacaktır. Sonsuzluk yıllardan oluşmaz. Sonsuzluk, *sonsuz bir şimdidir*. İnsanlar ancak bu kaçınılmaz bölgeye girdikleri zaman, onun ağır başlı mantığını kavrayacaklardır. Cehenneme giden zengin adamın öyküsünü (Bölüm 3) hatırlıyor musunuz? Bu zengin adam hala oradadır.

Tanrı, Cennete girmek için gerekli olan taleplerini açıkça belirtir:

*“Oraya murdar hiçbir şey, iğrenç ve aldatıcı işler yapan hiç kimse **asla** girmeyecek.”* (Vahiy 21:27)

Bu konuda hiçbir ödün verilmeyecektir. Nasıl Tanrı'nın doğal yasaları ağacından koparılmış bir dalın ölmesine ve kurumasına neden oluyorsa, Tanrı'nın ruhsal yasaları da aynen bu şekilde günahın *ruhsal, fiziksel ve sonsuz ayrılış* ile cezalandırılmasını talep ederler.

GÜNAH VE UTANÇ

Şimdi Adem ve Havva'yı en son olarak gördüğümüz yere geri dönmenin zamanı geldi – bahçenin ağaçlarının arasında Tanrı'dan gizlenmeye çalışıyorlardı.

Adem ve Havva günah işlemeden önce Tanrı'nın yüceliği ve mükemmelliği ile kuşatılmışlardı. Yaratıcılarının huzurunda tamamen rahattılar. Ancak, Tanrı'nın yasasını ihlal ettikleri anda kendilerini farklı bir biçimde gördüler. Ve rahatsız oldular – rahatsızlıklarının nedeni yalnızca fiziksel çıplaklıkları değil, aynı zamanda *ruhsal* çıplaklıklarının da farkına vardıkları için rahatları bozulmuştu.

Adem ve Havva yasayı ihlal etmeden önce, Tanrı bilincine sahip-lerdi ve *“hiçbir utanç duymuyorlardı”* (Yaratılış 2:25). Şimdi doğal olmayan bir şekilde kendilerinin farkına vardılar ve kutsal Tanrı-larının önünde kendilerini kirli hissettiler. Adem ve Havva Yaratıcılarının tam aksi haline dönüştüler. Şimdi kutsal *değillerdi*. Artık Tanrı'nın huzurunun saflığı ve parlaklığında bulunmayı istemedi-

ler. Bir ışık yandığında saklanmak için telaşla koşuşturan hamam böcekleri gibi, “ışık yerine karanlığı sevdi, çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları **açığa çıkmasın diye ışığa yaklaşmaz.**” (Yuhanna 3:19-20)

Adem ve Havva açığa çıktılar ve utandılar. Mükemmel bahçenin kendilerine yakışmadığını hissettiler. Tanrı'nın sesini duydukları zaman dehşete kapıldılar. Artık kutsal ve sevecen Yaraticıları ile birlikte olmak istemediler. Ama her şeye rağmen O yine de onları aramak için bahçeye geldi.

“*Kaybolanı arayıp kurtarmak*” Tanrı'nın doğasının bir parçasıdır. (Luka 19:10)

İNSANI ARAYAN TANRI

“*RAB Tanrı Adem'e, 'Neredesin?'*” diye seslendi. Adem, ‘Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım. Bu yüzden gizlendim’ dedi. RAB Tanrı, ‘Çıplak olduğumu sana kim söyledi?’ diye sordu. ‘Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?’ (Yaratılış 3:9-11)

Tanrı'nın Adem'e yönelttiği ilk kaydedilmiş soruya dikkat edin.

“*Neredesin?*”

Tanrı, bu sevecen ve yüreğe işleyen sorusu ile Adem'in, günahın kendisine ve karısına ne yapmış olduğunu fark etmesini istedi. Tanrı, onların, yasayı ihlal ettiklerini itiraf etmelerini istedi. Günahın kendilerinin ve kutsal RAB'lerinin arasına girmiş olduğunu anlamalarını arzuladı.

Düştükleri bu kötü durumun nedeni, işlemiş oldukları günahı. Utanmalarının ve ağaçların ve incir yapraklarının arkasına saklanmalarının nedeni günahlarıydı. Ama Adem ve Havva Tanrı'dan saklanamazlardı, O'nun doğruluğundan ve her şeyi bilen yargısından kaçamazlardı.

GÜNAHIN ÜCRETİ ÖLÜMDÜR

Tanrı, Adem'i bilgilendirdiğinde şaka yapmıyordu: “*Ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.*” (Yaratılış 2:17) Bizler, yüreklerimizin derinliklerinde Yaratıcılarına baş kaldıran kişilerin O'ndan ayrılmaları gerektiğini biliriz.

Çoğumuz, “kötü adamların” öldürüldükleri ve “iyi adamların” galip geldikleri filmler izlemiştir. “Kötü adamlar” için üzülmü müyüz? Hayır, onların hak ettiklerini aldıklarını düşünürüz. Ciddi gerçek ise şudur: Tanrı'nın gözünde tüm Adem soyu “kötü adamlardır.”

“Hepsi saptı, tümü yozlaştı. İyilik eden yok, bir kişi bile!”
(Mezmun 14:3)

Yaratıcının adalet ölçüsüne göre **hepimiz** ölüm cezasını hak ediyoruz. Tanrı'nın kitabı bu adalet ölçüsünü şöyle belirtir:

“Günah ve ölüm yasası” (Romalılar 8:2)

Günah ve ölüm yasası, Tanrı'ya karşı işlenen her itaatsizlik eyleminin Tanrı'dan ayrılmayla cezalandırılması gerektiği talebinde bulunur. İstisna yoktur. Günah ölüm getirir.

Tanrı'nın bu yasayı onaylamasının nedeni, kutsal ve sadık karakteridir. İlk atalarımız tek bir günah eylemi ile kendilerini Tanrı'nın doğruluk ve yaşam krallığından ayırdılar ve kendilerini Şeytan'ın günah ve ölüm krallığına soktular.

Hemen o anda **ruhsal** olarak öldüler – bir ağacın koparılmış dalı gibi. Tanrı ile ilişkileri öldü.

Aynı zamanda **fiziksel** olarak da ölmeye başladılar – aynı kuruyan bir dal gibi. Bedenlerinin toprağa geri dönmesi yalnızca bir zaman sorunuydu.

En kötü olanı ise, RAB onların günah ve utancı için bir çözüm sağlamazsa, **sonsuz** kadar ölmenin dehşetiyle karşılaşacak olmalarıydı – Şeytan ve cinleri için hazırlanmış olan sonsuz ateşte Tanrı'dan sonsuz kadar ayrı kalacaklardı.

Kutsal Yazılar bu konuyu açıklıkla dile getirirler:

“**Ölecek olan, günah işleyen kişidir.**” (Hezekiel 18:20)

“**Çünkü günahın ücreti ölümdür.**” (Romalılar 6:23)

“**Günah olgunlaşınca da ölüm getirir.**” (Yakup 1:15)

Tanrı bu ciddi gerçeği *günah ve ölüm yasası* olarak adlandırmakta haklıdır. Bu ciddi gerçek, YASA'DIR.

Günahın cezasının icra edilmesi gerekir.

Ve bu ceza icra edilecektir.

13

MERHAMET VE ADALET

İnsan Tanrı'nın Yapamayacağı neyi yapabilir?

Tanrı'nın kitabı bu bilmecenin yanıtını verir:

*“Tanrı insan değil ki, **yalan** söylesin. İnsan soyundan değil ki, **düşüncesini** değiştirsin. O söyler de **yapmaz mı?** Söz verir de yerine getirmez mi?”* (Çölde Sayım 23:19)

İnsanlar her gün yalan söylerler, düşüncelerini değiştirirler ve sözlerini yerine getirmezler. Tanrı bu gibi şeyleri yapamaz. Sınırsız Mükemmel Olan, Kendi karakterine aykırı davranamaz.

“O, Kendini inkar edemez.” (2. Timoteos 2:13)

Bir süre önce şu elektronik postayı aldım:

Subject: Email Feedback

Siz Allah'ın keyfi olarak bağışlayamayacağımı söylüyorsunuz. Allah'ın ellerinin kendi yasaları tarafından bağlandığından söz ediyorsunuz. Şöyle yazıyorsunuz: “Tanrı her şeyi yapabilir, ama Kendisini inkar edemez ve kendi yasalarını umursamazlık edemez.” Merhametlerin en büyüğüne sahip olan Yaratıcımız

neden bağışlanma dileyen kullarını bağışlama kapasitesine sahip olmaktan Kendisini alıkoysun ki? Merhametini neden bu şekilde sınırlasın? ...böyle bir davranışın makul olmadığını göremiyor musunuz? Eğer O, böyle bir yasa yapmış olsaydı bile, bunu hemen iptal edebilirdi, çünkü O'nun gücü her şeye yeter! Nihai güce sahip olan Allah'ın herhangi bir şekilde sınırlı olabileceğini tartışmak mantıksızlık olur. O, eğer isteseydi, hepimizi cehennem ateşine atabilirdi, ama O, en merhametli Olan'dır ve kullarını bağışlamayı her zaman ister, öyle ki, kulları yargılandıkları zaman başarılı olabilsinler. Allah hepimize bağışlamasını ihsan etsin ve hepimiz bir araya toplanıp yargılanmak üzere duracağımız günde bize merhamet etsin!

Son bölümde gözden geçirdiğimiz konunun ışığında bu kişinin muhakemesi ile ilgili bir sorun mevcut mudur? Yaratıcımız, Kendi koyduğu yasaları önemsememe ve Kendi kutsal karakteri ile çelişkiye düşme konusunda özgür müdür?

ADALETSİZ MERHAMET

Gözünüzün önünde bir duruşma salonu canlandırın.

Yargıç kürsüde oturmaktadır. Önünde banka soygunculuğundan ve soğukkanlılıkla adam öldürmekten sanık bir adam durur. Salon tanıklarla doludur. Öldürülen kurbanın karısı ve ailesi ile soyulan bankanın personeli de salondadırlar. Gazetecilerden oluşan bir kalabalık da olayı haber yapmak için salonda hazır bulunmaktadır.

Bu katile hangi ceza verilecektir? Ölüm cezası mı? Tahliyesi olmayan ömür boyu hapis cezası mı?

Salonda bulunan herkese ayağa kalkmaları söylenir.

Yargıç, gözlerini sanığa dikerek şunları söyler: “Ondalık verme ve düzenli olarak dua etme gibi uygulamalarda sadık olduğunu tespit ettim. Tespih çekişin etkileyici. Ayrıca senin her zaman yemeğini bir yabancı ile paylaşmaya hazır olan konuksever bir adam oldu-

ğunu duydum. Bu durumdan paçanı kurtarman zordu, ama iyi işle-
rin kötü işlerinden daha fazla olduğu için sana merhamet ediyorum.
Bağışlandın ve şimdi gidebilirsin.”

Yargıç, davanın kapandığını belirtmek için tokmağını masaya vur-
rur.

Salonu, şok olan kişilerin aldığı soluklar ve öfkeli homurdanmalar
doldurur....

Şimdiye kadar böyle bir dava senaryosu duyulmamıştır. Bir sanığın
suçluluğunun tartılmasını sembolize etmek için bir terazi kullanılabilir,
ama sanık suçlu bulunduktan sonra artık yapılması gereken,
ona uygun bir cezanın verilmesidir. Suçlunun “iyi işler” yapıp
yapmadığının, verilmesi gereken ceza ile bir ilgisi olamaz. Bu ger-
çeği hepimiz biliriz.

Bu durumda, eğer “iyi işler-kötü işleri-siler” sistemi insanların
yersel davalarında hiçbir zaman kullanılmıyorsa, aynı adaletsiz
sistemin Tanrı’nın göksel mahkemesinde kullanılması mümkün
olabilir mi?

ADİL YARGIÇ

Tanrı, yukarda hayal ettiğimiz öyküdeki yargıç gibi değildir. “*Adil
Yargıç*” (2. Timoteos 4:8) *O’nun unvanlarından bir tanesidir.* İb-
rahim peygamber binlerce yıl önce şu soruyu sordu: “*Bütün dünyayı
yargılayan Rab’bin adil olması gerekmez mi?*” (Yaratılış 18:25)

Tanrı, merhamet göstermek için adaleti hiçbir zaman bir kenara
itmez. Bunu yaptığı takdirde adil tahtının temelini aşındırmış ve
kutsal adının ününü lekelemiş olur.

*“Tahtın adalet ve doğruluk üzerine kurulu; sevgi ve sa-
dakak önün sıra gider.”* (Mezmun 89:14)

Elektronik postayı gönderen dostumuz gibi Tanrı’nın, “nihai gücü-
nü”, kendi yasalarını önemsememek için kullanabileceğini düşün-
mek, “*yeryüzünün Yargıç Olan’ın*”, yargılayacağı günahkârlardan
daha az adil olduğunu ima etmektir.

Biz insanların doğuştan, büyük bir adalet duygusuna sahip olmamıza rağmen, Yaraticımızın aynı adalet duygusuna sahip olduğu gibi aşikar bir gerçeğe direniyor olmamız ne kadar garip! Yürekle-rimizin derinliklerinde hepimiz kötüyü cezalandırmayan bir yargı-cın “iyi” olmadığını biliriz.

Yeremya peygamber şöyle yazdı:

Sadakatın büyüktür! ‘Benim payıma düşen Rab’dir’ diyor canım, ‘bu yüzden O’na umut bağlıyorum.’ (Ağıtlar 3:23-24)

Peygamberin, “Önceden haber veremeyişin büyüktür! Ya da “Dö-nekliğin büyüktür!” demediğine dikkatinizi çekerim. Böyle garip fikirli ya da kaprisli bir Tanrı’dan ne gibi bir beklentimiz olabilirdi ki? Tanrı’nın *sadakati* büyüktür. Tanrı’ya “*Merhametli ve Şefkat-li*” olarak hitap etmeye alışkın olan pek çok kişi, O’nun aynı za-manda “*sadık ve adil*” (1. Yuhanna 1:9) olduğunu unuturlar.

Tek taraflı bir bakış açısı, Tanrı hakkında çarpıtılmış bir görüşe neden olur.

TANRI’NIN DENGELİ DOĞASI

Bir kuşun uçabilmesi için hangi kanadı gereklidir? – sol kanadı mı sağ kanadı mı?

Kuşun uçabilmesi için her iki kanadına da ihtiyaç duyduğu aşikar-dır! Bir kuşun tek bir kanat ile uçabileceğini düşünen herhangi biri kuşların doğasını ve yerçekimi ile aerodinamik yasalarını kaale almayan biridir.

Aynı şekilde, Tanrı’nın adaleti bir kenara iterek merhamet göstere-bileceğini kabul edebilen herhangi biri, Tanrı’nın doğası ile günah ve ölüm yasasını önemsememektedir.

Tanrı’nın *merhameti* ve *adaleti* her zaman mükemmel bir denge içindedirler. Kral Davud şu sözleri yazmıştı:

Merhametini ve adaletini ezgiler ile anacağım; seni ilahilerle öveceğim, ya RAB! (Mezmun 101:1)

Bazı çirkin günahlar işlemiş olan Davud, Tanrı'nın merhametini hak etmediğini biliyordu. Merhametin tanımında *hak edilmediği* yer alır.

Adalet, hak ettiğimiz cezayı almaktır.

Merhamet, hak ettiğimiz cezayı almamaktır.

Davud'un, Tanrı'ya övgü ilahileri söyleyebilmesinin nedeni, Tanrı'nın hak etmeyen günahkârlara adaleti bir kenara itmeksizin merhamet göstermek için bir yol tasarladığını bilmesidir.

Günahın bağışlanması, kutsal Tanrımız için basit bir konu değildir. Tanrı bir günahkârı asla günahkârın suçlarının gereken şekilde yargılanmadan ve cezalandırılmadan bağışlamaz. Eğer biri bize bir haksızlık yaparsa insani varlıklar olarak bu kişiye şöyle diyebiliriz: "Tamam. Unutalım gitsin. Olup bitenler zaten o kadar da büyütülecek şeyler değil." Biz bir kişiyi lütfkâr davranarak bu şekilde bağışlamayı seçebiliriz, ama kutsallıkta sınırsız olan Yargıç bu şekilde davranamaz.

Tanrı'nın merhameti Tanrı'nın adaletini asla iptal etmez. Tanrı hiçbir zaman, "Seni seviyorum, bu nedenle günahını yargılamayacağım" demez. Tanrı günahkârları sever, ama onların günahlarını ayrı tutar ve cezalandırır.

Eğer Tanrı'nın istediği buyusa, o zaman suçlu günahkârlara merhamet etmesi nasıl mümkün olabilir?

ADALET İLE MERHAMET

Adem ve Havva'nın durumunu tekrar düşünelim.

Tanrı *sevecen ve merhametli olduğu için* Adem ve Havva'nın Kendisinden ayrılmalarını istemedi. Onların sonsuza kadar Kendisi ile birlikte yaşamalarını ve sonsuz ateşte mahvolmalarını istemedi.

"Rab... kimsenin mahvolmasını istemiyor." (2. Petrus 3:9)

Ancak, Tanrı **doğru ve adil** olduğu için Adem ve Havva'nın günahını önemsememezlik edemezdi. İşledikleri günahı cezalandırmak zorundaydı.

“Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin.” (Habakkuk 1:13)

Bu durumda Tanrı ne yapacaktı? Günahı, günahkârı cezalandırma-
dan cezalandırmanın bir yolu var mıydı? Günahın kirliliği günah-
kârdan nasıl uzaklaştırılabilir ve mükemmel saflık yeniden nasıl
restore edilebilirdi? Eyüp peygamberin sorusuna tatmin edici bir
yanıt mevcut mudur? *“Tanrı'nın önünde insan nasıl haklı çıkabi-
lir?”* (Eyüp 9:2) Tanrı'ya şükürler olsun ki bu sorunun tatmin edici
bir yanıtı vardır.

Kutsal Yazılar Adil Yargıç'ın, Adem ve Havva gibi, sizin ve benim
gibi suçlu günahkârları hem **“adil kalarak aklamak”** için ne yaptı-
ğını açıklarlar. (Romalılar 3:26) Tanrı'nın, adaletini uygulayarak
size merhamet sunmak için ne yaptığını biliyor musunuz?

Yanıt, önümüzde bizi bekliyor. Yolculuğa devam edelim.

BENİM HATAM DEĞİL

Şimdilik, günah ile lekelenmiş atalarımız ve onların artık Yargıçları
haline gelmiş olan Yaratıcıları arasındaki konuşmaya kulak vere-
lim:

“Sonra RAB Tanrı Adem'e 'Neredesin?' diye seslendi. Adem, 'Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim' dedi. RAB Tanrı, 'Çıplak olduğunı sana kim söyledi?' diye sordu. Adem, 'Yanıma koyduğum kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim' diye yanıtladı. RAB Tanrı kadına, 'Nedir bu yaptığın?' diye sordu. Kadın, 'Yılan beni aldattı, o yüzden yedim' diye karşılık verdi.’” (Yaratılış 3:9-13)

RAB, Adem ve Havva'yı neden sorguladı?

Nasıl bir anne-baba itaatsiz çocuğunun ne yaptığını bilmesine rağmen ne yaptığını ona yine de sorarsa, aynı şekilde Tanrı’da Adem ve Havva’yı sorguladı. Tanrı, Adem ve Havva’nın günahlarının ve suçlarının farkına varmalarını istedi. Ama buna rağmen, onlar günahlarını itiraf etmek yerine birbirlerini suçlamayı seçtiler.

Adem, Tanrı’yı ve Havva’yı suçladı: *Benim suçum değil! Yanıma koyduğün kadının suçu!*

Havva, suçu yılanın üzerine attı: *Yılan beni aldattı!*

Adem ve Havva programlanmış robotlar değillerdi; insan oldukları için Tanrı her ikisini de yaptıkları seçimden suçlu tuttu. Suçlamaları gereken birileri varsa o kendileri olmalıydı.

*“Ayartılan kişi, ‘Tanrı beni ayartıyor’ demesin. Çünkü Tanrı kötülük ile ayartılmadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz. Herkes **kendi arzuları** ile sürüklenip aldanarak ayartılır. Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur. **Günah** olgunlaşınca da **ölüm** getirir.”* (Yakup 1:13-15)

Adem ve Havva, Yaratıcılarının planını izlemek yerine, kendilerini **günah** ve **ölüm** yoluna yönelten “*kendi arzularını*” izlediler.

Havva, Şeytan tarafından ayartıldı ve *aldatıldı*. Rab’bin, iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yememesini buyurduğu Adem ise, *kendi isteği ile* Yaratıcısına itaatsizlik etmeyi seçti.

*“Aldatılan Adem **değildi**, kadın **aldatılıp** suç işledi.”* (1. Timoteos 2:14)

Ayartıldılar ya da aldatıldılar, her ikisi de suçluydu. Ama, ancak Adem yasaklanmış meyveyi yedikten sonra Kutsal Yazılar şu beyanda bulundular: *“Sonra ikisinin de gözleri açıldı.”* (Yaratılış 3:7)

Tanrı, insanlığı doğruluk ve yaşam krallığından dışarı çıkartıp onu günah ve ölüm egemenliğine sokma sorumluluğunu Havva’ya değil, Adem’e yükledi. Tanrı Adem’e tüm insan soyunun başı olma

ayrıcalığını vermişti, ama bu büyük ayrıcalık beraberinde büyük bir sorumluluğu da getirmekteydi.

Adem'in günahı hepimizi lekeledi, ama bizim kendimizin yaptığı seçimler için onu suçlayamayız.

“Her birimiz kendi adına Tanrı'ya hesap verecektir.”
(Romalılar 14:12)

14

LANET

Gizlenmelerin ve mazeretlerin zamanı geçmişti. Adem kendi yolunu seçmişti, ama bu yolun neden olduğu sonuçları seçmeyecekti. Adil Yargıç insanın günahı aracılığıyla gelen bir dizi lanet ve sonucu duyururken tüm yaratılış sessiz kalacaktı.

YILAN

Rab, önce “*yılan*” hakkında verdiği hükmü duyurmaya başladı:

“Bunun üzerine RAB Tanrı yılanı, ‘Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabani hayvanların en lanetlisi sen olacaksın’ dedi. ‘Karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin. Senin ile kadını, onun soyu ile senin soyunu birbirinize düşman edeceğim.. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.’ (Yaratılış 3:14-15)

Tanrı’nın konuştuğu bu *yılan* kimdi? Tanrı bir sürüngene mi öfkelenmişti?

Tanrı’nın Kutsal Yazılar’daki sözleri bazen özellikle benzetmelerde ve ön bildirilerde iki-seviyeli bir mesaj içerirler. Birincisi, aşikar

olan *yüzeysel anlamdır* ve ikincisi ise daha az aşikar olan *derin anlamdır*. Tanrı'nın duyurduğu hükmü iki-seviyeli bir görünüme sahiptir.

Yılanın üzerine gelen lanet iki seviyeye **sahiptir**:

1. SEVİYE: SÜREKLİ BİR AÇIKLAMA

RAB, öncelikle yılanı lanetleyerek (onun hakkındaki hükmü duyurarak) insanlığın önüne sürekli bir ibret dersi koyuyordu. Şeytan'ın, insanı ayartmak için kullanmış olduğu sürüngen bundan böyle karnının üzerinde sürünecekti. Tüm yılanlar bu özelliğin aynısına sahip olacaktı. Adem ve Havva günah işlemeyen önce yılanların herhalde diğer sürüngenler gibi ayakları vardı. Bu güne kadar, pitonlar ve boğa yılanları gibi belirli türdeki yılanların üst bacak kemiklerinde bazı kalıntı parçalarının mevcut olduğu görülmüştür.¹²⁸

Günah, aynı şekilde suç ve suçluluk nedeniyle ucu uzaklara kadar uzanan kalıntılar üretir. “*Tüm yaratılışın inlemesinin*” (Romalılar 8:22) nedeni, günahdır. Masum hayvanlar dünyası bile günahtan etkilenmiştir.

İnsanın günah işleme konusunda yaptığı seçimin **Düşüş** olarak adlandırılması yerinde bir tanımdır.

2. SEVİYE: ŞEYTAN'IN BAŞINA GELECEK OLAN MAHKUMİYET

Kutsal Kitap, “*Kutsal Yazılar'daki hiçbir peygamberlik sözünün insan isteğinden kaynaklanmadığını*” bildirir (2. Petrus 1:20). Kutsal Yazılar'ı, Kutsal Yazılar yorumları. Tanrı'nın “*yılan*” hakkındaki lanetinin ikinci kısmında duyurdukları, bizi, Kutsal Yazılar'la ilgili daha derin bir araştırma yapmaya zorlar.

“Senin ile kadını, onun soyu ile senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.” (Yaratılış 3:15)

Tanrı'nın konuştuğu *yılan* kimdir? Kutsal Yazılar bu yılanı, *yere yıkılan*” gururlu melek olarak (Yeşaya 24:12) tanımlarlar. O, “*Bütün dünyayı saptıran İblis ya da Şeytan denilen o eski yılan*”dır. (Vahiy 12:9)¹²⁹

Yılan, Şeytan'dan başkası değildi.

RAB, bir yılan için uygun düşen dili kullanarak Şeytan'ın ve onu izleyenlerin tümünün yıkımını ilan ediyordu. Şeytan'ın “*tohumu*” (soyu) ve kadının “*Tohumu*” (Soyu) arasında “*düşmanlık*” (uzlaştırılmaz düşmanlık) olacaktı. Sonunda “onun Tohumu) yılanın “başını” ezecekti.

Tüm bu söylenenlerin hepsi Tanrı'nın zamanlamasına uygun olarak yerine gelecekti.

İKİ “TOHUM”

Bu iki *tohum* hakkında söylenenlerle kast edilen nedir? *Yılanın tohumu* ve *kadının Tohumu* sözleri ile kimlere işaret edilir?

Yılanın tohumu Şeytan gibi, baş kaldıranları belirtir. Şeytan'ın yalanlarını izleyen kişiler, ruhsal anlamda, *iblisin çocuklarıdır*lar.

“*Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O, başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yılanın babasıdır.*”
(Yuhanna 8:44)

Peki o zaman *kadının Tohumu* kimdir?

Bu ifade, eşsiz bir kavramdır. Kutsal Kitap tarihinin tamamında bir kişinin soyu her zaman kadına değil, erkeğe atfedilmiştir. Ancak, günahın dünyaya girdiği günde Tanrı *bir kadının soyundan* söz etti.

Neden?

Tanrı'nın bu bildirisi, bir erkekten değil bir kadından doğacak olan Mesih'e işaret eden ilk peygamberlikti. *Mesih* sözcüğünün birebir anlamı *Meshedilmiş Olan* ya da *Seçilmiş Olan*'dır. Kutsal Kitap'ın

tamamında bir kişi, ne zaman halkın önderi olması için Tanrı tarafından seçilirse, peygamber gibi yetkili biri onun özel bir görev için Tanrı tarafından seçildiğini göstermek amacı ile onu meshederdi (başının üzerine yağ dökerdi).¹³⁰

Ama Mesih tüm diğerlerinden farklı olacaktı. O, *Meshedilmiş Olan* olacaktı. Tarihte o doğru zaman geldiği anda, Tanrı'nın Seçilmiş Olan'ı “ölüm gücüne sahip olanı, yani iblisi **etkisiz kılmak** ve ölüm korkusu yüzünden yaşamları boyunca köle olanların hepsini özgür kılmak” için dünyaya girecekti. (İbraniler 2:15)

Tanrı, günahın insan soyuna girdiği günde Planının tamamını açıklamamasına rağmen, bu olgunlaşmamış ön bildiriye Adem'e ve Havva'ya ve onların soyuna bir umut ışığı olarak verdi. Bu ilk vaat, Tanrı'nın peygamberlerinin daha sonra ayrıntılı olarak geliştirecekleri çok sayıdaki temel gerçeği içerir.¹³¹

LANET

Yılanın başını ezecek olan *kadının Tohumu* hakkında özenli bir üslup ile bildirdiği peygamberlikten sonra Tanrı, Adem ve Havva'yı günahlarının doğurduğu bazı pratik sonuçlar konusunda bilgilendirdi. Bu sonuçlar **Lanet** adı ile bilinirler.

“RAB Tanrı kadına, ‘Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim’ dedi. ‘Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek..’ RAB Tanrı Adem’e, ‘Karının sözünü dinlediğin ve sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi’ dedi. ‘Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alını teri dökerek kazanacaksın, çünkü topraksın. Topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin.’” (Yaratılış 3:16-19)

Adem ve Havva'nın Yaratıcılarına karşı baş kaldırma konusundaki seçimleri, dehşet verici bir bedele mal oldu.

Bir aileye sahip olmanın getireceği sevinçlere şimdi zahmet ve acılar eşlik edecekti. Toprak şimdi doğal bir şekilde tahıllar, meyveler ve sebzeler üretmek yerine, lanetlendiği için bu lanetin doğal sonucu olarak yaban otu, diken ve çalı üretecekti. Dinlenme ve keyif alma, yerini mücadele ve zahmete bırakmak zorunda kalacaktı. Hepsinden de kötüsü, insanın çabucak geçen ömrü, adı *Ölüm* olan bir zorba tarafından gölgelenecekti.

İnsan, Tanrı'nın kendisine vermiş olduğu egemenliği kaybetmişti. Günah, bir lanet getirmişti.

ÖLÜM NORMAL MİDİR?

Kutsal Yazılar'a önem vermeyen kişiler, zorluk, sıkıntı, kayıp, bozulan ilişkiler, hastalık, yaşlanma ve ölümün *normal* olduğunu düşünme eğilimindedirler. Günahın laneti hakkındaki gerçeği anlamak, inleyen gezegenimizde olup bitenlerin nedenini kavramak için var olan anahtarlardan biridir. Pek çok zeki insan, insanlığın acıklı durumunun nedeninin Tanrı'nın var olmayışının kanıtı olarak görürler. Günahın dünyaya girişinin ve yarattığı etkilerin farkında olmadıkları için böyle bir mantıkla düşünürler.¹³²

Senegal'de insanlar bazen (daha çok cenaze törenlerinde) şöyle derler: “Tanrı, yaşamdan önce ölümü yarattı.” Bu kişilerin çoğu, bu felsefede huzur bulurlar. Bu tür düşünce hem mantık hem de ölümlü, “*ortadan kaldırılacak son düşman*” (1. Korintliler 15:26) olarak tanımlayan Kutsal Yazılar'la çelişki içindedir.

Kötülük, yas, zorluk, sıkıntı ve ölüm normal gibi görünebilirler. Ama böyle istila edici unsurlar, sağlıklı bir kişinin bedeni için doğal olmayan kanser hücreleri kadar doğal değildirler.

Güzel kokulu bir gül ağacının dikenleri, bir ürünün hasadı için gerekli olan çaba, hayranlık du-

yulacak kadar sevimli küçük çocukların inatçılığı, bir kocanın güzel ve hoş karısına kötü davranması, bir çocuğun doğma mucizesine eşlik eden acı, bir bedenin bağışıklık sistemini harap eden hastalıklar, yaşlılığın zalimliği, ölümün katı gerçeği ve bedenlerimizin toprağa dönmesi – bunlar Tanrı'nın orijinal planının bir parçası değildirler.

Tanrı, yaratılışı kendi kendisi ile kavga etmesi için tasarlamadı.

Günah dünyaya girmeden önce, insan yaratılış üzerinde egemenliğe sahipti. Her şey, Adem ve karısına mükemmel bir şekilde boyun eğiyordu. Sonra ilk atamız günah ve ölüm yolundan yürüdü ve kirlenen ve ölen insan soyunun tümü de onunla birlikte yürüdü.

TÜM YARATILIŞ ETKİLENDİ

Biri, “Ama bu adil değil, bir insan neden başka bir insanın günahı yüzünden acı çekmek zorunda kalsın?” diyebilir.

Her birimiz kendi seçimimizi kendimiz yaparız ve Tanrı bizi bu yaptığımız seçimlerden sorumlu tutar, ama aynı zamanda lanetlenmiş bir dünyada yaşadığımız da bir gerçektir. Wolof özdeyişinin ardındaki gerçeklik aşıkardır:

“Bulaşıcı bir hastalık, kendisini hastalığa neden olan kişi ile sınırlamaz.”

Günahın doğası da böyledir. Yaşam artık adil değildir. Adem'in o tek günahının sonucu olarak, *“bütün yaratılış şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çekmektedir.”* (Romalılar 8:22)

Günahın lanetinden her şey etkilendi.

İyi haber, Yaratıcımızın başlangıçtan beri cesur bir kurtuluş planına sahip olmasıdır. Bir kol saati yapımcısı, kol saatinin içine bir mekanizma koyar ve kol saati bu mekanizma aracılığıyla yanlış zaman göstermesine neden olan güçlerle başa çıkması için uyarlanabilir. Aynı şekilde evrenin Yaratıcısı da dünyasına Şeytan'ın, günahın ve ölümün yıkıcı güçlerine denge getirmek amacı ile bir “mekanizma” inşa etti. Tanrı, başlangıçtan beri günahın dünyaya

girmesine izin verirken, günahın lanetini geri çevirecek ve Kendisine inanan herkese Lütfu’nu sergileyecek bir *amaca* sahipti.

Tanrı’nın öyküsünün başında üzüntü, acı ve ölüm olmadığı gibi öyküsünün sonunda da üzüntü, acı ve ölüm yoktu. Bir gün günah ve günahın laneti iptal edilecek. “*Tanrı, onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı... Artık hiçbir lanet kalmayacak.*” (Vahiy 21:4; 22:3) Bu görkemli gelecek hakkında yolculuğumuzun sonuna doğru bilgi edineceğiz.

TANRI’NIN LÜTFU

Adem ve Havva’nın iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yedikten sonra ne yaptıklarını hatırlıyor musunuz?

Kendileri için incir yapraklarından örtüler yaptılar. Bu davranış, insanın, günahını ve suçunu örtmek için bulunduğu ilk girişimiydi. Tanrı, Adem ve Havva’nın çabalarını kabul etmedi. Ve onlar için Tanrı bir şey yaptı:

“*Rab Tanrı Adem ile karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi.*” (Yaratılış 3:21)

Tanrı, Adem ve Havva için hayvan derisinden yapılmış giysiler sağladı. Bunu yapmak için, kan döküldü.

RAB’bin iki koyun ya da başka uygun hayvanlar seçtiğini, onları kurban ettiğini ve sonra onlardan Adem ve Havva için “*deriden giysiler*” yaptığını zihninizde canlandırın. Tanrı, onlara günahın büyük bedeli, Kendi kutsal doğası ve Kendisine uygun olmayan günahkârların Kendisi tarafından nasıl kabul edilebilecekleri hakkında önemli dersler öğretiyordu.

Adem ve Havva’ya bu özel giysileri sağlamakla, Yaratıcıları Kendisine karşı baş kaldırmış olan bu kişilere Lütfu’nu gösteriyordu. Tanrı’nın iyiliğini hak etmemişlerdi, ama zaten *lütfun* anlamı budur: ***hak edilmemiş iyilik.***

Adalet, hak ettiğimizi (=sonsuz ceza) almaktır.

Merhamet, hak ettiğimizi (=ceza yok) almamaktır.

Lütuf, hak etmediğimizi (=sonsuz yaşam) almaktır.

TANRI'NIN DOĞRULUĞU

Tanrı, Adem ve Havva için hayvanlar öldürerek, onların, Kendisinin yalnızca “*lütfeden Tanrı*” (Mezmunur 86:15) olmadığını, aynı zamanda “*adil Tanrı*” (Mezmunur 7:9) olduğunu da anlamalarını istedi. Günah, ölüm ile cezalandırılmalıdır. Bu güzel, masum hayvanlardan bir nabız gibi atarak dökülen kanı gördükleri zaman Adem ve Havva'nın aklından geçenleri düşünün. Tanrı, Adem ve Havva'nın önünde çok etkileyici bir örnek sergilemişti: işledikleri günahın cezası *ölümdü*.

Kanı dökülen ilk kurbanı Tanrı'nın Kendisi sağlamıştı. Bu kurbanı, milyonlarcası izleyecekti.

Aynı zamanda onları, Kendisinin sağlamış olduğu hayvan derileri ile “*giydirenin*” de RAB olduğuna dikkat edin. Adem ve Havva günahlarını ve utançlarını örtmeye çalışmışlardı, ama onların bu konudaki çabaları Tanrı'ya tatmin etmemişti. Günah sorunlarına çözüm getirebilecek Olan, yalnızca Tanrı'ydı. Tanrı, Adem ve Havva'nın bu gerçeği anlamalarını istedi. Bizlerin de aynı gerçeği anlamamızı istiyor.

GÜNAHKÂRLAR BAHÇEDEN DIŞARI ÇIKARILDI

Yaratılış kitabının 3. bölümü aşağıdaki ayetlerle sona erer:

“RAB Tanrı sonra, ‘Adem iyi ile kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu’ dedi. ‘Artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip ölümsüz olmasına izin verilmemeli.’ Böylece RAB Tanrı, yaratılmış olduğu toprağı işlemek üzere Adem'i Aden bahçesinden çıkardı. Onu kovdu. Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar (Tanrı'nın göksel tahtının çevresinde duran özel

melekler) ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi.”
(Yaratılış 3:22-24)

Aynı, günah işleyen Lüsifer ve meleklerinin Tanrı'nın isteğine karşı gelerek kendi isteklerine göre hareket ettikten sonra göksel Cennetten kovulmaları gibi, adem ve karısı da Tanrı'nın isteğine aykırı hareket ettikleri zaman yersel cennetten dışarı çıkarıldılar.

Böylece, Tanrı'nın kutsal huzuru ve *yaşam ağacı* (*iyilik ve kötülüğü bilme ağacı* ile karıştırılmasın) insana yasaklanmış oldu. Kutsal Yazılar'da yapmakta olduğumuz yolculuğumuzun sonuna doğru göksel Cennetteki bu özel ağacın bir başka görünümüyle karşılaşacağız. Yaşam ağacı, Tanrı'nın, Kendisine ve Planına güvenen herkese verdiği sonsuz yaşam armağanını sembolize eder.

Adem ve Havva iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemekle sonsuz yaşam yolunu reddettiler ve sonsuz ölüm yolunu seçtiler. Gök-yüzü ve yeryüzü arasındaki keyifli bağlantı günah yüzünden kesildi.

Adem ve Havva, ciddi bir sorunla karşı karşıyadılar. Biz de öyle.

15

ÇİFTE SIKINTI

2006 yılının Mayıs ayındaki bir gazetenin başlığı şu haberi duyuruyordu:

Bir mahkum 38 yıl kaçtıktan sonra tekrar yakalandı.

Soygunculuk suçundan hapis cezasını çekmekte olan Bay Smith adlı bir mahkum 1968 yılında Kaliforniya'daki bir cezaevinden kaçtı.

38 yıl boyunca, annesinin kızlık soyadını kullanarak sürekli yer değiştirdi, sonunda orta Amerika'da sık ağaçlı bir bölgede, bir römorkun içinde yaşamaya karar verdi. Yetkililer kendisini bu bölgede ele geçirdiler.

Adamı yakalayan İlçe Şerif Bürosu Dedektifi olayla ilgili şunları söyledi: "Kısa bir süre yere baktı ve sonra başını kaldırarak bana şöyle dedi: 'Evet, ben o aradığımız kişiyim.' İnsanların bu kadar uzun süre onu arayacaklarını düşünmemiştir."¹³³

Bay Smith yasanın ısrarlı gücünden kaçmayı başaramadıysa, Tanrı'nın yasalarını ihlal eden biri de Adil Yasa-Koyucu ve Yargıcın sınırsız erişim alanından kaçamayacaktır.

Ve şimdi yasaı ihlal eden bu kişilerin kimler olduklarına bakalım:

“Günah işleyen herkes yasaya karşı gelmiş olur; çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir.” (1. Yuhanna 3:4)

Tanrı'nın iyi ve mükemmel yasalarına itaatsizlik eden herkes yasaya karşı gelmiştir. Lüsifer de böyle yaptı. Adem ve Havva'nın yaptığı da buydu. Aynı şeyi biz de yaptık.

Günahın tümü, Tanrı'ya karşıdır. Pek çok kişi günahlarını önemsiz olarak görür, ama Tanrı'nın gözünde tövbe etmemiş ve bağışlanmamış tüm günahkârlar –ne kadar “iyi” ya da dindar olurlarsa olsunlar– yasaya karşı gelen suçlu kişilerdir.

İYİMSER SERAP İZLEYİCİLERİ

Bir süre önce bir komşu bana şöyle dedi: “Ben bir iyimserim; sanırım cennete gideceğim.”

Yargılanma zamanı geldiğinde, bu komşumun iyimserliği ve çabaları onu sonsuz cezadan kurtarabilir mi?

Bir kez Kaliforniya'nın Ölüm Vadisi'nde (yeryüzündeki en sıcak çöllerden bir tanesi) yolculuk ederken, uzakta parıldayan bir göle benzer bir yer gördüm, ama yaklaştığımda “göl” gözden kayboldu. İleriye baktığımda bu “göl” gibi bir başka yer daha gördüm. Ama, bu “göl” de aynı şekilde kayboldu.

Gördüklerim, seraptı.

Bir serap, havanın farklı ısı ve yoğunluk katmanları aracılığıyla kırılan ışık ışınları tarafından oluşturulur. Göller gerçek gibi görünüyordular, ama gerçek değillerdi. Aynı şekilde bir günahkâr da kendisini cennete gitme konusunda iyimser hissedebilir, ama Kutusal Yazılar gerçeği açıkça ortaya koymaktadırlar. Adem'in soyu, kendisini yargıdan kurtaracak “*güce sahip değildir.*” (Romalılar 5:6)

Kavrulmuş bir çölde kalan suyunun hepsini dökmüş olan kaybolmuş biri gibi insanlık da günah nedeniyle kaybettiği sonsuz yaşamı yeniden kazanmak konusunda çaresizdir.

“Hepimizin öleceği kesin, toprağa dökülüp yeniden toplanamayan su gibiyiz.” (2. Samuel 14:14)

Kaybolan kişi, yaşamını kurtaracak bir vaha olduğuna içtenlikle inandığı şeyi görebilir, ama “vaha” yalnızca vücudun daha çok su toplamasına neden olan sıcak dalgalarına dönüşür. Çaresiz ve susuz kalmış kişi sonunda ölünceye kadar bir seraptan diğerine zahmet içinde yürür durur.

Aynı durum bir günahkârın iyimserliği, içtenliği ve insan çabalarına dayanan tutum için de geçerlidir.

“Öyle yol var ki, insana düz gibi görünür, ama sonu ölümdür.” (Süleyman’ın Özdeyişleri 14:12)

Bugün dünyadaki milyarlarca kişi kirlenmiş konumları ile başa çıkma çabası göstererek *kendilerine doğru görünen* yolları izlerler. Dini törenler uyguluyorlar, mekanik bir şekilde dualar ezberlerler, törensel biçimde bedenlerini temizlerler, belirli yiyeceklerden uzak dururlar, sadaka verirler, mum yakarlar, tespih çekerler, kurallar tekrarlarlar, ve “iyi işler” olduklarına inandıkları şeyleri yaparlar. Bazıları ise ruhsal önderlerine boyun eğmeye odaklanırlar ve bazıları da kutsal ve adil zannettikleri bir neden uğruna şehit olup ölecek cennete girme hakkını kazanacaklarını ümit ederler.

Bu şekilde davranarak bir serabın peşinden koşuyor olmaları mümkün müdür?

BENLİK HAKKINDA DOĞRU BİR GÖRÜŞ

Bir Wolof özdeyişi, *“Gerçek, acı bir biberdir”* der.

Tanrı, bundan rahatsızlık duymamıza rağmen bize kendimiz hakkındaki zalim gerçeği bildirir. Bizi, günahımız hakkında O’nunla dürüst davranmaya davet eder. Bu tür bir içtenliğe sahip değilsek, eşimin ve benim tanıdığım ciddi bir hastalığı olan komşumuz gibi oluruz. Bu komşumuz uygun bir doktora olan ihtiyacının farkına varmayı reddetti ve iyileşeceği konusunda ısrarlı bir tutum takındı. Birkaç hafta sonra öldü.

Mesih, yeryüzündeyken, kendi doğruluklarına inanan bir grup dini öndere şunları söyledi:

“Sağlamların değil, hastaların hekime ihtiyacı var. Ben doğru kişileri (yeterince iyi olduklarına inananlar) değil, günahkârları çağırmaya geldim.” (Markos 2:17)

Kutsal Yazılar’ın açık ve net ifadesine rağmen, günümüzde pek çok kilise, cami, ve sinagog yetkilileri insanlara yalnızca ne kadar iyi olmaları ya da biraz daha gayret sarf etmeleri gerektiğini söylüyorlar. Bu yetkililer, insanlara Tanrı’nın bozulmamış doğruluğu ve günahın ciddi sonuçları hakkında öğretiler vermiyorlar.

Kanada’da bulunan bir cami, giriş kapısının üstündeki bir afişte şu mesajı duyurmuştu:

**“BİZ HERKESİ KABUL EDİYORUZ
VE HİÇ KİMSEYE BİR GÜNAHKÂR OLDUĞUNU
SÖYLEMİYORUZ”**

Tanrı, Cennetin girişine koyduğu afişte farklı bir mesaja yer vermişti:

**“BURAYA MURDAR OLAN BİR ŞEY
ASLA GİRMEYECEK”** (Vahiy 21:27)

Kutsal Yazılar şöyle der:

“Herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı.” (Romalılar 3:23) Tanrı, hiç kimseyi kendi çabalarını ya da işlerini temel alarak kabul etmez ve herkesin günahkâr olduğunu söyler.

Cennete, yalnızca Tanrı’nın mükemmel adalet ve mükemmel saflık ölçütünü tatmin edecek bir şekilde temizlenmiş olan kişiler girebileceklerdir.

TANRI HAKKINDA KESİN BİR GÖRÜŞ

Yeşaya peygambere bir gün, RAB’bin mutlak saflık ve kişiyi huşu içinde bırakan görkemi ile ilgili bir görünüm verildi. Ve Yeşaya şunları yazdı:

“Kral Uzziya'nın öldüğü yıl yüce ve görkemli Rab'bi gördüm; tahtta oturuyordu, giysisinin etekleri tapınağı dolduruyordu. Üzerinde Seraflar duruyordu; her birinin altı kanadı vardı; ikisi ile yüzlerini, ikisi ile ayaklarını örtüyor, öbür ikisi ile de uçuyorlardı. Birbirlerine şöyle sesleniyorlardı: “**Her Şeye Egemen Rab kutsal, kutsal, kutsaldır! Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor. Seraflar'ın sesinden kapı söveleri ile eşikler sarsıldı, tapınak duman ile doldu. ‘Vay başıma, mahvoldum!’ dedim. ‘Çünkü dudakları kirli bir adamım. Dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum. Buna rağmen Kral'ı, Her Şeye Egemen Rab'bi gözlerim ile gördüm.**” (Yeşaya 6:1-5)

Tanrı'nın cennetteki tahtını çevreleyen ateşli görkem öylesine yücedir ki, saflıkta mükemmel olan melekler bile yüzlerini ve ayaklarını örterler. Bu melekler, Tanrı'nın kutsallığı ve görkemi karşısında öylesine büyük bir huşuya kapılmışlardır ki, O'nun Huzuru'nda oturamazlar. Oturmak yerine O'nun tahtının çevresinde “*Her Şeye Egemen Rab kutsal, kutsal, kutsaldır! Yüceliği bütün dünyayı doduruyor*” diye birbirlerine seslenerek uçarlar.

Neden insanların çoğu günahın gerçek yüzünü görmeyi başaramazlar?

Bunun nedeni belki de, Tanrı'nın Kim olduğunu hiçbir zaman görememiş olmalarıdır. O'nun alevler saçan saflığı üzerinde asla düşünmemişlerdir. Yeşaya Tanrı'nın peygamberlerinden biriydi, ama yine de Rab'bin kutsal görkemi hakkında kendisine verilen görüş, ne kadar murdar olduğunu anlamasına neden oldu. “*Vay başıma, mahvoldum! Çünkü dudakları kirli bir adamım!*” dedi. Yeşaya, kendisinin ve tüm İsrail ulusunun, Rab ile kıyaslandıkları takdirde, çaresiz bir durumda olduklarını biliyordu!

Yeşaya, daha sonra şunları yazdı: “**Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık; her birimiz kendi yoluna döndü... Hepimiz murdar olanlara benzedik ve bütün doğru işlerimiz kirli adet bezi gibidir.**” (Yeşaya 53:6; 64:6) Yeşaya, törensel yıkanmaların ya da insan çabalarının miktarı ne olursa olsun, bu işlerin Rab'bin önünde saf

olabilmesini sağlayamayacaklarını biliyordu.¹³⁴ Kutsal Yaratıcımızın önünde “*hepimiz murdar olanlara*” benzeriz.

Eyüp peygamber insanın bu murdar konumu hakkındaki anlayışını şu soruyla gösterir: “**Tanrı’nın önünde insan nasıl haklı çıkabilir?**” ... *Sabun otu ile yıkansam, ellerimi kül suyu ile temizlesem, beni yine pisliğe batırırsın, giysilerim bile benden tiksindir.*” (Eyüp 9:2, 30, 31)

Ve peygamber Yeremya, Tanrı’nın şu sözlerini yazdı: “*Çamaşır sodası ile yıkansan, bol kül suyu kullansan bile, suçun önümde yine leke gibi duruyor’ diyor Egemen RAB.*” (Yeremya 2:22)

Tanrı hakkında kesin bir görüşe sahip olmak, kendimiz hakkında kesin bir görüşe sahip olmamızı sağlar. Eğer Yaratıcımız hakkındaki düşüncelerimiz kesin değilse, o zaman kendimizle ilgili gururlu düşüncelere sahip olacağız demektir.

Üzerinde kirli ve mikroplu, yırtık pırtık giysiler taşıyan biri, kendisini temiz ve kabul edilebilir olarak görebilir, ama bu şekilde düşünmesi, o kişiyi temiz ve kabul edilebilir yapmaz. Aynı şekilde, bir günahkâr, kendisinin doğru olduğunu düşünebilir, ama bu düşüncesi onu doğru yapmaz.

En iyi işlerimiz, Tanrı’nın görkemi ve doğruluğu ile kıyaslandıkları zaman, “*kirli adet bezi*” gibidirler.

HERKESİN ÖĞRENMESİ GEREKEN BİR DERS

Tanrı’nın İsrail ulusunu oluşturmasının amaçlarından biri, *tüm* uluslara bazı önemli dersler öğretmek içindi. RAB, İsrail’e karşı sürekli sadık kalmasına rağmen, İsraililer, O’nu sürekli ihmal ettiler. Tanrı, İsraililerin davranışlarından ders *almamızı* ister. *Bu olaylar onlar gibi kötü şeylere özlem duymamamız için bize ders olsun diye oldu.*” (1. Korintliler 10:6)

Tevrat’ın ikinci kitabı olan Mısır’dan Çıkış’ta Musa, İsraililerin günahı Tanrı’nın gördüğü gibi görme konusunda nasıl başarısız olduklarını yazar. Tanrı, onları güçlü kolu ile yaklaşık dört yüzyıl

süren kölelikten kurtarmıştı. Ama yine de RAB ve O'nun karakteri hakkında hala anlamadıkları çok şey vardı. İsraililer, Tanrı'nın yargısından kaçmak için bir şekilde yeterince itaatkar olabileceklerini düşündüler.

İsrail halkı kendisine o kadar çok güveniyordu ki, bütün halk bir ağızdan Musa'ya şu sözleri söyleyebildiler:

“RAB'bin söylediği her şeyi yapacağız.” (Mısır'dan Çıkış 19:8)

Kendilerini çaresiz günahkârlar olarak görmediler ve Tanrı'nın isteğinin kusursuz doğruluk olduğunu anlamadılar. Adem ve Havva'yı, Yaratıcılarından ayıran nedenin yalnızca tek bir günah olduğunu unutmışlardı. Günahlarını görmeleri ve bundan utanç duymaları için Tanrı İsraililere on maddelik bir sınav uyguladı.

Kutsal Yazılar Rab'bin Sina Dağının üzerine nasıl güç ve görkemle indiğini tanımlarlar. *“Gök gürledi ve şimşekler çaktı. Dağın üzerinde koyu bir bulut vardı. Derken, çok güçlü bir boru sesi duyuldu. Ordugahta herkes titremeye başladı.”* (Mısır'dan Çıkış 19:16) Sonra, Tanrı'nın Sesi gürledi ve on maddeyi bildirdi:

ON BUYRUK

1. *“Benden başka Tanrın olmayacak.”* RAB'den başka birine tapmak günahdır. Tanrı'yı her günün her anında tüm yüreğimiz, tüm aklımız ve tüm gücümüzle sevmemek, günahdır. (Mısır'dan Çıkış 20)¹³⁵
2. *“Canlıya benzer herhangi bir put yapmayacaksın...onların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın.”* Bu buyruk, bir putun önünde eğilmemek ya da bir objeye saygı göstermekle sınırlı değildir. Tanrı'nın yerini alan herhangi bir şey, bu yasayı ihlal etmek anlamına gelir.
3. *“Tanrın RAB'bin adını boş yere ağzına almayacaksın.”* Eğer tek gerçek Tanrı'ya boyun eğdiğinizi iddia ediyor, ama O'nu tanımak ve Sözü'ne itaat etmek istemiyorsanız, o

zaman O'nun kutsal Adı'nı boş yere ağzınıza alıyorsunuz demektir.

4. **“Şabat Günü’nü kutsal sayarak anımsa... o gün hiçbir iş yapmayacaksınız.”** Tanrı, İsraililerden Kendisini onurlandırmaları için haftanın yedinci günü hiçbir iş yapmamalarını talep etti.
5. **“Annene babana saygı göster.”** Kusursuz olmayan itaat günahıdır. Bir çocuğun annesine ve babasına saygısızlık etmesi, ya da onlara karşı kötü bir tavır takınması bile bu buyruğu ihlal ettiği anlamına gelir.

6. **“Adam öldürmeyeceksin.”** Tanrı, aynı zamanda, **“Kardeşinden nefret edenin katil olduğunu”** söyler. (1. Yuhanna 3:15) Nefret etmek ile adam öldürmek aynı şeydir. Tanrı yüreğe bakar ve yürekte her zaman bencil olmayan sevgi ister.

7. **“Zina etmeyeceksin.”** Bu yasa, yalnızca bedenin ah-laksızca kullanımına işaret etmez, aynı zamanda zihin ve yürekte bulunan, saf olmayan arzuları da ifade eder. **“Bir kadına şehvet ile bakan her adam, yüreğinde o kadın ile zina etmiş olur.”** (Matta 5:28)

8. **“Çalmayacaksın.”** Hakkınız olandan fazlasını almak, vergi öderken ya da sınava girdiğinizde hile yapmak, ya da işvereniniz için sadakatle çalışmamak hırsızlığın çeşitli şekilleridir.

9. **“Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin.”** Biri ya da bir şey hakkında tam doğru olmayan bir beyanda bulunmak günahdır.
10. **“Komşunun... hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin”** Bir başkasına ait olan bir şeyi şiddetle arzu etmek günahdır. Sahip olduklarımız ile tatmin olmalıyız.

SUÇLU!

RAB bu on kuralı duyurduktan sonra Kutsal Yazılar İsraililerin nasıl korktuklarını şöyle anlatır: *“Halk gök gürlemelerini, boru sesini duyup şimşekleri ve dağın başındaki dumani görünce korkudan titremeye başladı ve uzakta durdu”* (Mısır’dan Çıkış 20:18).

Artık *“Rab’bin söylediği her şeyi”* yapabileceklerini söyleyerek övünmüyorlardı.

Sınavı geçememişlerdi.

Durum sizin için nasıl? Sınavda siz ne yaptınız?

Eğer on buyruğu eksiksiz olarak sürekli yerine getiremediyseniz, (yani günün 24 saatinde, haftanın 7 gününde doğduğunuz andan başlayarak tam şu ana kadar kusursuz itaat) o zaman siz de İsrailoğulları ve benim gibi sınavı geçememişsiniz demektir.

“Kişi, yasanın her dediğini yerine getirirse de, tek konuda ondan sapsarsa, bütün Yasa’ya karşı suçlu olur.” (Yakup 2:10)

Okuduğunuz bu kitabın ilk bölümünde, Kutsal Kitap’ın yalnızca dünyanın en çok satan kitabı olmadığına dikkatinizi çekmiştik; Kutsal Kitap aynı zamanda dünyanın en çok kaçınılan kitabıdır. Rağbet görmemesinin nedenlerinden biri, günahımızı ortaya çıkarması ve gururumuzu silip atmasıdır. Kutsal Kitap hakkımızda şunu söyler: *“Zenginim, zenginleştim, hiçbir şeye gereksinmem yok diyorsun, ama zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak olduğumu bilmiyorsun,”* ve: *“Yeryüzünde hep iyilik yapan, hiç günah işlemeyen doğru insan yoktur.”* (Vahiy 3:17; Vaiz 7:20)

Tanrı'nın Yasası bize kendimizi iyi hissettirmez.

ON BUYRUK NEDEN VERİLDİ?

O zaman bu buyrukların amacı nedir? Eğer Tanrı'nın ölçüsüne hiç kimse ulaşamıyorsa, Tanrı bu buyrukları bildirme zahmetine neden katlandı?

Tanrı'nın bu buyrukları vermesinin belirgin nedenlerinden biri, insanoğluna toplum yaşamında düzen elde edebilmesi için net bir ahlak ölçütü sağlamaktır. Neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda hemfikir olmayan her uygarlık anarşi ya da baskı tarafından kontrol edilecektir. Tanrı, insanlığın, toplumda bir yasa kuralına ihtiyaç duyduğunu bilir. Ancak yine de Tanrı'nın On Buyruğu vermesinin bundan daha önemli başka bazı nedenleri vardı.

Rab, Yasasını verdi, öyle ki, *“her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin. Bu nedenle Yasa'nın gereklerini yapmakla Tanrı katında hiç kimse aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.”* (Romalılar 3:19-20)

ON BUYRUĞUN ÜÇ İŞLEVİ

1. Tanrı'nın Yasası kendi doğruluğuna güvenen kişileri susturur. *“Her ağız kapansın ve bütün dünya Tanrı katındaki suçluluğunu kabul etsin.”* On Buyruk, bize şunu anlatır, “Siz çok iyi olduğunuzu düşünseniz bile Tanrı'nın mükemmel doğruluk ölçütünü hiçbir zaman yerine getiremeyeceksiniz. Siz yasayı ihlal etmekten suçlusunuz. Övünmekten vazgeçin!”¹³⁶

2. Tanrı'nın Yasası bizim günahımızı ortaya çıkarır. *“Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.”* Yasa bir röntgen cihazı gibidir. Radyografi kırılan bir kemiği meydana çıkarabilir, ama onu iyileştiremez. Aynı şekilde, *“Yasa'nın gereklerini yapmakla Tanrı katında hiç kimse aklanmayacaktır* (suçsuzluğu bildirilmeyecektir). Yüzü kirli olan biri için ayna ne işe yarıyorsa, On Buyruk da bir günahkâr için aynı işe yarar. Ayna yüzün kirini gösterebilir,

ama onu temizleyemez. Tanrı'nın Yasası günahımızı ve murdarlığımızı açıklar, ama bunları bizden uzaklaştırılmaz.

Birkaç yıl önce, Senegal'deki bir Roman Katolik ortaokulunun matematik öğretmenine Tanrı'nın yasasının amacını açıkladım. Öğretmen bu açıklamam karşısında şok geçirdi. Ses tonunda hissedilen büyük bir hayal kırıklığıyla şu yorumu yaptı: "TAMAM, On Buyruk bize kutsal olan ve günahı yargılaması gereken Tanrı'nın katında çaresiz günahkârlar olduğumuzu ve iyi işlerimiz ya da ettiğimiz dualar ve tuttuğumuz oruçlar sayesinde kendimizi kurtarmayacağımızı öğretiyor. O zaman Tanrı katında kabul edilebilir hale nasıl GETİRİLEBİLİRİZ? Çare neDİR?"

3. Tanrı'nın Yasası, bize Tanrı'nın çözümünü işaret eder. Aynı bir hastanede çalışan röntgen teknisyeninin ayağı kırılmış hastaya kırılan kemiği tedavi edebilecek uzman bir doktorun adını vermesi gibi, Yasa ve Peygamberler bize, "*bizi Yasa'nın lanetinden kurtarabilecek*" olan (Galatyalılar 3:13) tek "Doktoru" bildirirler. Biraz sonra bu Doktor hakkında daha fazla bilgi alacağız.¹³⁷

İMDAT!

Eğer boğulmak üzere olsaydınız ve sizi boğulmaktan kurtarabilecek biri bulunduğunuz yerin yakınında olsaydı, size yardım etmesi için bağırmayacak kadar gururlu davranır mıydınız?

Sizi günahın ölüm cezasından kurtaracak olan gücünüzün olmadığını fark etmeniz bir yenilgi değildir; zafere atılan adımların ilkidir. İnsanın yardıma ihtiyacı vardır – ve bu yardımı yalnızca Tanrı sağlayabilir.

Belki siz de şu özdeyişi duymuş olabilirsiniz: "Tanrı, kendilerine yardım eden kişilere yardım eder." Bu atasözü yaşamın bazı alanlarına uygulanabilir olmasına rağmen, bizim günahlı ve ruhsal ölü olduğumuz gerçeği söz konusu olduğu zaman, bu atasözünün tam aksi doğrudur: Tanrı, kendilerine yardım *edemeyeceklerini bilen* kişilere yardım eder.

Tanrı, bir Kurtarıcı'ya ihtiyaçları olduğunu itiraf eden kişilere yardım eder.

Rağbet gören bir Afrika özdeyişi şöyle der: “*Bir kütük uzun süre suyun içinde kalarak sırlıklam olsa bile, hiçbir zaman bir timsaha dönüşmeyecektir.*”

Aynı şekilde insan da kirlenmiş doğasını değiştiremez ve kendisini doğru yapamaz.

KİRLİ

Dönüp tekrar Adem'i düşünelim. Tanrı ona bir tek kural vermişti:

İyilik ve kötülüğü bilme ağacından yeme!

Eğer Adem ve Havva Yaratıcılarına itaat etmiş olsalardı, O'nunla harika bir ilişkide büyüyerek, sonsuza kadar yaşayabileceklerdi. Ama böyle olmadı.

Atalarımız bu kuralı yerine getirmediler ve Tanrı ile olan ilişkileri bozuldu. Artık günahkâr oldukları için Tanrı'dan saklanmaya çalıştılar. Utandılar ve çıplaklıklarını incir yapraklarıyla örtmeye uğraştılar. Ancak Tanrı onları bırakmadı ve peşlerinden gitti, onlara kısa bir an için Merhametini ve Adaletini gösterdi, sonra onları Huzurundan çıkardı. Tanrı bu konuda bir çözüm sağlamadığı takdirde, sonsuza kadar Tanrı'nın Huzurundan uzak kalacaklardı. Kutsal Yaratıcıları ve Yargıçlarının önünde kirliliği ve suçlu bir konumda kaldılar.

Burada önemli bir soru sorulmalıdır: Tanrı'nın, onları mükemmel Aden Bahçesi'nden çıkarmadan önce Adem ve Havva'nın kaç tane günah işlemeleri gerekiyordu?

Tek bir günah işlemeleri yeterliydi.

Önceki “iyiliklerinin” ya da sonraki çabalarının hiçbiri işledikleri bu tek günahın sonuçlarını onların lehine olacak şekilde ortadan kaldıramazdı.

“İyi”, Tanrı’nın *normal* ölçütüdür. Adem günah işlediği zaman, Tanrı’nın değerlendirme ölçütüne göre artık “iyi” değildi. Birinin bir bardak saf suya bir damla siyanür koyduğunda onu kirletmesi gibi Adem de işlediği bir tek günah sonucunda kirlenmişti. Eğer içinde zehirli su olan bir bardağımız varsa, bu bardağa saf su ekleme gayretiniz bardaktaki zehiri yok eder mi? Hayır. Aynı şekilde ne kadar çok iyilik yaparsak yapalım, günah sorunumuzun çözülmesini sağlayamayız. Ve hatta eğer iyi işler günahı uzaklaştırabilselerdi, yine de günahlı doğamıza ekleyecek “saf suya”, yani gerçekten doğru işlere sahip olmadığımız gerçeği değişmezdi.

Tanrı’nın değerlendirme ölçütüne göre en iyi çabalarımız bile *kirli bir adet bezine* benzetilecek kadar kirlidirler.

Havva’nın gibi Adem’in canı da günah tarafından lekelenmişti. Ve aynı şekilde bizim canlarımız da kirlidir. Hepimiz aynı kirli kaynaktan geliriz. Davud peygamber Tanrı’nın hükmünü bize şu sözlerle aktarır:

“RAB göklerden bakar oldu insanlara... Hepsi saptı, tümü yozlaştı. İyilik eden yok, bir kişi bile.” (Mezmur 14:2-3)

ÇİFTE SIKINTIMIZ

Yüz yıl önce İngiltere’deki bir hapishanede ölüme mahkum olarak yatmakta olan bir adam hakkında şu öykü anlatılır. Bir gün bu mahkumun bulunduğu hücrenin kapısı sallanarak açılır ve gardiyan hücreden içeri girer:

“Geçmiş olsun! Kraliçe seni bağısladı” der.

Adam, hiçbir duygu belirtisi göstermeyince gardiyan şaşırır:

“Hey, sana söylüyorum, geçmiş olsun!” diye bağırır ve adama elinde tuttuğu bir belgeyi gösterir, “İşte afnamen. Kraliçe seni affetti!”

Bunun üzerine adam üstündeki gömleği çıkartır ve vücudundaki korkunç görünümlü bir tümörü gardiyana göstererek, “Birkaç gün ya da birkaç hafta içinde beni öldürecek olan bir kanser hastalığına

yakalandım. Eğer Kraliçe beni bu hastalıktan da kurtaramazsa, bağışlamış olmasının bana hiçbir yararı olmaz” der.

Adam, suçlarının *bağışlanmasından* daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu biliyordu; ihtiyacı, *yeni yaşamdı*.

Adem soyunun her üyesi, ölüm cezasına mahkum edilmiş olan bu adama benzer.

Hem günah işlemeyi seçerek hem de doğuştan günahkâr olan bizler iki zorluk ile karşı karşıyayız: Hem Tanrı’ya karşı işlemiş olduğumuz suçların bağışlanmasına *hem de* O’nun kutsal huzurunda yaşayabilmemiz için bize ehliyet verecek olan, Tanrı tarafından sağlanacak doğru ve sonsuz yaşama ihtiyacımız vardır.

Çifte sıkıntımız şudur:

GÜNAH: Bizler *suçlu günahkârlarız*. Bizi günahtan *temizleyebilecek* ve günahın sonsuza kadar süren cezasından kurtarabilecek tek Kişi yalnızca Tanrı’dır.

Tanrı’nın bağışlamasına ihtiyacımız vardır..

UTANÇ: Bizler, *ruhsal olarak çıplağız*. Yalnızca Tanrı, bize Doğruluğunu giydirebilir ve Sonsuz Yaşamını verebilir.

Tanrı’nın mükemmelliğine ihtiyacımız vardır.

Günahımız ve utancımız, bizim üretemeyeceğimiz bir çifte şifa gerektirmektedirler.

İyi haber ise, Tanrı’nın bu çifte şifayı bizler için sağlamış olduğudur.

16

BİR KADININ SOYU

Sisli, soğuk bir gecede iki küçük çocuk, derin ve kaygan bir çukura düştüler. İki de yaralandı, korktu ve çaresiz kaldı.

Durumları aynı olduğu için birbirlerini de kurtaramadılar. Çukurun dışından bir yardım gelmediği takdirde, ölüm, kısa bir süre sonra onları ele geçirecekti. Daha sonra üç adam çocukları buldu. Adamlardan biri, bir ip kullanılarak karanlık, nemli ve yapışkan çukurun içine indirildi. Çocuklar çukurdan dışarı çıkartıldılar.

Kurtuluşları yukardan geldi.

Adem ve Havva ilk günahı işlediklerinde, bu iki çocuk gibi oldular. Kendilerini içine düşmüş oldukları günah çukurundan çıkartma konusunda çaresizdiler. Eğer sonsuz ölümden kurtarılmaları gerekiyorsa, bu kurtarış düşmüş insan soyunun dışından gelmek zorundaydı; kurtarışın yukardan gelmesi gerekiyordu.

Bu konuda yanılığa düşmeyin. İnsanın durumu, kendisinin çözemeyeceği kadar ciddidir. Yüzyıllar boyunca, hiç istisnasız olarak Adem'in soyunun tümü –erkek ve kadından doğan– günah tarafından bağlanmış olan bir doğa miras aldı. Hepsi günahın laneti altında dünyaya geldiler.

Tanrı, günahkârları günahın lanetinden ve sonuçlarından kurtarmak için günah çukurundan kurtarılmayı isteyen herkese kurtuluş sağlayacak olan günahsız bir Adam'ı dünyaya göndermeyi planladı.

Tanrı bu planını nasıl uygulayacaktı? Biri, Adem'in günahlı doğasını miras almadan insan ailesinden nasıl doğabilecekti? Tanrı, günahın insan soyuna bulaştığı ilk gün, planı hakkındaki ipucunu verdi.

RAB, “Yılan”ı yani Şeytan’ı önceden uyardı:

“Seninle kadını, onun Soyu ile senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.” (Yaratılış 3:15)

RAB, “kadının soyu” ifadesini kullanarak, kurtuluşun bir kadından doğacak olan bir erkek çocuk aracılığıyla gerçekleşeceğini, O'nun günahkârları kurtaracağını ve Şeytan'ı nihai olarak ezeceğini ve kötüyü ortadan kaldıracağını önceden haber veriyordu. Bu önbildiri, daha sonra bildirilecek olan, her biri, bu Kurtarıcı-Mesih'in dünyayı ziyaret edeceği zamanda gerçekleşecek olan tarihteki o ana giderek çoğalan bir netlikle işaret eden yüzlerce peygamberlikten yalnızca ilkiydi.

NEDEN “KADININ SOYU”?

Mesih insan soyuna neden “kadının soyu” olarak girecekti? Neden bir erkekten değil de, “bir kadından doğması” gerekiyordu? (Galatyalılar 4:4)

Bu sorunun yanıtı şudur: Günahkârların Kurtarıcısı Adem'in günahkâr soyunu bir insan olarak ziyaret edecekti ve günah çukurunun dışından gelmesi gerekiyordu. Yukardan aşağı inecekti.

Tanrı'nın *bir kadının Soyu* hakkındaki ilk ön bildirisini duyurmasından çok sonra, peygamber Yeşaya şunu yazdı:

“RAB'bin kendisi, size bir belirti verecek: İşte kız gebe kalıp bir Oğul doğuracak ve adını Immanuel (‘Tanrı bizimledir’ anlamına gelir) koyacak.” (Yeşaya 7:14)

Kurtarıcı, bir erkek ile asla fiziksel bir ilişki kurmamış olan genç bir hanımın rahmi aracılığıyla dünyaya girecekti. Bu şekilde Mesih, Adem'in günahlı doğasını miras almadan Adem'in düşmüş soyunu ziyaret edebilecekti.

Biri şöyle diyebilir: “Ama dur bir dakika, Kadınlar da günahkâr. Mesih, bir kadından eşsiz bir şekilde doğduğunda, Annesinin günahlı doğası aracılığıyla kirlenmeyecek mi?”

Bir-iki sayfa sonra Tanrı'nın Kendisinin Kutsal Ruhunu'nun bu kutsal Çocuğu ana rahmine mucizevi bir şekilde nasıl düşürdüğünü işiteceğiz. Ama yine de, önce, Tanrı'nın, günahsız Oğlu'nu dünyaya bir bakirenin rahminde getirmek için yaptığı planındaki daha az belirgin olan birkaç unsur üzerinde duralım. Mesih nasıl oldu da Adem'in tüm soyuna yayılmış olan günah tarafından lekelenmeden doğabildi?

GÜNAH TARAFINDAN LEKELENMEDİ

Daha önce 13. bölümde öğrendiğimiz gibi Tanrı, insan soyunun Şeytan'ın günah ve ölüm egemenliğine yönlendirilmesi konusundan *Adem'i* sorumlu tutmuştu. Aldatılan Havva'ydı, Adem değildi. Kadınlar da aynı erkekler gibi günahlı doğalara sahip olarak doğsalarda da, Kutsal Yazılar bizim günahlı bir doğa ile dünyaya gelmemizin nedeninin Adem ile olan bağlantımız olduğunu açıklarlar.¹³⁸

İbranice'de, *Adem (Adamah)* sözcüğünün birebir anlamı “kırmızı toprak”tır.

Tanrı, Adem'in bedenini yerin toprağından oluşturdu. Adem günah işledikten sonra, Tanrı ona şöyle dedi: “*Topraksın ve yine toprağa döneceksin.*” (Yaratılış 3:19)

Bunun tam aksi olarak, *Havva* “yaşam” anlamına gelir, çünkü “*o bütün insanların annesiydi.*” (Yaratılış 3:20) Günahın dünyaya girdiği gün Tanrı, günah sorunumuzu çözmek ve “*kadının Soyunu*” (Yaratılış 3:15) aracılığıyla dünyaya sonsuz yaşam sağlamak hakkındaki planını duyurdu.

Mesih, et ve kandan oluşan bir bedene bürünecekti, ama Adem'in günah-bulaşmış soyundan gelmeyecekti. O, günah ile lekelenmeyecekti.

Tamamen biyolojik bir bakış açısına göre, bugün bir çocuğun cinsiyetinin annesinin "tohumu" (yumurta) tarafından değil, babasının "tohumu" (sperm) tarafından belirlendiğini bildiğimizi de eklemek isterim. Aynı zamanda anne rahminde döllenmiş bir bebeğin annesinininkinden farklı bir dolaşım sistemine sahip olduğunu da biliyoruz. Tıp bilimi bize şu açıklamayı yapar: "Plasenta, yiyecek ve oksijenin embriyoya geçirilmesine izin verirken, aynı zamanda annenin kanının embriyonunkinden ayrı tutulmasını düzenleyen eşsiz bir engel de oluşturur."¹³⁹

Tanrı,| daha ilk insanı bile yaratmadan önce, Mesih'in yeryüzüne gelişi ile ilgili her ayrıntıyı planlamıştı.

Ağaçtan kesilen dal örneğini hatırlayın. Aynı, bu ağaçtan ayrılmış, ölü dal gibi insan ailesi de Yaşam Kaynağından ayrıldığı için ruhsal olarak ölüdür.

Günahkârların Kurtarıcısının, Adem'in ruhsal olarak ölü ve günahla-kirlenmiş ailesi arasında yaşayacak olmasına rağmen, bu aileden gelmeyecekti. O, Yaşam Kaynağı, "gerçek asma" olacaktı. (Yuhanna 15:1)

O, *mükemmel* olacaktı.

"Mükemmel" olacağı, O'nun vücudunda hiçbir zaman bir sivilce, yara ya da çizik olmayacağı anlamına gelmiyordu. O, karakter olarak mükemmel olacaktı. Günahsız bir doğaya sahip olacaktı. Tanrı'nın Yasasını hiçbir zaman ihlal etmeyecekti. O, "kutsal, suçsuz, lekesiz, günahkârlardan ayrılmış, göklerden daha yücelere çıkarılmış" (İbraniler 7:26) olacaktı.

Günahsız Mesih'in "*ikinci İnsan*" ve *son Adem*" olarak adlandırılması bir sürpriz olabilir mi?

İKİNCİ İNSAN

“Şöyle yazılmıştır: *‘İlk insan Adem yaşayan can oldu.’ Son Adem ise yaşam veren ruh oldu. Önce ruhsal olan değil, doğal olan geldi. İlk insan yerden, yani topraktır. İkinci insan göktendir.*” (1. Korintliler 15:45-47)

“İlk insan” tüm insan nüfusunu nasıl kirletme ve ölümün karanlık krallığına sürüklediyse, aynı şekilde “ikinci İnsan” da birçok insanı Şeytan’ın krallığından çıkartarak Tanrı’nın doğruluğunun ve yaşamının görkemli krallığına götürecekti. RAB, bu nedenle insan soyunun günah ile lekelendiği gün, Şeytan’a bir gün bir kadının Soyu’nun onu yaralamak ve başını tamamen ezmek için yeryüzüne geleceğini bildirmişti.

Peygamber Mika, vaat edilen Kurtarıcı hakkında şunları yazdı:

“Ama sen, ey **Beytlehem Efrata**, Yahuda boyları arasında önemsiz olduğun halde, İsrail’i benim adıma yönetecek olan senden çıkacak, **O’nun kökeni, öncesizliğe, zamanın başlangıcına dayanır...** Bütün dünya O’nun büyüklüğünü kabul edecek, O, halkına esenlik getirecek.” (Mika 5:2,4-5)

Mika, yalnızca Mesih’in “Beytlehem” kentinde¹⁴⁰ doğacağını önceden bildirmedi, aynı zamanda Kurtarıcının önceden var oluşunu da “öncesiz, zamanın başlangıcından beri” olarak beyan etti.

Öncesiz ve Sonsuz Olan, sonsuzluktan çıkarak zamandan içeri girecekti.

PEYGAMBERLER TARAFINDAN ÖNCEDEN BİLDİRİLDİ

Mesih’in Beytlehem kentinde bir bakireden doğacağını bildiren peygamberler, aynı zamanda O’nun geleceğini önceden duyuracak olan bir haberciden de söz ettiler. Peygamberler, Tanrı’nın Seçilmiş Olanının *Tanrı Oğlu* ve *İnsanoğlu* unvanlarını taşıyacağını yazdılar. O’nun körlerin görmesini, sağırların işitmesini ve kötürümlerin yürümesini sağlayacağını önceden bildirdiler. Yeruşalim’e bir eşeğe binerek girecek ve kendi halkı tarafından reddedile-

cekti. O'nunla alay edecekler, üzerine tükürecekler, kırbaçlayacaklar ve çarpmıha gereceklerdi. Kendisinin hiçbir günahı olmayacaktı, ama başkalarının günahları uğruna ölecekti. Zengin bir adamın mezarına gömülecekti, ama ölü bedeni çürümeyecekti. Aksine, ölümü yenecek, dirildiğini gösterecek ve gelmiş olduğu göklere geri dönecekti.¹⁴¹

Tarihte, peygamberler tarafından kaleme alınan bu profile uyan kişi kimdir?

Aynı Kişi dünyanın takvimini ikiye ayırdı.

Bu Kişi'nin adı *İsa*'dır.

TANRI SÖZÜNÜ TUTAR

Tanrı, Kurtarıcıyı dünyaya İbrahim, İshak, Yakup, Davut, ve Süleyman'ın ailesi aracılığıyla göndermeyi vaat etti. Yeni Antlaşma'nın (*İncil*) ilk kitabı olan Matta'nın Müjdesi şu sözlerle başlar:

“İbrahim oğlu, Davut oğlu İsa Mesih'in soy kaydı şöyledir: İbrahim İshak'ın babasıydı, İshak Yakup'un babasıydı, ve Yakup Yahuda'nın babasıydı...”

Bu satırların devamı uzun bir soy listesini oluşturur; liste “Kral Davut Süleyman'ın babasıydı,” ifadesine de yer vererek şu satırlarla son bulur: “Yakup Meryem'in kocası Yusuf'un babasıydı, Meryem'den Mesih diye tanınan İsa doğdu” (Matta 1:1-2, 16). Grekçe *Hristo* sözcüğü, İbranice'deki *Mesih* sözcüğünün karşılığıdır ve *Meshedilmiş (Seçilmiş) Olan* anlamına gelir.¹⁴² Bu soyağacı, İsa'nın Kral Davut'un tahtı üzerinde sahip olduğu yasal hakkı belgeler ve İsa'nın İbrahim, İshak ve Yakup'un soyundan geldiğini gösterir. Tanrı bu soy aracılığıyla yeryüzündeki tüm insanlara Bereketlerini sunacağına söz vermişti.

Tanrı'nın, kurtuluş planını eyleme koyma zamanı gelmişti: “Tanrı, Oğlu Rabbimiz İsa Mesih ile ilgili bu Müjde'yi peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazılar'da önceden vaat etti...” (Romalılar 1:2)

EN YÜCE OLAN'IN OĞLU

Luka'nın birinci bölümü, melek Cebrail'in Zekeriya'yı ziyareti hakkındaki çekici öyküyü yazar; Zekeriya, Yerusâlim'deki tapınakta kâhinlik görevi yapan biriydi. Zekeriya ve karısı Elizabet, çocuk sahibi olamayacak kadar yaşlı olmalarına rağmen, Cebrail, Zekeriya'ya, karısının bir oğlu olacağını bildirdi, ve çocuğa Yahya adını vermesini söyledi. Bu Yahya adlı kişi, Mesih'in habercisi olacaktı.

Bu olaylar dizisi, daha sonra Cebrail'in Meryem adında tanrısayar bir genç kızı ziyaret etmesi ile devam eder:

“Tanrı melek Cebrail’i Celile’de bulunan Nasıra adlı kente, Davut’un soyundan Yusuf adlı bir adam ile nişanlı kıza gönderdi. Kızın adı Meryem’di. Onun yanına giren melek, ‘Selam, ey Tanrı’nın lütfuna erişen kız! Rab seninledir’ dedi.

*Söylenenlere çok şaşırın Meryem, bu selamın ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladı. Ama melek ona, ‘Korkma, Meryem’ dedi. ‘Sen Tanrı’nın lütfuna eriştin. Bak, **gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın. O büyük olacak, kendisine, ‘Yüceler Yücesi’nin Oğlu’ denecek. Rab Tanrı O’na Davut’un tahtını verecek. O da sonsuza dek Yakup’un soyu üzerinde egemenlik sürecek, egemenliğinin sonu gelmeyecektir.’***

*Meryem, meleğe, ‘**Bu nasıl olur? Ben erkeğe varmadım ki!’ dedi. Melek ona şöyle yanıt verdi: “Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, Yüceler Yücesi’nin gücü sana gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek... çünkü Tanrı’nın yapamayacağı hiçbir şey yoktur.”*** (Luka 1:26-37)

GÜNAHKÂRLARIN KURTARICISI

Birkaç ay sonra Yusuf, nişanlısı Meryem’in hamile olduğunu öğrendi. Ve Meryem’in ona sadık kalmadığını düşünme yanlışlığına

düştü. Meryem’den sessizce ayrılmaya karar verdi.

“Yusuf doğru bir adam olduğu ve onu herkesin önünde utandırmak istemediği için ondan sessizce ayrılmak niyetindeydi. Böyle düşünmesi üzerine Rab’bin bir meleği rüyada ona görünerek şöyle dedi: ‘Davut oğlu Yusuf, Meryem’i kendine eş olarak almaktan korkma, çünkü onun rahminde oluşan Kutsal Ruh’tandır. Meryem bir oğul doğuracak. Adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından O kurtaracak.’” (Matta 1:19-21)

Yaratılış kitabının ilk bölümünde açıklanmış olduğu gibi, *Kutsal Ruh*, Tanrı’nın Kendisidir.¹⁴³ Meryem’in rahmine *Sonsuz Sözü’nü* doğaüstü bir şekilde yerleştiren *Tanrı*’dır.

İngilizce’deki **JESUS** sözcüğü, Grekçe’deki *IESOUS* sözcüğünün karşılığıdır ve İbranice’deki *YEOŞUA* ya da kısaltılmış şekli ile *YEŞU* sözcüğünden gelir.

Bu ad, **RAB kurtarır** anlamına gelir.

*“Bütün bunlar, Rab’bin peygamber aracılığıyla bildirdiği şu söz yerine gelsin diye oldu: ‘İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacaklar.’ İmmanuel, **Tanrı bizimle** demektir.*

Yusuf uyanınca Rab’bin meleğinin buyruğuna uydu ve Meryem’i eş olarak yanına aldı. Ama oğlunu doğuruncaya dek Yusuf ona dokunmadı. Doğan çocuğun adını İSA koydu.” (Matta 1:22-25)¹⁴⁴

YERİNE GELEN TANRI SÖZÜ

Tanrı, günahın dünyaya girdiği gün açıklamaya başladığı Planını yerine getiriyordu. “Kadının Soyunu” doğmak üzereydi!

Birkaç sayfa önce Mika’nın, Mesih’in nerede doğacağı ile ilgili peygamberliğini okuduk. RAB, *Beytlehem*’de doğacağını önceden söyledi – *Beytlehem*, Kral Davud’un doğduğu kentti.

Ama bir sorun vardı.

Meryem ve Yusuf, Nasıra'da yaşıyorlardı ve Nasıra kentinden Beytlehem'e ulaşabilmek için birkaç gün yolculuk yapmak gerekiyordu.

Mika'nın peygamberliği nasıl yerine gelecekti?

Bu durum bir sorun yaratamazdı.

Tanrı, bu peygamberliğin yerine gelmesine yardım etmek için Roma İmparatorluğu'nu harekete geçirecekti.

“O günlerde Sezar Avgustus, bütün Roma dünyasında bir nüfus sayımının yapılması için buyruk çıkardı. Bu ilk sayım, Kirinius'un Suriye valiliği zamanında yapıldı. Herkes yazılmak için kendi kentine gitti.

*Böylece Yusuf da Davut'un soyundan ve torunlarından olduğu için Celile'nin Nasıra kentinden Yahudiye bölgesine, Davut'un kenti Beytlehem'e gitti. Orada, hamile olan nişanlısı Meryem ile birlikte yazılacaktı. Onlar oradayken Meryem'in doğurma vakti geldi ve **ilk oğlunu doğurdu**. Onu kundağa sarıp bir yemliğe yatırdı. Çünkü handa yer yoktu.” (Luka 2:1-7)*

Vaat edilen Mesih, rahat ve görkemli bir sarayda doğmak yerine, mütevazı bir barakada dünyaya geldi ve bir hayvan yemliğine yatırıldı. Böyle bir yerde doğmasının nedeni, en yoksul ve en sıradan insanların bile O'na korkmadan gelebilmeleri içindi.

MELEĞİN DUYURUSU

*“Aynı yörede sürülerinin yanında nöbet tutarak geceyi kıralarda geçiren çobanlar vardı. Rab'bin bir meleği onlara göründü ve **Rab'bin görkemi çevrelerini aydınlattı**. Büyük bir korkuya kapıldılar. Melek onlara, “**Korkmayın!**” dedi. **'Size bütün halkı çok sevindirecek bir haber müjdeliyorum: Bugün size Davut'un kentinde bir Kurtarıcı doğdu.***

Bu, Rab olan Mesih'tir.” İşte size bir işaret: Kundağa sarılmış ve yemlikte yatan bir bebek bulacaksınız.

Birdenbire meleğin yanında, göksel ordulardan oluşan bir topluluk belirdi. Tanrı'yı överek, **“En yücelerde Tanrı'ya yücelik olsun, yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun!”** dediler.” (Luka 2:8-14)

Dünya tarihinde çok önemli bir andı.

Uzun bekleyiş sona ermişti.

“Ve Meryem ilk oğlunu doğurdu...” (Luka 2:7)

Kadının Soyu gelmişti.

Her şey peygamberlerin söylediği gibi, Tanrı'nın planına ve zamanına göre kusursuz bir şekilde yerine geliyordu.¹⁴⁵

Tanrı, İsa'nın doğumunu duyurmak ve kutlamak için yalnızca melekleri göndermedi, aynı zamanda bu sevinçli olayı onurlandırmak için gece, gökyüzüne özel bir yıldız da yerleştirdi. Doğu'dan gelen bir grup yıldızbilimci ve varlıklı bilge adamlar bu yıldızı gözlemlediler ve onu izlediler. Bu yıldızın, vaat edilen Mesih'in gelişini işaret ettiğini biliyorlardı. Çok uzaklardaki eski İran'dan kalkıp gelmiş ve çok yorucu bir yolu tamamlamışlardı; bu seçkin adamlar Yeruşalim'deki Kral Hirodes'in¹⁴⁶ yanına gittiler. Ona soracakları bir soru vardı:

“Yahudiler'in Kralı olarak doğan çocuk nerede? Doğuda O'nun yıldızını gördük ve O'na tapınmaya geldik.” (Matta 2:2)

BEBEKTEKİ KİŞİ

Bir barakada dünyaya gelen, bir hayvan yemliğine yatırılan, peygamberler tarafından geliş önceden bildirilen, meleklerin müjdeleyerek haber verdikleri, çobanların ziyaret ettikleri, bir yıldız ile onurlandırılan ve bilge adamlar tarafından kendisine tapınılan bu erkek bebek kimdi?

Şimdi, meleklerin çobanlara neler söylediklerine tekrar kulak verelim:

*“Korkmayın!
Size bütün halkı çok
sevindirecek bir ha-
ber müjdeliyorum.
Çünkü bugün size,
Davut’un kentinde
Bir Kurtarıcı doğdu.
Bu, **Rab olan Me-
sih’tir.**” (Luka 2:10-
11)*

Bu minicik bedendeki Kişi, **Rab’di.**

17

BU KİŞİ KİM OLABİLİR?

*“Sıçrayarak giden ceylanlar
tünel kazarak yuva yapan bir soy doğurmazlar.”*

--Wolof atasözü

Ceylanlar nasıl ceylana-benzer özelliklere sahip olan bir soy üretirlerse, aynı şekilde günahkârlar da günahlı özellikler taşıyan bir soy üretirler. İnsan kendi başına bırakıldığında çaresizdir; bu günah çemberini hiçbir şekilde kıramaz. Ve gördüklerimiz de bu gerçeği kanıtlar.

GÜNAHLI OLANLAR

Amerika'daki sinema filmi endüstrisi üzerinde düşünelim. Hollywood her yıl bencillik, ahlaksızlık, sapıklık, küfürlü konuşmalar, vahşet, intikam ve hile sergileyen erkek ve kadın kahramanların başrolde oynadıkları filmler üretir ve bu filmleri diğer ülkelere satar. Senaryo yazarları filmlerinde, portrelerini çizdikleri “iyi adamlar”ın günahlı özelliklerine neden kasten yer verirler? Neden “kahramanı” doğru, nazik, bencil olmayan, bağışlayan ve içten bir kişi olarak canlandıran filmler yapmazlar? Yapmazlar, çünkü insan soyuna günah bulaşmıştır. İnsanın yarattığı en iyi hayali karakterler

bile kusurludurlar. Ve insan soyundaki bu bozukluk yalnızca Hollywood kahramanları ile sınırlı değildir.

İnsanın günaha-eğilimli doğası, kendisini pek çok gizli şekillerde ortaya koyar. Örneğin, eğer Arap dünyasına ait biri iseniz, yüzyıllık geçmişe sahip bir edebiyatın figürü olan Juha adlı kişiyi büyük olasılıkla tanıyorsunuzdur. Juha ve eşeği hakkında anlatılan halk öykülerini okuduğumuz zaman gülümseriz. Sözleri ve davranışları zeka ve mizah –ve aynı zamanda ben-merkezcilik, hakaret eden bir ruh, saf olmayan düşünceler, intikam, hile ve yerine getirilmeyen vaatler– ile karakterize edilen bu akıllı karakter hakkında yüzlerce fıkra yazılmıştır. Düşünün! En sevdiğimiz hayali kahramanlar bile bozulmuş bir doğayı sergilemektedirler! Size Juha ile ilgili yazılmış olan kısa bir fıkradan, bu bozulmuş doğayı ortaya koyan basit bir örnek aktarayım:

Bir arkadaşı, Juha’ya gelir.

“Bana biraz borç para vereceğine söz vermiştin” der, “şimdi bu parayı almaya geldim.”

Juha, arkadaşına, “Dostum, ben kimseye borç para vermem, ama sana gönlünü hoş edecek sözler verebilirim!” yanıtını verir.¹⁴⁷

Bizler de bu hayali halk kahramanı Juha’ya benzeriz, çünkü yerine getirmeyi hiçbir zaman düşünmememize rağmen yine de vaatlerde bulunmuşuzdur. Düşmüş insan doğamız yüzünden aynı Juha gibi davranırız.

Ama her şeye rağmen, tarihte¹⁴⁸ verdiği tüm Vaatleri yerine getiren bir Kişi mevcuttur. O, her zaman gerçeği konuştu. Asla aldatmadı, hakaret etmedi, tehdit etmedi ya da intikam peşinde koşmadı.

Bu Kişi’nin adı *İsa*’dır.

“O, günah işlemedi, ağızından hileli söz çıkmadı. Kendisine sövüldüğünde, sövgü ile karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi.” (1. Petrus 2:22-23)

GÜNAHSIZ OLAN

İsa'nın yaşamı dünyanın günahın egemen olduğu kültürleriyle güçlü bir karşıtlık içindedir. O, dünyaya gelen tek günahsız kişidir. O *"her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir"* (İbraniler 4:15). O'nun aklından hiçbir zaman saf olmayan bir düşünce geçmedi. Dudaklarından asla sert bir söz çıkmadı. İsa, Nasıra'daki mütevazı bir evde üvey erkek ve kız kardeşleriyle birlikte büyürken,¹⁴⁹ On Buyruğa ve Tanrı'nın diğer her yasasına –hem bedende hem düşüncede– *doğal olarak* itaat etti. İsa bizimkine benzer fiziksel bir bedene sahipti, ama bizimki gibi günaha eğilimli bir doğası yoktu.

"Mesih günahları kaldırmak için ortaya çıktı ve kendisinde günah yoktu" (1. Yuhanna 3:5).

İsa, otuz yaşına geldiğinde, yeryüzündeki görevine resmen başladı.¹⁵⁰ Tanrı ve Şeytan arasındaki savaş kızışmak üzereydi. Şeytan, Tanrı'nın Oğlu'nun onu ezmek için gelmiş olduğunu biliyordu, ama İsa'nın bunu *nasıl* yapacağını bilmiyordu.

Şeytan, ilk mükemmel insanı, Tanrı'nın Yasası'na itaatsizlik etmesi için ayartmıştı, ve şimdi aynı şeyi ikinci Mükemmel İnsan'ın Tanrı'nın Yasalarına karşı gelmesi için yapmayı deneyecekti.

"Sonra İsa... Ruh'un yönlendirmesi ile çölde dolaştırılarak kırk gün İblis tarafından denendi. O günlerde hiçbir şey yemedi. Dolayısıyla bu süre sonunda acıktı.

Bunun üzerine İblis ona, 'Eğer Tanrı'nın Oğlu'ysan, şu taşa söyle ekmek olsun' dedi. Ama İsa, 'İnsan yalnız ekmele yaşamaz' diye yazılmıştır' karşılığını verdi." (Luka 4:1-4)

Şeytan'ın, İsa'ya herhangi "kötü" bir şey yaptırmaya çalışmadığına dikkat edin. İblis, ("kendisinin" egemenliğini istila etmiş olan) bu günahsız İnsan'ın göklerdeki Baba Tanrı'dan bağımsız hareket etmesini istiyordu, çünkü daha önce 11. bölümde gördüğümüz gibi *Tanrı'dan bağımsız olarak düşünmek ya da hareket etmek günah-tır.*

Burada üzerinde durulan düşünce şudur: Eğer Mesih tek bir günah işlemiş olsaydı, Adem'in lanetlenmiş soyunu günah ve ölüm yasa-sından kurtarma görevini yerine getiremezdi.

Borca batmış bir insan nasıl bir başka insanın borcunu ödeyebile-cek durumda değilse, aynı şekilde bir günahkâr da başka bir gü-nahkârın günahlarının cezasını ödeyebilecek durumda değildir. Ama, *İnsanoğlu*¹⁵¹ olan *Tanrı Oğlu*'nun hiçbir günah-borcu yoktu. Günah-tan özgür olduğu için ölümü bertaraf edebilirdi, ama biraz sonra göreceğimiz gibi Tanrı'nın planı böyle değildi.

Bu arada Şeytan, sürekli olarak, Tanrı'nın mükemmel planından bağımsız hareket etmesi ve günah işlemesi için İsa'yı ayartma giri-şimlerinde bulundu. İsa, iblisin her ayartma girişimine Kutsal Yazı-lar'dan aktarmalar yaparak karşılık verdi.¹⁵²

“Sonra İblis İsa'yı yükseklere çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, ‘Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim’ dedi. ‘Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan hepsi senin olacak.’ İsa ona şu karşılığı verdi: ‘Tanrın Rab'be tapacak, yalnız O'na kulluk edeceksin’ diye yazılmıştır.’” (Luka 4:5-8)

Tanrı, Adem'e tüm yaratılış üzerinde egemenlik vermişti, Şeytan da şimdi aynı şekilde, Adem'in kendisini izlemeyi seçtiği zaman gasp etmiş olduğu “egemenliği” İsa'ya sunuyordu.¹⁵³

İsa, Adem gibi yapmadı, İsa, Şeytan'a itaat etmedi.

Tanrı Sözü beden almıştı.

İSA'NIN İZLEYİCİLERİ

İsa, resmi hizmetine başladıktan kısa bir süre sonra, gittiği her yer-de Kendisine eşlik etmeleri için on iki erkek seçti. Aynı zamanda, pek çok kadın da İsa'yı izledi. Bu erkekler ve kadınlar İsa'nın söy-lediği ve yaptığı her şeyi tanık oldular.

İsa on iki öğrencisi ile birlikte köy kent dolaşmaya başladı. Tanrı'nın Egemenliği'ni duyurup müjdeliyordu. Kötü ruh-lardan ve hastalıklardan kurtulan bazı kadınlar ...ve bir-çokları kendi olanakları ile İsa'ya yardım ediyorlardı.”
(Luka 8:1-3)

İsa, erkeklere, kadınlara ve çocuklara aynı saygıyı gösterdi. İncil, İsa'nın kadınlara, o dönemin Yahudi ve Roma kültüründen üstün olan bir saygı ve nezaket gösterdiğini anlatan çok sayıda öyküyle doludurlar.

İsa, yeryüzünde bulunan herkese büyük değer verdi. Ama hiç kimseyi hiçbir zaman, Kendisini dinlemesi, Kendisine inanması ya da Kendisini izlemesi için zorlamadı. O, ödeyecekleri bedel ne olursa olsun, zihinleri ve yürekleri gerçeği işitmeye ve benimsemeye eğilim gösteren kişilerle zaman geçirmekten hoşlandı.

BİR ANAHTAR SORU

Sıradan insanların çoğu İsa'nın ardından gittiler, ama Yahudi din önderleri İsa'yı izlemediler.

İsa, bir gün, onlara önemli bir soru sordu:

“Mesih ile ilgili olarak ne düşünüyorsunuz? O kimin Oğ-lu'dur?” (Mata 22:42)

Onlar Mesih'in Kral Davut'un soyundan gelecek olan biri olduğunu söyleyerek karşılık verdiler. İsa onlara, Davut'un, vaat edilen Kurtarıcının hem *Davut'un yersel oğlu* hem de *Tanrı'nın göksel Oğlu* olacağı hakkında söylemiş olduğu peygamberliği hatırlattı.¹⁵⁴

İsa daha önce öğrencilerine buna benzer bir soru sormuştu:

“Halk, İnsanoğlu'nun kim olduğunu söylüyor? Öğrenci-leri şu karşılığı verdiler, ‘Kimi...peygamberlerden biridir’ diyor. İsa onlara, ‘Siz ne dersiniz? Sizce ben kimim?’ de-di. Simun Petrus, ‘Sen yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin’ yanıtını verdi. İsa ona, ‘Ne mutlu sana Yunus oğlu Simun...

bu sırrı sana açan insan (et ve kan) değil, göklerdeki Babam'dır' dedi." (Matta 16:13-17)

Er ya da geç hepimiz bu soruyu yanıtlamak zorundayız:

İsa hakkında ne düşünüyorsunuz? İsa kimin Oğlu'dur?

KİMİLERİNİN SÖYLEDİKLERİ

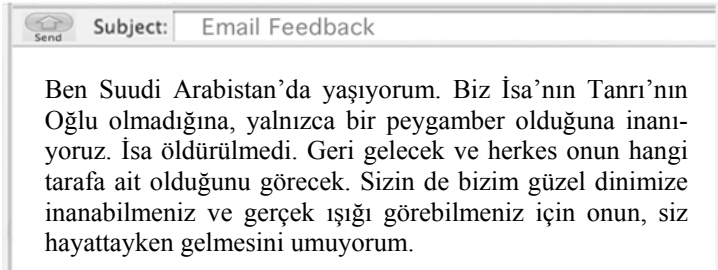
Pek çok Batılı için İsa aşına oldukları bir lanet sözcüğünden daha fazlası değildir.

Kimileri ise O'nun yalnızca büyük bir ahlak öğretmeni olduğunu söylerler.

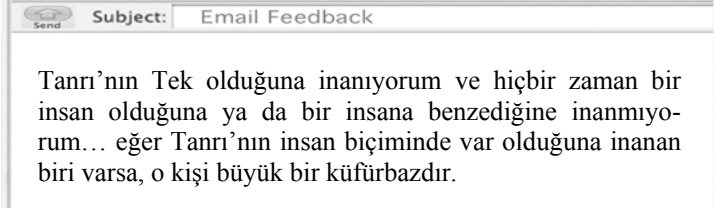
Ortodoks Yahudiler İsa'nın adını ağızlarına bile almaktan kaçınırlar, ve ondan yalnızca "o adam" olarak söz ederler.

Hintliler İsa'yı çok sayıdaki tanrı ve tanrıçalarının arasında bulunan tanrısal şekil almış biri olarak görürler.

Müslüman komşularım ise bu konu hakkında şunları söylerler: "İsa'nın büyük bir peygamber olduğunu kabul ediyor ve ona saygı duyuyoruz, ama o Tanrı'nın Oğlu değildir." Elektronik posta gönderenlerden biri İsa hakkında şunları yazıyor:

Ve yazıştığımız bir Malezyalı'nın bu konule ilgili düşüncesi ise şöyle:

Bu görüşlerin kaynağı, Kuran'ın (ya da Kuran) İsa hakkında bildirdikleridir.

KURAN NE DİYOR?

Kuran sürekli olarak İsa'nın “*sadece bir peygamber*” olduğunu bildirir (Sure 4:171-173; 5:75; 2:136). Her şeye rağmen Müslümanlar'ın saygı duyduğu kitap, aynı zamanda biyolojik babası olmadığı için peygamberler arasında eşsiz olduğunu beyan eder ve O'nu *İsa ibn Meryem*, “*Meryem'in Oğlu İsa*” olarak adlandırır. (Sure 19:34) Kuran peygamberlerin günahlarına işaret eder, ama hiçbir zaman İsa'ya günah atfetmez. O'ndan, “*kutsal Oğul*” olarak söz edilir.¹⁵⁵ Kuran aynı zamanda İsa'yı körlerin gözlerini açma, cüzamlıların iyileştirme, ölüleri diriltme ve hatta yaratma gücüne sahip olan tek peygamber olarak tanıtır.¹⁵⁶ Ve Kuran *El Mesih* (Mesih), *Ruhullah* (Tanrı'nın Ruh) ve *Kelamullah* (Tanrı'nın Sözü) gibi yüksek unvanları yalnızca İsa'ya atfeder.¹⁵⁷

İsa'nın eşsizliği hakkındaki Kuran'ın bu ifadelerini belirttiikten sonra, Kuran'ın “*Mesih, Meryem Oğlu İsa*” ile ilgili portresinin Kutsal Kitap'inkinden tamamen farklı olduğunu da ifade etmek gerekir. Örneğin, İsa'ya yukarıda sözü edilen unvanları atfeden aynı Kuran ayeti, şunları bildirir: “*Meryem oğlu İsa Mesih ancak Allah'ın peygamberi, Meryem'e ulaştırdığı (emriyle onda var ettiği) kelimesi ve kendisinden bir ruhtur. Öyleyse Allah'a ve peygamberlerine iman edin, (Allah) üçtür' demeyin. Kendi iyiliğiniz için buna son verin. Allah ancak bir tek ilahtır. O çocuk sahibi olmaktan uzaktır. Göklerdeki her şey, yerdeki her şey O'nundur.*” (Sure 4:171)

Senegal’de, hem çocuklar hem de yetişkinler, “İsa Tanrı’nın Oğlu değildir! Tanrı’nın Oğlu yoktur!” demekte yalnızca çabuk davranmakla kalmaz, “İsa’nın çarmıha gerilmediğini” de ilk söylediklerine eşit derecede bir inançla duyururlar.

İsa’nın çarmıha gerilmediği düşüncesini nereden edinmişlerdir?

Bu düşüncenin kaynağı Kuran’da bildirilen şu ayetlerdir: “*İnkârlarından ve Meryem’e büyük bir iftira atmalarından ve ‘Biz Allah’ın peygamberi Meryem oğlu İsa Mesih’i öldürdük’ demelerinden dolayı Yahudiler’in kalplerini mühürledik; oysa onu öldürmediler ve asmadılar. Fakat onlara öyle gibi gösterildi. Onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, bu konuda kesin bir şüphe içindedirler. O hususta hiçbir bilgileri yoktur. Sadece zanna dayanıyorlar. Onu kesin olarak öldürmediler. Fakat Allah onu kendisine yükseltmiştir. Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.*” (Sure 4:156-158)

KUTSAL KİTAP NE DER?

Kuran yazılmadan yüzlerce yıl önce, Eski ve Yeni Antlaşma Yazılarını kaleme alan kırk peygamber ve elçi Mesih ve Mesih’in Görevi konusunda farklı bir portre çizdiler.

Üç yıldan uzun bir süredir İsa ile yürüyen ve konuşan Yuhanna, İsa’nın “Tanrı Oğlu” unvanı ile ilgili olarak şu tanıklıkta bulundu:

“İsa, öğrencilerinin önünde, bu kitapta yazılı olmayan başka birçok doğüstü belirti gerçekleştirdi. Ne var ki yazılanlar, İsa’nın Tanrı’nın Oğlu Mesih olduğuna iman edersiniz ve iman ederek O’nun adı ile sonsuz yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır.” (Yuhanna 20:30-31)

Elçi Yuhanna aynı zamanda şunları da yazdı:

“Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı ile birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı. Başlangıçta O Tanrı ile birlikteydi. Her şey O’nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O’nsuz olmadı...Söz insan olup aramızda yaşadı. O’nun yüceliği-

ni –Baba’dan gelen lütuf ve gerçek ile dolu biricik Oğul’un yüceliğini– gördük.” (Yuhanna 1:1-3,14)

Yıllar önce bir Müslüman arkadaşım bana güvenerek şu sırrı verdi: “Kuran İsa’ya **Kelamullah** (Tanrı’nın Sözü) ve **Ruhullah** (Tanrı’nın Canı) unvanlarını verir. Eğer İsa, **Tanrı’nın Sözü** ve **Canı** ise, o zaman İsa Tanrı’dır!”

Daha sonra bazı kişiler bu arkadaşımı küfürbazlık ve *şirk* (Arapça: *Tanrı’ya eş koşmak*¹⁵⁸) ile suçladılar. Arkadaşım hiç olmazsa iyi dostlarla birlikteydi! İsa’nın zamanındaki Yahudi din önderleri, İsa’yı da aynı şekilde suçlamışlardı.

İsa şöyle dedi:

“Ben ve Baba biriz.

Yahudi yetkililer O’nu taşlamak için yerden yine taş aldılar.

İsa onlara, ‘Size Baba’dan kaynaklanan birçok iyi işler gösterdim’ dedi. Bu işlerden hangisi için beni taşıyorsunuz?’

Yahudiler O’na şöyle yanıt verdiler, ‘Seni iyi işlerden ötürü değil, küfür ettiğin için taşıyoruz. İnsan olduğun halde Tanrı olduğunu ileri sürüyorsun.’ (Yuhanna 10:30-33)

Yahudiler, İsa’yı, Lüsifer’in yapmaya çalıştığı aynı şeyle suçladı: Yalnızca Tanrı’ya ait olan eşsiz ve yüce konumu gasp etmek! İsa’yı, *Kendisini Tanrı’nın yerine koymak* ile suçladılar.

BEDEN ALMA! TANRILAŞTIRMA DEĞİL!

Ne İsa ne de peygamberler *bir insanın Tanrı olacağını* öğretmediler. Aksine, Kutsal Yazılar *Tanrı’nın insan olacağını* açıkça belirttiler. Örneğin, Mesih doğmadan 700 yıl önce peygamber Yeşaya şunları yazdı:

“Karanlıkta yürüyen halk büyük bir ışık görecek; ölümün gölgelediği diyarda yaşayanların üzerine ışık parlata-

cak...Çünkü bize bir çocuk doğacak, bize bir oğul verilecek. Yönetim O'nun omuzlarında olacak. O'nun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak.” (Yeşaya 9:2,6)¹⁵⁹

Yeşaya aynı zamanda gelecek olan Mesih hakkında şu sözleri de yazdı:

“Ey Yeruslaim’e müjde getiren! Yükselt sesini bağır, sesini yükselt korkma. Yahuda kentlerine: ‘İşte Tanrınız!’ de.” (Yeşaya 40:9)

Beden alma (Tanrı'nın insan bedenine bürünmesi), başlangıçtan beri Tanrı'nın planına dahildi, ama *tanrılaştırma* (bir insanın kendisini Tanrı yerine koyması) hiçbir zaman Tanrı'nın planında yer almadı. Bir insanın Tanrı olduğunu ileri sürmek küfürdür, ama *sonsuz Söz'ün insan olduğunu* fark etmek, Tanrı'nın planını benimsemektir.

KAĞIT ÜZERİNDE Mİ, YÜZ YÜZE Mİ?

Eğer birini iyi tanımak istiyorsanız, işe yarayacak en iyi yöntem hangisidir?

İletişiminizi yazılı mektuplarla sınırlamak.

Ya da, belirli bir süre mektuplaştıktan sonra o kişiyle yüz yüze gelmek ve birlikte zaman geçirmek.

Kutsal Yazılar ne kadar harika olurlarsa olsunlar, bir zamanlar Adem ve Havva ile birlikte yürüyen ve konuşan ve onların soylarının Kendisini kişisel olarak tanımlarını tasarlayan Tanrı, iletişimini *kağıt* ile sınırlamayı hiçbir zaman düşünmedi. Başlangıçtan beri bir **Kişi** olarak bizimle iletişim kurmayı planladı. Yüzlerce yıldır Sözü'nü peygamberlerine papirüs tomarları ve *hayvan derileri* üzerine yazdıran RAB, insanlığa Kendisini *insan derisi* içinde açıklamayı vaat etti. Tanrı, sözlerini bize yalnızca *bir kitap* içinde sağlamayı tasarlamadı, Sözü'nü aynı zamanda **bir beden** içinde de sağlayacaktı.

“Mesih dünyaya gelirken şöyle diyor: ‘Bana bir beden hazırladın.’ (İbraniler 10:5)¹⁶⁰

*“Kuşkusuz Tanrı yolunun sırrı büyüktür: **O bedende göründü.**” (1. Timoteos 3:16)*

GÖRKEMİNE YAKIŞMAZ

Tanrı'nın, insan bedeninde konut kuracağı ile ilgili planını defalarca beyan etmiş olmasına rağmen, insanların şöyle dediklerini duyuyorum: “Tanrı'nın insan olması gerektiğinin söylenmesi, O'nun her şeyden üstün olan görkemine yakışmaz!”

Beden alma kavramı zihinleri ürküten bir kavram olmasına rağmen, gerçekten Tanrı'nın görkemine üstünlüğüne aykırı mıdır? Yoksa bu kavram, Tanrı'nın, Kendisi için yaratmış olduğu insanlar ile yakın bir ilişki kurmak için sahip olduğu doğasının ve yaptığı planın gerekli bir parçası mıdır?

Yaşamda, kendimizi en yakın hissettiğimiz kişiler genellikle bizim yaşadıklarımızı yaşamış olan kişilerdir. En iyi teselliye ve yardımcı sağlayabilecek olanlar, birbirine benzeyen mücadelelerden ve sıkıntılardan geçmiş olan kişilerdir. Yaratıcımız, Nihai Avutucudur.

*“**Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa... onlar ile aynı insan yapısını aldı... Çünkü kendisi deneyip acı çektiği için denenlere yardım edebilir... Çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir.**” (İbraniler 2:14,18; 4:15)*

Başlangıçtan beri Tanrı'nın planı, et ve kandan oluşan bir bedenin sınırlanmalarını ve rahatsızlıklarını üzerine almaktı; Tırnaklarının içinin kirlenmesi, açlık, acı ve bizim yaşadığımız her şeyi yaşamak. Burada sözü edilenden farklı bir öğretiler verenler, Tanrı'nın peygamberlerini ve planını yalnızca reddetmekle kalmazlar, aynı zamanda Tanrı'nın doğasını ve davranışlarını da reddetmiş olurlar. Bu kişiler, Tanrı'yı, insanların Kendisini kişisel bir şekilde tanıma-

sını isteyen sadık ve sevecen Yaratıcı olarak kabul etmek yerine, O'nu tanınmaz ve bilinemez olarak beyan ederler.

Hizmet etmek ve bereketlemek amacıyla bir başkasının seviyesine inmek için isteksiz olma konusunda “görkemli” olan hiçbir şey yoktur. Yaratıcımız, tarihte hiçbir zaman, bizim seviyemize inme düşüncesini küçümsememiştir. Seviyemize inmek O'nun planıydı ve bunu isteyerek yaptı.¹⁶¹

“O'nun yoksulluğu ile siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin uğrunuzda yoksul oldu.” (2. Korintliler 8:9)

Sonsuz Söz –Kişi olarak– gezegenimizi sizin uğrunuzda ve benim uğruma ziyaret etti. Görkem ve onur yönünden “zengin olan” evrenin Yaratıcısı, bir kulun yerine geçerek “yoksul oldu.” Bunu, bizim zengin olabilmemiz için yaptı. Para ve maddesel mallarla ifade edilen bir zenginlikten söz etmiyoruz. Zenginlik ile, bağışlama, doğruluk, sonsuz yaşam ve O'nun sevgisi, sevinci, esenliği ve kutsal arzuları ile doldurulmuş bir yürek gibi tüm ruhsal bereketleri kast ediyoruz.

BÜYÜKLÜĞÜN TANIMI

Çok kişi Tanrı'nın, et ve kandan oluşan bir beden olarak yeryüzüne gelemeyecek kadar büyük olduğunu düşünür. Acaba bunun nedeni, bu kişilerin büyüklük tanımı ile Tanrı'nın büyüklük tanımının birbirlerinden farklı olmaları mıdır?

İsa, gerçek büyüklüğü öğrencilerine şöyle tanımladı:

“Bilirsiniz ki, ulusların önderleri sayılanlar, onlara ege-men kesilir, ileri gelenleri de onlara ağırlıklarını hissettirirler... Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, hepinizin kulu olsun. Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi.” (Markos 10:42-45)

Kendisini en çok alçaltan ve diğerlerine en iyi hizmeti veren kişi, en büyük kişidir.¹⁶²

RÜZGARIN VE DALGALARIN EFENDİSİ

İsa ve öğrencileri bir gün öğrencilerin balıkçı teknesinde Celile Gölü'nün üstünde idiler.

*“Gölde ansızın **büyük bir fırtına** koptu. Öyle ki, dalgalar teknenin üzerinden aşırıyordu. İsa bu arada uyuyordu.*

Öğrenciler gidip O'nu uyandırarak, ‘Ya Rab, kurtar bizi, yoksa öleceğiz’ dediler.

*İsa, ‘Neden korkuyorsunuz, ey kıt imanlılar?’ dedi. Sonra kalkıp rüzgarı ve gölü azarladı. Ortalık **sütliman** oldu.*

*Hepsi hayret içinde kaldı. ‘**Bu adam nasıl bir adam ki, rüzgar da göl de O'nun sözünü dinliyor?**’ dediler. (Matta 8:24-27)*

“BU ADAM KİM OLABİLİR?”

İsa'nın bir insan olduğu aşıkardı. Bir teknede uyudu; O, yorgun, aç ve susuz olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Ama sonra uyan-
dı, ayağa kalktı ve fırtınayı azarladı. Şiddetli rüzgar hemen o anda durdu ve kabarmış dalgalar sakinleştiler.

Öğrencilerin şu soruyu sormalarına şaşırılmamak gerekir:

“Bu adam kim olabilir?”

Bu olaydan bin yıl önce, Mezmur yazarı şöyle yazmıştı:

*“**Ya Rab, senin gibi güçlü RAB var mı? ...Sen kudurmuş denizler üzerinde egemenlik sürer ve dalgalar kabardıkça onları dindirirsin.**” (Mezmur 89:8-9)*

“Bu adam kim olabilir?” Müjde, aynı zamanda denizin üzerinde yürüyen İsa'dan da söz eder.¹⁶³ İsa'nın öğrencileri bir kez daha *“büyük bir şaşkınlık içindeydi”* (Markos 6:51). Ama İsa denizin dalgaları üzerinde insanları şaşırtmak için yürümedi; bunu, öğren-

cilerinin, Kendisinin kim olduğunu anlamalarına yardımcı olmak için yaptı.

Peygamber Eyüp, iki bin yıl önce Tanrı hakkında konuşurken bu konudan söz etmişti:

O'dur tek başına gökleri geren ve denizin dalgaları üzerinde yürüyen.” (Eyüp 9:8)

“*Bu adam kim olabilir?*” Tanrı bizi noktaları birleştirmeye ve İsa'nın önce ve şimdi kim olduğunu anlamaya davet eder. Ama ne yazık ve ne üzücüdür ki, çok kişi bunu hiçbir zaman yapmaz.

O dünyadaydı, dünya O'nun aracılığıyla var oldu, ama dünya O'nu tanımadı.” (Yuhanna 1:10)

“***Bu adam kim olabilir?***” Bir gün, İsa'nın Kendisi, düşman bir dindar topluluk ile konuşurken, bu soruya yanıt verdi:

“BEN'İM”

“İsa yine halka seslenip şöyle dedi: 'Ben dünyanın ışığıyım. Benim ardımdan gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur... Bir kimse sözüme uyararsa ölümü asla tatmayacaktır.' Sonra Yahudiler O'na, 'Seni cin çarptığını şimdi anlıyoruz' dediler.... 'İbrahim öldü, peygamberler de öldüler. Oysa sen, 'Bir kimse sözüme uyararsa ölümü asla tatmayacaktır' diyorsun. Yoksa sen babamız İbrahim'den üstün müsün? O öldü, peygamberler de öldüler. Sen kendini kim sanıyorsun?’”

İsa şu karşılığı verdi: 'Babanız İbrahim günümü göreceği için sevinç ile coşmuştu. Gördü ve sevindi.

Yahudiler, 'Sen daha elli yaşında bile değilsin. İbrahim'i de mi gördün?' dediler. İsa, 'Size doğrusunu söyleyeyim, İbrahim doğmadan önce BEN VARIM' dedi. O zaman İsa'yı taşlamak için yerden taş aldılar, ama O gizlenip tapınaktan çıktı.'” (Yuhanna 8:12,52-53,56-59)

Yahudiler İsa'yı neden taşlamaya kalktılar? Çünkü İsa, “*Bir kimse sözüme uyarsa asla ölümü tatmayacaktır*” ve “*İbrahim doğmadan önce, BEN VARIM*” dedi. İsa yalnızca ölüm üzerindeki yetkisini ve İbrahim’den (1900 yıl önce ölmüştü) önce var olduğunu iddia etmekle kalmamış, aynı zamanda ‘*BEN VARIM*’ diyerek Tanrı’nın kişisel adını da kullanmıştı.¹⁶⁴

İsa’nın dinleyicileri O’nun ne demek istediğini anladılar. Bundan dolayı O’nu küfür etmekle suçladılar ve O’na atmak için yerden taş aldılar.

YALNIZCA TANRI’YA TAPININ

İsa, yalnızca Tanrı’nın tapınmamızın Objesi olmaya layık olduğunu sürekli öğretti. İsa, bu nedenle, ‘*Tanrın Rab’be tapacak ve yalnızca O’na kulluk edeceksin*’ dedi (Matta 4:10). Ama buna rağmen, Müjde’de insanların İsa’nın önünde eğildiklerini ve O’na tapındıklarını yazan ifadelerin sayısı onu bulmaz.

Bir gün, ‘*bir cüzamlı geldi*’ ve ‘*YA Rab, istersen beni temiz kılabilirsin*’ diyerek ‘*O’na tapındı*’.¹⁶⁵ Sonra İsa elini uzatıp adama dokundu, ‘*İsterim, temiz ol!*’ dedi. Adam anında cüzamdan temizlendi.” (Matta 8:2-3) İsa cüzamlı adamı, O’nun ayaklarına kapanarak O’na tapındığı için azarladı mı?

Hayır, sadece ona dokundu ve onu iyileştirdi.

İsa ölümden dirildikten sonra Tomas adlı bir öğrencisi İsa’nın önünde yere kapandı ve O’na, “*Rabbim ve Tanrım!*” dedi. İsa, onu küfür etmekle suçlayarak azarladı mı?

Hayır, İsa yalnızca şöyle dedi: “*Tomas, sen beni gördüğün için iman ettin. Görmeden iman edenlere ne mutlu!*” (Yuhanna 20:28-29)

Bu ifade bize İsa’nın kimliği hakkında ne öğretir?

SİZ KARAR VERECEKSİNİZ

Her birimizin İsa'nın kimliği konusunda neye karar vereceği, kişisel bir seçimdir, ama hiç kimse O'nun hakkında kendisi ile çelişen bir değerlendirmeyi benimsemesin. Eğer İsa, komşularımın bana söyledikleri gibi “büyük bir peygamber” ise, peygamber olduğu için aynı zamanda olduğunu iddia ettiği Kişiydi de: *Tanrı'nın Sonsuz Sözü ve Oğlu*. İsa'nın, “peygamberden başka biri olmadığını” beyan etmek, hem İsa'nın tanıklığını hem de peygamberlerin mesajını inkar etmektir.¹⁶⁶

Daha önceleri bir septik (şüpheci) ve yirminci yüzyılın büyük entelektüellerinden biri olan C.S. Lewis, İsa hakkında şunları yazdı:

“Burada, insanların genellikle O'nun hakkında söyledikleri gerçekten ahmakça olan bir ifadeyi belirtmek istiyorum ve herhangi birinin bu ahmakça ifadeyi söylemesini bu ifadeye vereceğim karşılık ile engellemeye çalışıyorum: ‘İsa’yı büyük bir ahlak öğretmeni olarak kabul etmeye hazırım. Ama O'nun Tanrı olduğunu belirten iddiasını kabul etmiyorum.’ Bu sözler, söylemememiz gereken sözlerdir. Yalnızca insan olan biri, İsa'nın söylediği türde ifadelerde bulunursa, büyük bir ahlak öğretmeni olması mümkün değildir. Böyle biri ya delidir ya da Cehennem Şeytanıdır. Seçiminizi yapmak zorundasınız. Bu adam ya Tanrı'nın Oğlu'ydu ve Oğlu'dur; ya da çıldırmış biridir ya da daha da kötüsüdür. Ya O'nu bir ahmak yerine koyabilir, O'na tükürebilir ve O'nun bir cin olduğunu söyleyerek O'nu öldürebilirsiniz; ya da O'nun ayaklarına kapanarak ve O'na Rab ve Tanrı olarak hitap eder ve O'nun ayaklarına kapanabilirsiniz. Ama O'nu, insan ve büyük bir öğretmen olduğu saçmalığı ile hor görmeyelim. Bunu yapmamıza izin vermemiştir. O, kim olduğunu belirtirken bunları kast etmedi.¹⁶⁷

“BİZE AÇIKÇA SÖYLE”

Sık sık: “Bize Kutsal Kitap’ta, İsa’nın, ‘Ben Tanrı’yım!’ dediği bölümleri göster” diyen birileri karşıma çıkar. İsa’nın zamanındaki din önderleri de, Tanrı olduğunu söylemesi için O’na baskı yapmaya çalıştılar.

İsa şöyle dedi: “**Kapı Ben’im.** Bir kimse **benim** aracılığım-la içeri girerse kurtulur” ...Yahudi yetkililer O’nun çevresini sararak, ‘Bizi daha ne kadar zaman kuşkuda bırakacaksınız?’ dediler. Eğer Mesih isen, **bize açıkça söyle.**’

İsa onlara şu karşılığı verdi. ‘Size söyledim, ama iman etmiyorsunuz. Babam’ın adı ile yaptığım işler bana tanıklık ediyor... **Ben ve Baba biriz.**’

Yahudi yetkililer O’nu taşlamak için yerden yine taş aldılar.

İsa onlara, ‘Size Babam’dan kaynaklanan birçok iyi işler gösterdim’ dedi. ‘Bu işlerden hangisi için Beni taşıyorsunuz?’

Yahudiler şöyle yanıt verdiler: ‘**Seni iyi işlerden ötürü değil, küfür ettiğin için taşıyoruz. İnsan olduğun halde Tanrı olduğunu ileri sürüyorsun.**’” (Yuhanna 10:9, 24-25, 30-33)

Bu dindar topluluk O’nu neden taşlamak istedi?

Çünkü İsa, “**Ben ve Baba biriz**’ demişti. İsa’nın Tanrı ile bir olduğunu söylemesi, onların düşüncelerine göre küfür etmektir. Ama her şeye rağmen bu aynı Yahudiler düzenli olarak, ‘**Tanrımız Rab, Rab birdir**’ (çoğul bir birlik) anlamını taşıyan ‘**Adonay Eloheynu Adonay ehad**’ sözlerini beyan etmekle Tanrı’ya olan imanlarını duyurmaktaydılar. İsa, Kendisini, her zaman Tanrı ile bir olan Tanrı’nın Oğlu olarak ilan ediyordu.¹⁶⁸ Yahudiler’in, O’nu küfür etmekle suçlamalarının nedeni buydu.

İsa Tanrı’nın Sözü ve Oğlu olarak sahip olduğu sonsuz varlığı ile hiçbir zaman kibirlenmedi ya da bu varlığı ile gösteriş yapmadı.

Etrafta, “Ben Tanrı’yım! Ben Tanrı’yım diyerek dolaşmadı. Aksi-ne, yeryüzündeki yaşamını tüm insanlığın yaşamasını amaçladığı şekilde –mükemmel bir alçakgönüllülükle ve Tanrı’ya istekle bo-yun eğerek– sürdürdü.

İsa, “**Kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getir-mek için gökten indim**” (Yuhanna 6:38) diyebilen tek Kişi’dir. **Tanrı’nın** yüceltilmiş **Oğlu** olan İsa’nın yaşamının görkemi, **İnsa-noğlu** olmak için Kendisini alçaltmış olmasıdır.

İsa, başkalarına Kim olduğunu açıklarken, bu açıklamayı alçakgö-nüllü ama yine de güçlü bir şekilde yapmayı seçti.

Bir gün, varlıklı genç bir adam İsa’ya geldi ve O’na “**İyi Öğret-men**” unvanı ile hitap etti. Bunun üzerine İsa, adama şu soruyu sordu, “**Bana neden iyi diyorsun? İyi olan yalnız Biri var; O da Tanrı’dır.**” (Luka 18:19)¹⁶⁹ Bu zengin adam, İsa’nın Tanrı olduğu-na inanmadı, ama İsa –şahıslandırılmış tanrısal iyilik– bu zengin genç adamı bilmecenin parçalarını bir araya getirmeye ve O’nun Kim olduğunu anlamaya davet ediyordu.

İsa, bizlerin de O’nun Kim olduğunu anlamamızı istiyor.¹⁷⁰

SÖYLENEN SÖZLERİ YAPILAN İŞLERLE DESTEKLEMEK

İsa’nın yaptığı sayısız güçlü mucizeler, O’nun, düşmüş ve günah ile lanetlenmiş olan yaratılışın her unsuru üzerindeki yetkisini ve gücünü ortaya koydu. O, insanların ne düşündüklerini bildi, günahı bağısladı, binlerce kişinin yemesi için ekmeği ve balığı çoğalttı, fırtınaları dindirdi, ve kötü ruhlara defolup gitmelerini buyurdu. Tek bir söz ya da dokunuşla hastaları iyileştirdi, kötürümlerin yü-rümesini, körlerin görmesini, sağrırların iştitesini ve ölülerin ya-şama dönmesini sağladı. Mesih, aynı peygamberlerin önceden bildirmiş oldukları gibi, “**RABBİN yeryüzündeki Kolu’ydu.**”¹⁷¹

İsa’nın her şeyden üstün olan görkemi, gören gözlere sahip olan kişiler için Varlığının her yanından parladı. İsa’nın yaptığı işler, söylediği sözlerin doğru olduklarını kanıtladı. Örneğin, daha önce

okuduğumuz gibi, İsa, “Yaşam” olduğunu ileri sürdü. O, bu iddiasının doğru olduğunu nasıl kanıtladı? İsa, “Yaşam” olduğunu, ölümlere dirilmelerini buyurarak ispatladı.

Rab İsa bir gün, dört gün önce ölmüş olan Lazar adlı bir adamın mezarının yanındaydı. Lazar’ın bedeni taştan oyulmuş bir mezara gömülmüştü. İsa, Lazar’ın kız kardeşine ağlamamasını, kardeşinin tekrar yaşayacağını söyledi:

Lazar’ın kız kardeşi İsa’ya, “*Son gün, diriliş günü onun dirileceğini biliyorum*” dedi.

İsa, onu, “**Diriliş ve Yaşam Ben’im.** Bana iman eden kişi *ölse de yaşayacaktır*” diye yanıtladı. (Yuhanna 11:24-25)

İsa, sonra, iddiasının doğru olduğunu kanıtlamak için, “yüksek sesle, **Lazar, dışarı çık!**’ diye bağırdı. *Ve ölü elleri, ayakları sargılarla bağlı, yüzü peşkir ile sarılmış olarak dışarı çıktı.*

İsa oradakilere, ‘Onu çözün, bırakın gitsin’ dedi.

O zaman İsa’nın yaptıklarını gören Yahudiler’in birçoğu İsa’ya iman etti. Ama içlerinden bazıları Ferisilere giderek İsa’nın yaptıklarını onlara bildirdiler... Böylece, o günden itibaren İsa’yı öldürmek için düzen kurmaya başladılar... Başkâhinler ise Lazar’ı da öldürmeyi tasarladılar, çünkü onun yüzünden birçok Yahudi gidip İsa’ya iman ediyordu.” (Yuhanna 11:43-46, 53; 12:10-11)¹⁷²

İnsan yüreği ne kadar da sert!

SERT YÜREKLER

İsa’nın iddiaları ve Kendisinin giderek rağbet görmesi üzerine Yahudiler’in kıskanç din ve politik önderleri yüreklerinde büyüyen bir tutku ile bir araya geldiler: İsa’nın susturulması gerekiyordu! O’nu öldürebilmeleri için suçlayacak bir neden –herhangi bir neden– arıyor, ama bulamıyorlardı. Tek mükemmel İnsan olarak doğmuş olan Biri nasıl suçlanabilirdi?

Bir Şabat günü İsa havrada öğretiyordu...

“Orada eli sakat bir adam vardı. Bazıları, İsa’yı suçlamak amacı ile, Şabat Günü hastayı iyileştirecek mi diye O’nu gözliyorlardı. İsa, eli sakat adama, ‘Kalk, öne çık!’ dedi. Sonra havradakilere, ‘Kutsal Yasa’ya göre, Şabat Günü iyilik yapmak mı doğru, kötülük yapmak mı?’ Can kurtarmak mı doğru, can almak mı?’ diye sordu. Onlardan ses çıkmadı.

*İsa, çevresindekilere öfke ile baktı. **Yüreklerinin duygusuzluğu O’nu kederlendirmişti.** Adama, ‘Elini uzat!’ dedi. Adam elini uzattı, eli yine sapasağlam oluverdi.*

Bunun üzerine Ferisiler dışarı çıktılar, İsa’yı yok etmek için Hiroides yanlıları (politik parti) ile hemen görüşmeye başladılar.

*Ama İsa öğrencileriyle birlikte göl kıyısına çekildi... büyük bir kalabalık O’nun ardından geldi... Birçoklarını iyileştirmiş olduğundan, çeşitli hastalıklara yakalanmış olanlar, O’na dokunmak için üzerine üşüşüyordu. Kötü ruhlar O’nu görünce ayaklarına kapanıyor, ‘**Sen Tanrı’nın Oğlu’sun!**’ diye bağırıyorlardı.” (Markos 3:1-11)*

KÖTÜ RUHLARIN ANLAYIŞI

Kötü ruhlar, bu Şifa Verenin Kim olduğunu biliyorlardı, bu nedenle O’na sahip olduğu doğru unvanı ile hitap ederek, “**Sen Tanrı’nın Oğlu’sun**” diye bağırıyorlardı.

Bu düşmüş meleklerin hepsinin İsa’nın önceki geçmişinden haberleri vardı.

Binlerce yıl önce, O, göklere ve yeryüzüne var olmaları için buyurduğunda, bu düşmüş melekler O’nun kudretli gücüne ve aklı aşan bilgeliğine tanık olmuşlardı. O’nun, haklı gazabı ile, Kendisine baş kaldıran Şeytan’ı izlemek için yaptıkları seçimden sonra kendilerini gökyüzünden dışarı atmış olduğu o günü hatırladıkları

zaman korkudan titriyorlardı.¹⁷³ Ve O şimdi burada, yeryüzünde insanların arasında yaşıyordu!

Bu durum tehlike belirtisiydi ve başarısızlıklarını işaret ediyordu.

Kendi efendilerinin yetkisi çöküyordu.

Günahın laneti tersine dönmeye başlıyordu.

Bir kadının Soyu olan Sonsuz Oğul'un Kendisi egemenliklerini ele geçirmişti. Bu nedenle, kötü ruhlar, *"O'nun önünde yere kapanarak, 'Sen Tanrı'nın Oğlu'sun' diye bağırıyorlardı!"* Bu arada din önderleri, *"O'nu nasıl yok edebileceklerini düşünerek O'na karşı düzen kurmaya başladılar."*

Bir defasında, ben bu öyküyü bazı konuklarıma anlattıktan sonra aralarından bir erkek şu yorumda bulundu: "İnanılmaz bir şey! Kötü ruhlar İsa'ya, din önderlerinden daha fazla saygı duymuşlar!"

Evet, inanılmaz! Ama gerçek.